

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 24

Dijous, 14 d'octubre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 31 i 32

Í N D E X

Sessió núm. 31

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Antoni Comín i Oliveres (tram. 234-00009/07)
i Sr. Josep Casajuana i Pladellorens (tram. 234-00010/07) (p. 3)

Sessió núm. 32

Interpellació

al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana
(tram. 300-00696/07) (p. 4)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció
(tram. 300-00023/07) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00278/07) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 300-00442/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'ensenyament (tram. 300-00516/07) (retirada) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil (tram. 300-00676/07) (p. 22)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00055/07) (p. 27)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00059/07) (p. 31)

Preguntes

al Consell Executiu sobre el seu concepte de cultura catalana, i la incidència d'aquest
en la seva política cultural (tram. 310-00086/07) (p. 36)

→

al Consell Executiu sobre els motius que han dut a retirar les competències en el Consorci per a la Projectió Exterior de la Cultura Catalana (Copecc) a l'Institut Ramon Llull (tram. 310-00088/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre què pensa el Departament de Medi Ambient i Habitatge de les experiències de custòdia del territori i com preveu actuar-hi (tram. 310-00092/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les seves intencions pel que fa a la protecció i la gestió d'espècies de fauna i flora en perill d'extinció (tram. 310-00093/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre què pensa fer el conseller de Medi Ambient i Habitatge davant la decisió de continuar les obres del túnel de Bracons (tram. 310-00098/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre les previsions d'actuació en la Comissió Mixta de Valoracions de Transferències de l'Estat a la Generalitat (tram. 310-00103/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre el reforçament de la qualitat democràtica (tram 317-00066/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre les perspectives de futur de les comarques de la Catalunya central (tram 317-00067/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya (tram 317-00068/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les repercussions de les seves declaracions (tram. 317-00069/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00070/07) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 302-00056/07) (p. 47)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats en matèria d'infraestructures (tram. 302-00057/07) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 302-00060/07) (p. 52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 302-00058/07) (p. 56)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 31

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el vicepresident segon i les secretàries primera, segona i quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00009/07. Sr. Antoni Comín i Oliveres. Tram. 234-00010/07. Sr. Josep Casajuana i Pladellorens. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats

Tram. 234-00009/07 i 234-00010/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 14 d'octubre de 2004, ha estudiat el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Antoni Comín i Oliveres i Sr Josep Casajuana i Pladellorens.

Palau del Parlament, 14 d'octubre de 2004

La secretària quarta
Bet Font i Montanyà

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual

La sessió s'aixeca a les deu del matí i dotze minuts.

SESSIÓ NÚM. 32

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, de Salut, el conseller de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana (tram. 300-00696/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

2. Interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció (tram. 300-00023/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00278/07). Sra. Dolors Clavell Nadal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 300-00442/07). Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ensenyament (tram. 300-00516/07). Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació (tram. 300-00663/07). Sra. Irene Rigau i Oliver, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil (tram. 300-00676/07). Sr. Santiago Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 300-00545/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00055/07). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00059/07). Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 302-00056/07). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats en matèria d'infraestructures (tram. 302-00057/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 302-00060/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 302-00058/07). Sra. Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

En qualsevol cas, els recordo també que, d'acord amb els portaveus dels diversos grups parlamentaris, s'ha canviat el procediment, de manera que a les quatre es faran les preguntes al Consell Executiu, i a dos quarts de cinc es faran les preguntes al president de la Generalitat. A les quatre, preguntes al Govern; a dos quarts de cinc, preguntes al president de la Generalitat.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència, tot acollint la sol·licitud de la diputada interpellant i d'acord amb la consellera d'Educació, proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària de la interpellació que figura amb el número 6 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el pacte nacional per a l'educació.

Es fa avinent també la sol·licitud de l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, també d'acord amb la diputada interpellant, perquè es posposi per a una propera sessió plenària la interpellació que figura amb el número 8 de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Si no se suscita cap objecció, es consideraran acceptades aquestes propostes. *(Pausa.)*

No hi ha cap més sol·licitud de...? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana (tram. 300-00696/07)

Doncs, el primer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors, ara fa vuit dies vaig formular al Govern una pregunta amb un enunciat semblant a la interpellació d'avui: quina era la política de relació del Govern amb la resta de territoris de llengua catalana. El conseller en cap em respongué que la política duta a terme era la de continuació del Govern de Convergència i Unió, una afirmació que podria semblar certa, sense context, en boca d'uns, però que no ho és en els fets del Govern.

Perquè, què ha de primar en les nostres relacions amb la resta dels Països Catalans?, perquè no són pas terres veïnes qualssevol. Per Convergència i Unió, era l'enfortiment, i ho és, dels lligams patrimonials comuns que ha conformat la història mil·lenària de la nostra nació, és a dir, la llengua i la cultura. Perquè no seria Catalunya la mateixa sense la seva història, ni la llengua i cultura del Principat serien riques com avui, o potser no hi serien, sense ser compartida amb les illes Balears, amb València, amb la Catalunya Nord, la Franja, Andorra o, més enllà, l'Alguer. Ni aquest Parlament seria el mateix, ni sentiria el mateix.

Quina, doncs, és la substància primera del fonament de les nostres relacions amb aquests territoris i els seus governs? Un valor intangible: el d'enfortir el vincle comú de la llengua, el de normalitzar-la com a vehicle comú de comunicació. La llengua, en aquest segle XXI, és el signe visible de la identificació comuna i marca la frontera, avui invisible, del que fou la realitat històrica, cultural, d'ahir i la realitat plural d'avui.

Vaig dir ara fa una setmana que tenia la sospita que aquest signe d'identificació era un obstacle polític per a la política de relació del Govern amb aquests territoris, una política que s'adreça a aconseguir un objectiu personal del president Maragall que podem compartir, la conformació de l'euroregió: Balears, València, Aragó, Migdia - Pirineus, Tolosa - Llenguadoc.

Són diversos els senyals que poden avalar la nostra sospita. En aquesta interpellació els concreto en la relació del nostre Govern amb el Govern balear; la destrucció de l'eina de projecció de la literatura i llengua catalanes a l'Institut Ramon Llull, i, en particular, el conveni subscrit el dia 7 de maig d'enguany entre els dos governs sobre la recepció de les televisions catalanes de la Generalitat a les illes, i de la televisió balear a Catalunya, un conveni signat pel president Maragall que ja preveia el canvi de freqüències de les televisions catalanes a favor d'Illes Balears-3, i que l'endemà les associacions civils i partits polítics balears ja denunciaven i ho contrastaven en declaracions en què es mostrava estupor pel posicionament del president Maragall i el contrastaven –així ho deien– amb la prudent, justa i raonable cautela establerta pel president Pujol en la lletra i l'esperit del conveni signat el 8 de gener de 1999 amb el llavors president balear, Matas.

Quines cauteles s'establien al conveni de maig del president Maragall? No cap. Per aquesta ommissió volguda, el president balear ha pogut proposar al Govern de l'Estat espanyol la reordenació de freqüències. De les trenta-quatre existents, dinou coincideixen amb l'espectre de les cadenes catalanes i valencianes; casual-

ment, quinze coincideixen amb els canals de TV3, i només quatre amb les valencianes. És una casualitat?, o potser és una voluntat?

Quines podrien ser les raons d'aquesta coincidència? Usar una infraestructura de recepció consolidada pel treball, des de fa vint anys, de Vòltor i de l'Obra Cultural Balear, i de les associacions lleials amb la llengua en un context polític hostil –ens hem oblidat ja d'aquella campanya balear de «Volem veure TV3 ara?», i d'això fa vint anys–; captar en l'ús de freqüències de les televisions catalanes les àmplies audiències ja fidelitzades, fidelitzades en llengua catalana; relegar a una posició marginal les televisions catalanes; enfortir l'ús i consum del castellà, i deixar el català com a llengua secundària i marginal, ja que la població que sintonitza avui les televisions catalanes es trobarà escoltant des del mes de març la televisió balear bilingüe.

El nostre president, el president de Catalunya ha signat amb el president Matas un conveni els efectes del qual seran devastadors pel que fa a l'ús de la llengua, efectes acordes amb el model d'escola i model lingüístic social que propugna l'actual Govern de les illes. El 10 per cent de l'audiència de TV3 es troba a les illes, i recuperar-la no és tan senzill com dir que es poden resintonitzar els televisors. Tots els municipis, totes les llars de Mallorca oriental, de Menorca i d'Eivissa hauran de resintonitzar un nou TV3; Palma i el pla de Mallorca no podran veure, si no ho fan, el Canal 33.

I què fa el Partit Socialista, majoritari del Govern tripartit? Aquest Govern socialista desqualifica l'expresident Antich, el secretari general del Partit Socialista a les illes Balears, que ha denunciat públicament la reassignació de freqüències i el posicionament del president Maragall, i que a més ha demanat al ministre Montilla que no accepti aquesta proposta; però també menysprea Esquerra Republicana, perquè Esquerra Republicana té el mateix posicionament a les illes.

Quin preu més alt, usar la llengua com a moneda de canvi. I quin menyspreu per a la nostra llengua. No, conseller, ni el Govern ni el president segueixen la política de relació del Principat empresa pels governs de Convergència i Unió amb la resta dels Països Catalans, perquè mai Convergència i Unió no usaria la llengua com a moneda de canvi per a objectius personalistes del president Maragall.

Deia el senyor Huguet en la pregunta que va formular al president Maragall: una euroregió sense espai comunicatiu compartit? Nosaltres li diem: una euroregió sense llengua i cultura compartides, una euroregió no identificada, coneguda –amb paraules del mateix president– com «l'euroregió d'en Maragall».

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la llengua és un valor fonamental de tota cultura, i és

per a la nostra nació un eix vertebrador cabdal. La llengua no pot ser apropiada per ningú. Els discursos de la llengua no poden ser partidistes. L'apropiació de la llengua, la partidització de la llengua, han donat resultats nefastos –han donat resultats nefastos.

Jo no li puc admetre, senyora diputada, aquest discurs en el qual acusa el Govern de la Generalitat d'actuar contra la unitat de la llengua catalana, la seva vertebració i la seva projecció exterior. No l'hi puc admetre, primer, perquè és fals, i segon, perquè vostè ho sap –segon, perquè vostè ho sap.

L'espai comunicatiu compartit, que és un espai necessari, el nostre Govern ha fet passes per consolidar-lo. Reuní amb el Govern d'Andorra, amb el cap del Govern d'Andorra, el ministre d'Educació, Cultura i Esports del Govern d'Andorra, jo mateix, el secretari general de Política Lingüística: acord per a la recepció a Catalunya de la televisió d'Andorra, acord per a la legalització de la recepció a Andorra de la televisió catalana. Reuní amb l'Ajuntament de Perpinyà per a inici d'un acord de recepció legal de TV3 a l'Estat francès i de treballs per tal d'assolir també la possibilitat d'emissions en català a la Catalunya Nord, ni que sigui a través de televisions municipals. Això s'ha fet, i és voluntat del nostre Govern continuar fent-ho. La llengua no és una moneda de canvi –no és una moneda de canvi.

Quan 3/24, amb l'anterior Govern de la Generalitat, va començar a emetre en període de proves i va començar a emetre regularment, a les comarques de Tarragona 3/24 va ocupar la freqüència del Canal 9, que és un canal que emet també en llengua catalana, que és un canal que també forma part de l'espai comunicatiu català. Per què la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va esborrar de les possibilitats de recepció dels televisors de les comarques de Tarragona un canal que emet bona part en català i que forma part d'aquest espai comunicatiu com a Canal 9? Suposo que per motius tècnics; no vull pensar que per altres motius, perquè seria incoherent amb la voluntat de l'anterior equip de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, expressada més d'una vegada, de no utilitzar la llengua com una moneda de canvi, de treballar en favor d'un espai comunicatiu català i de treballar en favor que TV3 es rebés al País Valencià i, en justa correspondència, el Canal 9 es rebés a casa nostra. Devia ser per motius tècnics, cal suposar que devia ser per motius tècnics. En algunes de les zones de les comarques de Tarragona això es va solucionar; en d'altres, encara no.

Què passa amb TV3 i Canal 33 a les illes Balears? Vostè avui ho he dit d'una manera que s'aproxima a la veritat i que no és ben bé la manera com s'ha anat dient des d'alguns sectors interessats darrerament. El 12 de març, el Govern Aznar va concedir un tercer canal a les Illes Balears; nosaltres ens n'hem de felicitar, perquè és un nou canal que emetrà en una comunitat autònoma que té la nostra llengua com a llengua oficial. El 14 d'abril, el Govern va concedir freqüències a IB3; algunes d'aquestes coincideixen amb les que empen TV3 o el Canal 33 a les illes Balears. El 7 de maig es va establir un conveni per a l'emissió dels territoris recíprocs en l'entorn digital –en l'entorn digital–, i aquest conveni d'emissió de les mateixes cadenes en els territoris de

manera recíproca en l'entorn digital contemplava una transició analògica, amb una comissió tècnica mixta, que es va reunir per primer cop el primer d'octubre, per tal de desenvolupar el conveni.

Què passa? Bé, TV3, amb les freqüències que actualment té IB3, que és la televisió autonòmica de Mallorca, TV3 es continua veient a tota l'illa de Mallorca en la mateixa freqüència, en una part de Menorca només i en una part d'Eivissa només. El Canal 33, amb aquest repartiment de freqüències, es deixa de veure a la ciutat de Mallorca i al seu entorn. Per tant, quin és el problema? El problema és: TV3, que es deixa de veure en una part de Menorca i en una part d'Eivissa, i 33, que es deixa de veure en una part de Mallorca, no important geogràficament, sí important demogràficament. Aquest és el problema.

És fals, per tant, que TV3 no es vegi a Mallorca, s'hi continua veient en la mateixa freqüència, i, aleshores, això vol dir que en l'estat actual de coses el Canal 33 haurà de canviar de freqüència a Mallorca, i TV3 haurà de canviar de freqüència en part de Menorca i en part d'Eivissa. Per tant, no és cert que TV3 s'hagi de canviar tota de freqüència a les illes Balears, sinó només a dues illes, i el Canal 33 haurà de canviar de freqüència a ciutat de Palma.

Bé, és cert que aquí hi ha una voluntat –hi ha una voluntat– d'utilitzar actuals sintonies i d'obligar ciutadans a resintonitzar. És el que va succeir als ciutadans de les comarques de Tarragona amb el 3/24, amb el problema que no van poder resintonitzar el Canal 9, perquè no entrava per cap altra freqüència, per tant, van deixar de rebre Canal 9.

Solucions, n'hi ha moltes –n'hi ha moltes. Tècnicament és possible, tècnicament era possible que el 3/24 emetés per una altra freqüència en lloc de la de Canal 9. Tècnicament és possible canviar també de freqüències per IB3 encara ara.

Estem en la negociació –estem en la negociació. L'1 d'octubre es va reunir la Comissió Mixta per primera vegada. Nosaltres, què demanem en la negociació?, què demanarem? I permeti'm, senyora diputada, que sigui necessàriament discret, perquè aquest és un procés de negociació que, com vostè sap perfectament per la seva experiència de govern i per la seva pròpia responsabilitat, si s'explicita en el cent per cent mentre s'està desenvolupant pot malmetre's, i no ho vol vostè, ni jo ni cap diputat ni diputada, que això succeeixi.

Aquesta és una negociació a dues bandes, perquè nosaltres també estem oferint a IB3 freqüències i sintonies al Principat. Que és molt més complicada tècnicament, per extensió i orografia, la sintonització al Principat, que a la illa de Mallorca. Perquè el problema és fonamentalment a l'illa de Mallorca, no només però fonamentalment, a l'illa de Mallorca pel Canal 33.

A vostè no se li escapa, i al Govern balear no se li escapa, que si parlem de televisió, necessitem parlar de publicitat. I a vostè no se li escapa, i al Govern balear no se li escapa, que si parlem de publicitat parlem de massa crítica de possibles receptors. I a vostè no se li escapa que la massa crítica de possibles receptors, ma-

goritària, és al Principat de Catalunya, i que en una negociació d'aquest tipus nosaltres volem que IB3 arribi a la majoria possible de la població catalana, però que aquesta voluntat nostra que IB3 arribi a la majoria possible de la població catalana... –que és la voluntat del nostre Govern, perquè creiem en aquest espai comunicatiu i estem convençuts que aquest espai comunicatiu no és només la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és també el Canal 9, a hores d'ara, i és també, serà també IB3. L'interès del Govern balear també és molt en què IB3 se sintonitzi a la majoria de població catalana possible i se sintonitzi en les millors condicions possibles. I aquest és l'estadi actual de la negociació.

La voluntat del nostre Govern, explicitada al Govern balear, és que no calgui resintonitzar cap aparell per rebre en les Illes Balears ni TV3 ni el Canal 33. Això és possible. De la mateixa manera que és voluntat del nostre Govern que es rebi a la majoria del Principat de Catalunya IB3, i això també és possible. Tot és possible per les dues parts. I les dues parts ho faran possible si volen. I res és possible per una sola part.

I aquest és el moment de la negociació, en la qual estem esperançats, convençuts que arribarà a bon terme i convençuts que serà interessant per a tothom. I, hi insisteixo, a casa nostra vol dir rebre també Canal 9, també Punt 9, també IB3, també Televisió d'Andorra. Que és la voluntat del Govern de Catalunya pel que fa als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per a la rèplica l'honorable diputada senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Gràcies, conseller, per la seva resposta. Conseller, vostè sap que l'aprecio, però la veritat és que quan en alguna ocasió l'escolto crec que aquella paraula «metamorfosi» no és només una paraula màgica de la literatura, sinó també de l'exercici de la política.

Vostè no m'ha respost, concretament, allò que jo li deia, el que s'està dient a totes les illes, el que s'està dient, el que es parla: que el català s'ha usat com a moneda de canvi per al recolzament del president Matas a l'euroregió d'en Maragall, del president Maragall.

Recorda la part de la resposta que va donar el president al senyor Huguet del seu partit? Estic segura que vostè el va escoltar. Deia el president Maragall: «...i jo mateix varem signar un conveni entre les institucions que representem. Per cert, el president Matas, ahir a la nit, vaig sentir a Catalunya Informació que defensava aferrissadament l'euroregió. I Catalunya Informació va afe-

gir "l'euroregió d'en Maragall".» En fi, quin mèrit. (*Ri-alles.*) És el mateix president Maragall que uneix la recepció de TV3 –o el va traïr el subconscient– amb l'euroregió.

Miri, la política de relació jo crec, sincerament, que està sotmesa a la conformació de l'euroregió, el gran mercat que es vol de l'Europa sud, un espai econòmic i un espai acadèmic. Així ho predica, almenys, el conseller d'Economia, no pas la consellera de Cultura. Espero que no siguin uns jocs olímpics sense català o un fòrum per moure el món en què el català ha estat marginat. Però l'euroregió serà un submercat dins del mercat de la Unió Europea, una fórmula liberal per a una Europa i un món avui liberal, un *lobby* modestíssim entre governs sense estat, invisible en el magma de la globalització, i vostès ho saben, encara que ens sembli un lloable, un legítim i un bon objectiu. Però l'euroregió no pot ser una euroregió econòmica, l'acte de defunció dels Països Catalans.

I escolti, això s'està fent en la relació amb el Govern balear. El president Matas està recolzant –com diu el president Maragall– aferrissadament l'euroregió. Per què? Perquè se li ha ofertat, s'ha propiciat l'enderroc de l'Institut Ramon Llull, perquè s'ha possibilitat la substitució de les freqüències de televisions només en català, que és eina de normalització lingüística, per un canal de la Televisió Balear –que també veurem aquí, i ens sembla bé– que serà bilingüe. Però, a més, hi ha hagut la pèrdua de la memòria, de la memòria agraïda, que, potser, el seu secretari general li pot recordar, a l'Obra Cultural Balear i a l'Associació Voltor pels seus vint anys de lleialtat a la llengua.

Però és que hi ha més signes. També el president Maragall va fer, en la seva relació amb el president del Lenguadoc - Rosselló, el senyor Frèche, oïdes sordes a les paraules menyspreadores vers el català, «aquell patois que es parla en comptes del francès». Escolti'm, és el mateix president Maragall qui uneix.

Jo crec, com vostè diu, que es pot rectificar, perquè el president Matas ha fet una proposta possibilitada pel conveni, però el Govern de l'Estat encara no ha respost. L'expresident Antich ha demanat al senyor ministre, el Montilla, que no accepti allò i que doni alguna solució a les freqüències. Jo estic segura que si vostè diu que hi ha una negociació que la portarem a bon terme, que no s'haurà de resintonitzar, encara que no crec que s'aproximi tampoc a la realitat, el que vostè ha dit de Mallorca, perquè jo tinc entès que a la plana de Mallorca i a la Mallorca oriental no es podrà veure TV3 si no es resintonitza. Escolti, i això és així i no és d'una altra manera.

Per tant, miri, només una cosa ja, perquè ja tinc el temps acabat: És bo recordar el que han dit gent més gran que nosaltres, amb gran experiència, que és que si en alguna ocasió parla d'aquest assumpte amb el president Maragall, senyor conseller, recordi-li aquelles paraules de Monnet –en Monnet, el constructor de la comunitat europea–, que va dir: «La construcció d'Europa s'hagués hagut de construir començant per la cultura, no pas per l'economia.» I aquest hauria de ser també el signe d'identificació de l'euroregió.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. En la construcció d'Europa hi tenen molt a veure les internacionals dels partits, i li puc assegurar que la internacional europea a la qual jo pertanyo no està per l'Europa del capital, ni per l'Europa dels estats, i, en canvi, hi ha altres internacionals europees que són fonamentals en aquesta construcció de l'Europa del capital i l'Europa dels estats.

Però com que la seva interpellació ha contingut una contínua desviació del tema central, i s'ha mogut no en la metamorfosi, però sí que sovint en l'amnèsia, jo, en tot cas, m'agafo al motiu de la seva interpellació que no era l'euroregió. Escolti, l'euroregió és una cosa, és una cosa transfronterera, d'abast regional intern de la Unió Europea, que té una voluntat de protagonisme, evidentment, social i econòmica i territorial, però que els Països Catalans són una altra cosa, i vostè ho sap perfectament.

Miri, jo li insisteixo –jo li insisteixo–, jo estic convençut que no va ser voluntat del Govern de Convergència i Unió acabar amb la recepció del Canal 9 a les comarques de Tarragona –estic convençut que no ho va ser– ni va ser voluntat de Convergència i Unió tenir una posició de prepotència, de dir: «La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió són els bons, la resta d'emissores que utilitzen el català a altres llocs dels Països Catalans no són els bons.» Com aquesta no era la voluntat, sinó que va haver-hi uns problemes tècnics que no es van saber solucionar, jo li dic: «Ara n'hi ha uns que els solucionarem.» Perquè nosaltres, com tothom que té el catalanisme com a fonament de part de la seva ideologia, sabem perfectament que la construcció d'una comunitat comunicativa és un eix fonamental, però que s'ha de fer ben fet i no amb discursos, sinó que s'ha de fer ben fet.

Hi insisteixo: l'acord amb el Govern d'Andorra per la reciprocitat, que no existia fins ara; converses amb l'Ajuntament de Perpinyà per la reciprocitat i l'establiment d'emissions des de Catalunya Nord en català, que no existia per ara; reunió, en aquests moments, de la Comissió Mixta per solucionar els temes de l'illa de Mallorca. I aquest és –i vostè no ho ha preguntat–, però, un acord amb Acció Cultural del País Valencià per millorar els aspectes tècnics de recepció de TV3 al País Valencià, que tenen problemes tècnics, la seva recepció, que cal instrumentalitzar uns nous paràmetres, i que estem treballant en un acord amb l'Acció Cultural del País Valencià per fer això.

I amb el Govern Matas tenim problemes. Escolti, vostès en quatre anys amb el Govern anterior, en el qual hi havia socis seus –en el Govern anterior balear hi havia socis de Convergència i Unió amb els quals van conjuntament a les eleccions europees–, van fer uns quants passos endavant, pocs, uns quants. Van fer el Ramon Llull, els estatuts del qual impedièn, per exemple, que el Govern d'Andorra hi entrés. Els estatuts del Ramon Llull, actualment existents, impedièn que el Govern d'Andorra hi entrés, perquè diuen textualment que està

reservat només a comunitats autònomes. Per tant, és un institut fet amb concepció espanyola, perquè parla només de comunitats autònomes. És una concepció espanyola del món, una concepció espanyola dels Països Catalans.

Què ha passat? Doncs que l'anterior Govern de la Generalitat tenia un soci al Govern balear. L'actual Govern de la Generalitat no n'hi té. Hi té problemes? Sí: la connexió energètica amb les Illes és un problema que estem debatent, que haurem de solucionar. La recepció de TV3 n'és un altre. Està en el mateix paquet de problemes? Permeti'm que li digui: jo crec que sí. Jo crec que està en el mateix paquet de problemes. I, en conseqüència, les negociacions que fem amb el Govern balear hauran de solucionar tot el paquet de problemes, mentre sigui possible.

Però estigui convençuda que aquest Govern catalanista i d'esquerres té en el seu programa el mateix convenciment de suport a la nostra llengua i a la nostra cultura, més enllà de les fronteres, malgrat les fronteres i sovint contra les fronteres, perquè a nosaltres les fronteres no ens faran por a l'hora de defensar la nostra llengua.

Ara, permeti'm una altra cosa...

El president

Hauria de ser ràpida.

El conseller en cap

Molt ràpida. Nosaltres tenim una manera de defensar la nostra llengua que, permeti'm, vostè com a mínim hauria d'acceptar, que partint d'una teoria catalanista ha de ser tan correcta com la que vostès van fer, en alguns moments, encertadament i, en altres moments, no.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció (tram. 300-00023/07)**

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, honorables consellers, bé, el motiu d'aquesta interpellació sobre el suport a l'associacionisme, al voluntariat, al civisme el motiva la importància que té per a la nostra nació l'associacionisme.

En els últims trenta anys, l'associacionisme ha tingut una gran eclosió, però també és cert que una gran atomització en moltes entitats, però moltes d'elles molt petites. Una part del reconeixement que aquest Parlament va donar a la importància de l'associacionisme i al voluntariat va ser l'any 91, amb una llei innovadora com va ser la llei de creació de l'Institut Català del Voluntariat.

L'associacionisme i el voluntariat són instruments de vertebració de la societat, de cohesió, d'enfortiment, i per això permet a les persones exercir més plenament la seva ciutadania, entesa com a participació en la vida pública, i enfortir, alhora, el sentit de pertinença a una comunitat.

L'associacionisme i el voluntariat, encara que treballin camps molts diversos, tenen uns valors compartits i formen part del que anomenem «tercer sector». El tercer sector a Catalunya és una realitat diversa i plural, un sector que fa cultura de la responsabilitat, i, com deia, de la ciutadania; dinamitzador de valors cívics i comunitaris, que crea ocupació, que participa de l'economia social, etcètera.

En tots aquests anys s'ha fet un gran seguit d'estudis, de documents, de treballs, com són els congressos, que estan tots editats, que s'han fet en aquests anys, les jornades, el Llibre blanc del tercer sector, el Llibre blanc de l'economia social. També les propostes de la recentment constituïda, a finals de la legislatura passada, Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, amb un seguit de propostes molt interessants, etcètera. I a nosaltres el que ens preocupa és que per seguir fent una Catalunya acollidora, solidària, amb capacitat de resposta espontània des de la mateixa societat davant dels problemes, una societat amb iniciativa, necessitem que se segueixi enfortint l'associacionisme i la participació dels ciutadans a través del voluntariat, i a més a més ho entenem així perquè creiem que forma part de la nostra identitat com a poble.

Quan hi ha hagut crisis arreu, sempre hi ha hagut una gran sortida de l'associacionisme i del voluntariat de Catalunya. Per exemple, quan va passar allò del *Prestige* a Galícia, doncs, aquella gran sortida de milers de voluntaris desplaçant-se a Galícia, per posar un exemple que no és en l'àmbit social sinó en l'àmbit ambiental. I, per tant, aquesta capacitat de resposta que sempre hi ha hagut, doncs, l'hem de mantenir.

El tercer sector té molts reptes: millorar el finançament i l'estabilitat, tenir més presència a la xarxa, a internet, aprofundir en nous models de gestió, en la qualitat, etcètera. I el que ens preocupen són determinats moviments de l'actual Govern en aquest sentit, que n'esmentaré uns quants, el que em permeti el temps i després en tot cas, en les rèpliques, ho acabaria, si no em dóna temps.

Per exemple, la convocatòria per a aquest any 2004 del Departament de Benestar i Família de suport a l'associacionisme i el voluntariat. El Departament de Benestar i Família, si no es diu el contrari, sempre ha actuat com un departament una mica transversal en el suport a les associacions, i després, des de cada departament és dóna suport als programes més sectorials.

Bé, per treure una convocatòria idèntica, pràcticament a la convocatòria de l'any 2003, tot i que vostè en la seva compareixença del mes de març va dir que com a molt tard sortiria el mes de maig, doncs va sortir el 16 de juny i només hi va haver un mes de termini per presentar les sol·licituds, intentant que el mínim número d'associacions s'assabentés d'aquesta convocatòria, amb instruccions precises perquè fos així; amb sis mesos per resoldre aquesta convocatòria: del 15 de juliol al 15 de gener. És sorprenent que una convocatòria s'acabi l'any següent, quan el pressupost ja està liquidat, tècnicament.

Aquesta convocatòria afecta entitats de gent gran, perquè moltes vegades s'ha dit: «Benestar i Família dóna suport a les entitats regionals.» Evidentment, dóna suport a aquestes entitats, entre cometes, anomenades «regionals», un 7 per cent; però dóna, en canvi, suport a entitats de gent gran, un 23 per cent; al moviment veïnal, un 20 per cent; a entitats culturals d'un altre tipus que no siguin les regionals, un 17 per cent; a entitats de dones, d'infants, de joves, de solidaritat, etcètera.

I hem vist, fins i tot, aquests dies —després ho citaré més explícitament—, entitats de barris difícils, amb dificultats per iniciar el curs per la manca de capacitat del Departament de donar solucions ràpides a problemes. O la consellera anunciant en un mitjà de comunicació que ja ha fet cartes a les entitats per tramitar crèdits bancaris, quan amb aquestes cartes, com que diu que es donarà una subvenció si el pressupost ho permet, no es permet donar un crèdit bancari. I, a més a més, tal com vàrem dir en el debat de pressupostos, aquest exercici té 1,7 milions d'euros menys per al conjunt de programes, en el pressupost aprovat per a aquest any, que el que es van executar l'any anterior. Per tant, això ens preocupa.

També ens ha preocupat la forma en què s'ha dissolt l'Incavol, i la mateixa dissolució d'aquest Institut, eliminació que no és entesa per el tercer sector, i que moltes entitats, quan les anem visitant, ens ho diuen. Si es vol fer una cosa amb transparència i amb diàleg, és normal eliminar-ho a través de la Llei d'acompanyament?

Jo li voldria recordar, i seria bo potser que mirés el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* de l'any 91, totes les esmenes que es van acceptar de tots els partits de l'oposició, i es va fer una tasca conjunta de Parlament de Catalunya, Govern de la Generalitat i tercer sector, per pactar una llei, que vostès s'han carregat amb una facilitat, doncs, i amb una falta de diàleg total. Tant és així que avui encara no s'ha constituït cap consell ni s'ha posat en marxa. Vostès van demanant esmenes i propostes a les entitats, però no s'ha fet una llei com aquí hi havia; una llei que, quan l'anàvem a presentar arreu de l'Estat, tothom deia que era una llei molt important.

I, per tant, doncs, lamentem de la forma com s'ha fet. De tota manera vostès s'han carregat l'instrument, però després ho aprofiten tot i ens sembla molt bé: les escoles d'estiu, Xarxanet, fins i tot fan notes de premsa del Govern dient l'important que és Xarxanet, com si l'haguessin creat vostès... Escolti, jo recordo quan ho vam presentar a la Caixa de Catalunya i a la Pedrera, no?, i,

per tant, són instruments importants fets, i que vostès en gaudeixen, i ho celebrem, però el que no poden fer després és dir que l'instrument aquest no ha servit per res i se'l carreguen. És un instrument, a més a més, en què participen diferents departaments de la Generalitat, on s'elegeix en el consell rector –s'elegia, amb la participació del tercer sector– el gerent, cosa que ara vostès anomenaran un subdirector de la forma funcional establerta, i, per tant, doncs, amb unes pèrdues que el tercer sector té amb la pèrdua de l'Institut Català del Voluntariat.

També li he demanat explicacions en una pregunta sobre una nota de premsa que tenen penjada sobre unes dades econòmiques de l'Incavol de l'any passat, que són absolutament falses. També la gent ho diu, les associacions, la gestió del Departament s'està fent amb menys participació. Han caigut en picat el nombre de reunions dels consells sectorials, i, per tant, doncs, aquesta baixada de la participació, també, el tercer sector, la nota.

Però, a més a més, contradicció i descoordinació entre departaments. Hi ha entitats que encara avui no saben de qui depenen. Perquè si fem cas de la consellera Mieras, en una pregunta del nostre Grup Parlamentari, diu: «El Govern de la Generalitat està treballant amb l'objectiu polític de fixar les bases i criteris que permetin que les cases regionals tinguin el Departament de Cultura com a interlocutor únic, com a interlocutor únic.» Signa la senyora Caterina Mieras. I en una resposta que signa vostè, diu que vostès també són interlocutors, i que també vostès subvencionaran. Per tant, hi ha diferència de criteris, com en moltes altres coses, en el si del Govern; contradicció i descoordinació entre departaments. El mateix responsable del Centre de Cultura Popular i Tradicional Catalana diu que aquestes entitats, per exemple, depenen d'ell, quan les visita i quan me l'he trobat en algun acte.

El Departament també desconeix què fan i què són algunes entitats. En resposta a un grup parlamentari sobre les subvencions plurianuals concedides pel Departament de Benestar i Família a entitats de caire cultural, vostè diu que aquestes entitats són Escoltes Catalans, Esplais Catalans, la FECAC, la Fundació Catalana de l'Esplai, la Fundació Pere Tarrés, Minyons Escoltes, el Mobibaix, la Roda... Per què no els explica que són entitats culturals? Quedaran sorpresos. La FECAC, no, però Escoltes Catalans, Esplais Catalans, Minyons Escoltes, Fundació Pere Tarrés, etcètera, són entitats, totes fan cultura, però evidentment la seva tasca té sobre tot un sentit molt i molt social.

Per tant, ens preocupa aquesta situació que viu el país amb les propostes que es fan des del Departament de Benestar i Família, i aquesta preocupació ens porta a fer aquesta interpellació, que després d'algun dels temes que em queden, continuaré en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, senyor diputat, molt bé, és una interpellació realment jo diria d'alluvió, on ha sintetitzat tot un seguit de preguntes que ja li van ser respostes en el seu moment, tant oralment com per escrit, i en què es barregen moltes qüestions. Intentaré anar desbrossant-les per aclarir conceptes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Importància de l'associacionisme per a Catalunya: altament. I hi confiem i hi creiem, i ara li aniré explicant com i perquè hi creiem. La seva preocupació que no s'enforteixi l'associacionisme de la ciutadania a través del voluntariat, no s'hi amoïni, però si de cas deixi'm que primer de tot vagi a aclarir conceptes sobre associacionisme i voluntariat, perquè conceptualment, en els darrers anys a Catalunya, i de fet no només a Catalunya sinó a Europa en general, s'ha tendit a barrejar els conceptes, d'associacionisme i voluntariat, com si fos una mateixa cosa. I va ser a Catalunya, principalment el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que en els darrers anys va començar a demanar que això és diferencis. I el món acadèmic també s'hi ha posicionat a favor. Perquè el terme «voluntariat» es refereix al fet que els que actuen a les entitats ho fan voluntàriament en molts casos, sense retribució, doncs, però aquest terme ha acabat donant cobertura, principalment, a les entitats que gestionen personal voluntari, en detriment de les associacions que promouen la participació i en què els membres, també no retribuïts, són part dels processos de la presa de decisió. El voluntariat, com a antic concepte, concepte que podia ser vigent l'any 91, en què es va crear per Llei l'Incavol, està essent superat en els darrers anys per discursos ben diversos, el discurs del compromís social, de Mounier o de Comín; el discurs de la caritat i del diàleg, de Morin o Terricabres, o l'ètica de la responsabilitat de Levinas o de Jonas.

I després, tenint en compte la redescoberta de la societat civil i la idea de la transformació social que entenc que arrela plenament en un cert esperit antiestat, en tant que aparell burocràtic que ha caracteritzat les esquerres catalanes d'aquest país, no? No li entraré a parlar de la capacitat transformadora dels moviments socials, la força d'avantguarda social, i la història que és tant important per a la societat civil de tots els països, però especialment de nacions sense estat com la nostra.

Vostè sap perfectament que les entitats de voluntariat treballen bàsicament temes d'assistència social, de persones amb discapacitat, infància en risc, gent gran, cooperació al desenvolupament, serveis de lleure, i les associacions més –que jo en diria segons aquesta distribució de participació– se centren en temes d'implicació i conscienciació ciutadana i comunitària. Per tant, tampoc no barregem.

Què hem fet des de Benestar i Família, perquè creiem que no n'hi prou a aglutinar la societat en la gestió del voluntariat, amb respostes puntuals com la que vostè ha dit del *Prestige*. Nosaltres, el que volem és que hi hagi entitats potents on les persones puguin prendre decisions, sempre, durant tot l'any. I, per tant, s'ha de fer una

feina de fonamentació continuant la feina que ja s'havia iniciat. Què vam fer? Com a primer pas, reconvertir l'Incavol, sí. I això ho hem explicat per activa i per passiva, ja es va explicar en el seu moment arran dels pressupostos, i després arran de preguntes que vostè mateix em va formular.

Simplement li diré que per coherència amb el funcionament del Govern i del Departament, i perquè les polítiques fins ara anomenades de voluntariat s'han de convertir en polítiques de suport a l'associacionisme i d'impuls de nous filons d'ocupació, també, per resoldre i respondre a noves necessitats socials i impulsar espais de transformació i canvi social, que és com està funcionant el moviment internacional de voluntariat a Europa, doncs, vam considerar que el millor instrument era el que ara existeix.

El segon pas també ha estat paral·lelament la transformació de l'antiga Direcció General d'Acció Cívica, creant aquesta Subdirecció General de l'Associacionisme i del Voluntariat que assumeix les tasques de l'Incavol i el servei de promoció i activitats de l'antiga Direcció General, amb aquest objectiu que ara li comentava: donar suport a les associacions de participació ciutadana basades amb la implicació dels seus associats i presents en el territori, al creixement en la creació de noves entitats i facilitar la interlocució amb les institucions públiques.

I, per fer créixer i per tenir en un punt òptim la participació i enfortir el món associatiu, és clar que el que cal és potenciar-ne la formació. I qualsevol activitat de formació ens sembla adequada i, en el seu moment també ja li ho vaig dir, que, enguany, en el cas de l'Incavol s'ha incrementat la partida destinada a formació d'entitats.

Les polítiques de suport a les associacions no es poden fer només com un suport estricte del voluntariat individual, com li deia, sinó que s'han de convertir en polítiques de suport a l'associacionisme. A més, amb el compromís que en les accions per promoure el civisme, la solidaritat i el voluntariat, la consolidació de la figura del voluntari o voluntària no salarial no suposi la substitució d'un professional dels serveis socials. I això vol dir que hem de facilitar la feina a les entitats, certament, tendint a passar dels ajuts puntuals als convenis plurianuals, especialment d'aquelles entitats que gestionen serveis, que ofereixen serveis, en la línia de les set entitats que ja es va iniciar en la legislatura anterior, i això sense comprometre les partides destinades a transferències a entitats, a subvencions, com ens hem trobat en el cas de l'Incavol, que totes les subvencions destinades a entitats amb el pressupost prorrogat estaven compromeses per les plurianualitats. I, sobretot, també, ja que vostè parlava del tercer sector i de la Taula del Tercer Sector, enfortir la relació amb les entitats de segon grau, que és el que hem anat fent.

En tot cas, el que hem de fer és ajudar a convertir els collectius en agents actius pel canvi social, entitats autònomes i entitats amb autoconsciència. L'espai associatiu pot ajudar a cobrir necessitats socials i, alhora, impulsar el canvi social a partir de l'esquema de fer aflorar necessitats, tenir presència i sensibilitat social, solucionar problemes concrets, respondre ràpidament a canvis generals amb participació i compromís i creant

identitat social. I això és el que estem fent –i això és el que estem fent. Perquè entenem que uns serveis socials o una política de suport al voluntariat o a l'associacionisme d'intervenció vertical, des del meu punt de vista, només aconsegueix que els collectius socials s'interessin, en moments concrets, quan el benefici és molt clar, que s'interessin de forma passiva i que vegin l'Administració com una cosa que els és aliena, que és el que jo entenc que ha passat fins ara.

Vostè diu que el tercer sector no ha entès la dissolució de l'Incavol. Jo li dic que les entitats més representatives que han integrat el Consell Assessor de l'Incavol i el Consell Rector no ha estat, precisament, el que m'han dit a mi, i tinc les actes de les reunions per demostrar-ho.

En tot cas, ja em dirà quina caiguda de les reunions dels consells sectorials hi ha hagut. Estaré molt atenta al que vostè em digui. I, en tot cas, m'agradaria que es pogués diferenciar que quan es parla de tercer sector és tercer sector cívic i social. El tercer sector és la base d'un nou filó d'ocupació, també, com a actor de collectius concrets, i aquest és un aspecte tractat especialment en la futura Llei de serveis socials per clarificar aquest tema, com fins ara no s'havia fet, i això vol dir fer-ho en condicions.

En aquest sentit, també li he de dir que hi ha hagut diverses reunions amb la Taula del Tercer Sector, una de les quals ha estat amb la conselleria en cap, per tal de fer un abordatge interdepartamental. Es va acordar que en una primera fase es faria una llista de temes per estudiar i d'objectius a assolir i després s'aniria vehiculant a través de tots els departaments: es va abordar la qüestió dels convenis plurianuals, de l'ampliació de les activitats que s'hi puguin acollir, de l'objecte del conveni en les inversions, de l'ampliació dels collectius que es poden acollir a convenis, la possibilitat de comprometre fons no propis d'origen pressupostari, la reactivació de la Comissió Interdepartamental de seguiment dels convenis, la diversificació del finançament de les entitats del tercer sector –que és un tema clau, no només subvencions–, la inclusió de clàusules socials amb contractació pública, la millora i simplificació en la gestió de les subvencions, el suport a la modernització tecnològica..., i són aspectes que s'estan treballant amb la Taula del Tercer Sector, que, com vostè sap, aplega més de vint organitzacions de segon nivell que representen més de dues mil entitats a Catalunya.

Si vol, ara entro en els temes concrets que tant l'amoïnen de determinats moviments que ha fet el Govern: la convocatòria 2004, de la Direcció General d'Atencions Comunitàries i Cíviques, el tema del Consell Català del Voluntariat, si li sembla Xarxanet, simplement. Xarxanet és patrimoni del Govern de la Generalitat de Catalunya, no és patrimoni d'un govern anterior o d'un govern actual. I, per tant, aquí es tracta d'informar dels temes que surten i dels comunicats de premsa que surten. A veure si resulta que no podrem informar d'un organisme perquè no s'ha creat en aquesta legislatura, només faltaria!

Pel que fa a preguntes que vostè ja m'ha fet per escrit prèviament, doncs, ja li respondrem en el seu moment, estan en tràmit. I, també, si li ho sembla, en el meu torn de rèplica entraré en el tema de la interlocució, que

vostè diu que és de galliner entre diversos departaments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. El diputat senyor Cleries, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé. Vostè, consellera, m'ha fet un discurs teòric, que si haguéssim tingut més temps jo també l'hauria fet, i crec que amb això, de fons, segur que hi ha grans coincidències: no hi ha associacions només de voluntaris però sí que tots els voluntaris han d'estar en associacions. El voluntariat no s'entén a títol individual. Però també és cert que en l'actual moment en què vostès han dissolt l'Incavol..., i té al costat el conseller de Medi Ambient, abans es coordinava l'Incavol, hi havia el representant del Departament Medi Ambient, hi havia el representant del Departament de Cultura, el representant del Departament... Bé. La mateixa presidenta era la consellera de Benestar i Família, etcètera. Hi estaven representats tots els departaments implicats en el moviment de voluntariat, perquè és un tema que afecta tots els departaments. Per tant, amb això creiem que hi hem perdut, i, bé, si de cas, amb el temps rectifiquen, doncs, ho celebrarem, perquè el que a nosaltres ens preocupa és que les coses funcionin. I, de vegades, veiem que el Departament ara només pensa molt en els temes de serveis socials pel que fa al voluntariat, i creiem que ha de tenir una visió molt més àmplia, si no és que hi ha un canvi de competències, que així ho estableix, doncs, el Govern, que també ens semblarà bé perquè tenen tota la disponibilitat per fer-ho com vostès creguin.

En la interlocució sí que ens preocupa..., per exemple, abans, quan una entitat tenia problemes es dirigia al Departament i el director general o el delegat territorial, o director territorial com ara vostès en diuen, o un delegat de zona, anava a veure aquella entitat, l'anava a assessorar.

Aquest dies hem vist, per exemple, per citar un exemple concret, una entitat d'un barri amb dificultats, que, vostès, a primers de setembre, els van dir: «No pateixin, que això ja és a Economia i Finances.» Doncs, això no s'ha resolt fins que aquesta entitat, el dilluns, en el programa de l'Antoni Bassas, doncs, parlant del barri, surt el tema, i, aleshores, sí, truca el secretari general del Departament i a la tarda reben la notificació.

Però li vull dir que abans hi anava el director general, hi anaven els funcionaris o els representants del Departament. Ara hi van membres del seu partit, eh?, perquè això surt a *El Punt*, del 16 de setembre: «Un diputat d'Esquerra Republicana es va reunir amb membres de la junta de tal entitat, entitat que ha vist perillar l'inici de curs per una subvenció de Benestar i Família que no arribava.»

Segons fonts d'Esquerra Republicana la reunió va servir per fer-los conèixer les gestions que havien fet amb la conselleria de Benestar i Família per accelerar els tràmits de la subvenció. Segons aquest Partit se'ls va

garantir que ja s'havia signat l'expedient i que la subvenció ja era a Economia i Finances, pas previ per cobrar-la a final d'aquest mes. La resolució la van rebre dilluns a la tarda per correu electrònic, dia 11 d'octubre, i això va passar el 16 de setembre.

És clar, vull dir, si ara el sistema canvia i intervenen els partits en lloc de l'Administració, doncs, vol dir que estem, també, canviant les regles de joc i el respecte institucional que es mereix el teixit associatiu.

Nosaltres creiem també..., un tema que ens preocupa és tot el que són les gestions de serveis. Per exemple, hem vist també algun concurs que vostès han fet de la gestió d'algun equipament d'atenció a la gent gran, com ara que ha passat a mans d'una empresa mercantil, ubicada fora de Catalunya, i que el criteri ha estat més de subhasta que no de concurs; perquè en un tema com és l'atenció a la gent gran s'ha valorat molt poc el projecte, la qualitat de l'atenció i l'experiència en l'atenció a la gent gran que ja tenien les fundacions que ho feien des de feia temps.

Nosaltres creiem que el que cal impulsar, i amb tota la documentació que hi ha, no només de l'Administració, sinó, com molt bé vostè ha dit, del Consell Nacional de la Joventut, també, del Consell de la Joventut de Barcelona, del Consell d'Associacions de Barcelona, a part de tot el que hi ha de la Generalitat de Catalunya i, també, d'altres ajuntaments de Catalunya, doncs, és necessari i urgent fer un pla nacional d'associacionisme i voluntariat. Ara tenim tots els instruments per fer-ho amb estudis i treballs que són molt recents, i, per tant, és una bona cosa poder-ho fer.

També hi ha un tema important amb el que és el finançament: reclamar el traspàs del 0,52, o com altres entitats..., o com la Taula diu «el 0,7 per cent de l'IRPF», la quantitat que sigui, però que es pugui gestionar des de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és una competència que està sobre la taula i esperem, doncs, que, en propers traspassos, pugui tenir i donar fruit.

En tots aquests temes de fer un pla nacional, de millorar la gestió, de, també, millorar la qualitat associativa, perquè moltes vegades parlem de la qualitat del món empresarial, però també és necessari aplicar-ho al tercer sector, doncs, en tot això sàpiga que hi trobarà tota la col·laboració del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè res ens mou més que poder assegurar el fet de seguir fent una societat catalana solidària, acollidora, de les persones, en definitiva, i el tercer sector és una forma de fer-ho.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Honorable consellera, per fer el torn de rèplica, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. A veure, pel que fa al Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, com vostè sap molt bé, la Comissió redactora d'aquest Pla va arrencar de les conclusions del Segon Congrés, el novembre del 2002; la Comissió es va crear l'1 d'abril del 2003; no es

va arribar a constituir en aquell moment, i, aleshores, el que ara estem fent és treballar per tal de fer aquesta constitució i començar a treballar, ja, i dur a terme, aquest Pla nacional durant l'any 2005. De fet, en el darrer Consell Rector i Assessor de l'Incavol, del 29 de juny, ja vaig manifestar-me davant de les entitats en aquest sentit, i a les actes em remeto.

Convocatòria de subvencions d'enguany, pel que fa a actuacions comunitàries i cíviques... Perquè vostè diu: «Vostè està molt centrada en els serveis socials pel que fa al tercer sector.» És que vostè està, potser, molt centrat en els serveis socials pel que fa a les actuacions cíviques. El tercer sector és civicosocial i, bàsicament, bona part de les entitats que integren el tercer sector estan dedicades a prestar i a donar atenció en matèria social.

Per tant, hi ha moltes entitats que pertanyen al tercer sector que ja van poder-se acollir a les subvencions que el mes de març va treure l'ICASS pel que fa a prestació de serveis socials; no ens cenyim només a les actuacions comunitàries i cíviques. Però, si ho vol, entrem en el tema de la subvenció d'actuacions comunitàries i cíviques que, com vostè sap molt bé, es va publicar el 16 de juny, al DOGC, l'Ordre corresponent.

Finalitzat aquest termini del mes en què tenien per temps de presentar les sol·licituds –i jo no sé d'on treu vostè que la intenció de reduir això un mes era perquè el mínim d'associacions se n'assabentessin, ni de quines instruccions està parlant vostè–, han concorregut a la convocatòria més de dues mil quatre-cents entitats, un nombre pràcticament idèntic al qual van concórrer l'any 2003. Ja s'ha revisat tota la documentació, ja s'ha contactat amb les entitats que van formalitzar de manera incompleta la sol·licitud, que són quasi un 80 per cent de les entitats, per tal que es donessin pressa a aportar la documentació que els faltava. I, per resoldre-ho amb la màxima objectivitat, hem esperat a tenir tots els projectes per valorar-los i finançar-los amb uns mateixos criteris.

Com vostè sap, qualsevol convocatòria de subvencions, per garantir els principis de publicitat i concurrència, ha d'establir un procediment administratiu al qual s'ha d'ajustar l'actuació de l'Administració. I, en aquest sentit, l'esmentada Ordre, de data 9 de juny, publicada el 16 de juny, estableix un termini de sis mesos... (*Veus de fons.*) Sí. I estem dins d'aquest termini de sis mesos per fer les resolucions, també.

Per altra banda, vostè comentava que hi ha hagut una disminució d'1.000.000,7 milions d'euros en el pressupost. Sembla mentida que vostè hagi estat a càrrec de tasques de gestió, perquè m'està comparant un pressupost inicial amb un pressupost executat –un pressupost inicial amb un pressupost executat–, i, tal com va l'execució, ara, el més probable és que a finals d'any acabi com a pressupost executat un 6,67 milions d'euros, una mica més superior a l'executat que vostè comentava de l'any 2003. Per tant, aquí no hi ha cap tipus de certesa en les dades que vostè dona.

Dos temes: el tema de l'Ateneu Cultural Sant Roc. L'Ateneu Cultural Sant Roc..., ja hi hem estat amb contacte, no es va decidir res el dilluns a partir d'un progra-

ma del senyor Bassas, divendres es va resoldre el tema amb intervenció –i ha estat la primera resolució que ha sortit, divendres–, i, com que es va resoldre divendres, va ser dilluns que es va enviar aquesta resolució. Vostè sap que una resolució no es pot fer en dues hores, i que això va passar... –i aquí la tinc–, divendres es va decidir, dilluns es va executar.

Pel que fa al tema que vostè deia de la interlocució pel que fa als diputats i diputades. Miri, escolti, vostè mateix se'n fa un tip, com vostè ara ha dit, d'anar a veure entitats i parlar-hi. Faltaria més! Ja em dirà vostè si els diputats d'aquest hemicicle dels altres partits polítics no poden anar a parlar amb entitats. I si qualsevol diputat ens truca al Departament per interessar-se per qualsevol tema, des del Departament se li respon. Això és així. Només faltaria que els diputats dels grups que donen suport al Govern no poguessin anar a veure entitats i fer la seva feina.

I, després, un últim tema pel que fa a les resolucions. L'any 2003, tot i que va sortir la convocatòria de subvencions d'actuacions comunitàries i cíviques el 17 de gener –nosaltres la vam treure al juny–, el mes d'octubre de l'any 2003 el 85 per cent de les subvencions demanades encara no estaven resoltes. Se'n va resoldre un 26 per cent a l'octubre, un 39 per cent al novembre i un 20 per cent al desembre. Per tant, gairebé un 60 per cent es van resoldre..., i les va haver de resoldre l'anterior secretari general del Departament perquè la persona que ocupava el càrrec de director general d'Acció Cívica va deixar el seu càrrec per presentar-se com a candidat a les eleccions al Parlament de Catalunya sense haver dictat la major part d'aquestes subvencions...

El vicepresident primer

Senyora Simó, ha exhaurit el seu temps...

La consellera de Benestar i Família

...per tant, jo crec que anem prou bé. I espero haver-li aclarit els dubtes.

I no em queda més que agrair-li l'interès per l'associacionisme i el voluntariat d'aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00278/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge, que la formula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyor conseller. Des del nostre Grup Parlamentari, un cop més voldrí-

em parlar d'habitatge, tot i que, atès que aquest concepte de política d'habitatge és molt ampli, avui ens voldríem centrar específicament en el que són els patrimonis públics com un instrument per fer política d'habitatge.

I per fer-ho, entenem que pot ser útil recordar, perquè potser s'ha oblidat massa, quin és el plantejament teòric que hi ha al darrere d'aquesta idea dels patrimonis públics.

I és que tota la lògica en què s'inspira aquest instrument de política de sòl i habitatge apareix per primer cop a Espanya i a Catalunya els anys cinquanta, en concret entorn de les reflexions que en aquell moment fan els redactors de la Llei del sòl del 56, tot i que un any abans ja n'hi havia hagut una primera menció en el Reglamento de Bienes de las Entidades Locales.

I, francament, penso que és divertit veure avui, com ja aleshores, estem parlant dels anys cinquanta, a l'exposició de motius de la Llei del sòl del 56 es diu una cosa com aquesta: «Si ideal en la empresa urbanística pudiera ser que todo el suelo necesario para la expansión de las poblaciones fuera de propiedad pública, la solución, sin embargo, no es viable en España» –i entre altres consideracions diu– «porque causaría graves quebrantos a la propiedad y a la iniciativa privada.»

A partir d'aquest raonament, més endavant es diu: «Es, en cambio, asequible para las corporaciones locales adquirir paulatinamente terrenos que puedan servir como reguladores de precio en el mercado de solares. Considerándolo así, la Ley prevé la constitución de patrimonios municipales del suelo con carácter obligatorio para los municipios de población superior a 50.000 habitantes.»

Comprovem, doncs, una mica amb sorpresa, que en aquell moment es va considerar que l'ideal seria que el sòl d'expansió fos públic per, un cop transformat per la mateixa comunitat, posar-lo en el mercat. Això, en aquell moment no es va considerar «oportú», entre cometes, i ens vam conformar amb la mesura que els ajuntaments –en aquell moment es va plantejar així– anessin conformant de mica en mica un patrimoni que pogués contrarestar una mica els efectes negatius que estrictament el sistema de mercat provoca en l'àmbit immobiliari.

Evidentment, aquest plantejament en aquells anys s'explica per l'entorn europeu que teníem, ja que després de la Segona Guerra Mundial, tots els països del nostre entorn estaven fent polítiques massives d'adquisició de sòl per poder fer habitatges per atendre les necessitats de la població. Aquí no podem obviar aquesta realitat europea, però fem una opció més tímida, que és: no podem pensar en publicacions, en adquisicions massives, però sí que les administracions, i en concret els ajuntaments, han de jugar el seu paper en aquest mercat. Acceptem que estem en un sistema de mercat, però aleshores que l'Administració també hi jugui, també tingui un paper en aquest mercat, per satisfer, precisament, demandes que ja se sabia aleshores, curiosament, que el mercat no satisfà. Ja se sabia –no podem dir que això és una novetat– que el mercat no sempre satisfà necessitats; satisfà demandes que moltes vegades no són coincidents amb les necessitats de la població.

Sota aquest enfocament, doncs, ja aleshores, estem parlant de l'any 56, s'imposa que els ajuntaments, que determinats ajuntaments, estiguin obligats a tenir béns, a tenir patrimoni per jugar aquesta funció. Aquesta obligació després s'amplia i a partir dels anys noranta ja és a tot ajuntament que tingui, a tot municipi que tingui pla general. I què passa? Que avui dia, estem al 2004, realment hem de reconèixer que aquesta figura, aquest instrument, que en el seu dia es va plantejar amb aquest enfocament, en la pràctica ha estat força obviada, eh?

Des del nostre punt de vista, les explicacions, com en tot fenomen complex, són múltiples, però potser les podríem resumir dient que, per una banda, això ha passat per l'endèmica manca de finançament de les entitats locals. Això és cert; aquí tenim un problema i fa massa anys que l'arrosseguem. Els ajuntaments han utilitzat aquests béns més com una forma d'obtenir ingressos, i s'ha oblidat, certament, al cap dels anys, aquesta filosofia que hi havia al darrere de la idea de patrimoni, que jo ara..., que prèviament explicàvem, i segurament aquesta és una de les causes essencials perquè ara haguem oblidat una mica aquesta filosofia que deia.

Sota el nostre punt de vista, una altra explicació també podria ser la dificultat que tenim en aquest país de fer polítiques a mitjà i llarg termini. És veritat que ens costa explicar que hi ha coses que s'han de fer amb una perspectiva més llunyana que la immediata. I segurament això també explica que això del patrimoni, que és una cosa a llarg termini, que compres avui per després poder aportar alguna cosa..., bé, tenim dificultats per explicar-ho. I a més, a Catalunya, nosaltres pensem que certament no s'han acabat de delimitar les competències, les atribucions entre ajuntaments i Generalitat, i, tenint la competència exclusiva en matèria d'habitatge la Generalitat, doncs, realment sembla que hauria d'haver assumit un paper més rellevant en aquesta matèria.

Siguin aquestes o no les explicacions, el cert és que entenem que el país ha caigut en una mena de contradicció insostenible. Per una banda, la provisió d'habitatge la deixem exclusivament en mans del mercat, sense intervenció, i, per l'altra, alhora, renunciem a tenir una part d'aquest mercat per poder satisfer demandes, necessitats que aquest mercat no satisfà. Clar, o intervenim perquè el mercat les satisfaci, o nosaltres juguem en aquest mercat per satisfer-les; el que no podem..., o fem una mica de les dues coses, però el que no podem és no fer ni una cosa ni l'altra perquè..., bé, aleshores ens trobem en situacions com les que..., d'inaccessibilitat com les que ja coneixem.

En tot cas, i en concret, la nova Llei urbanística catalana manté aquesta concepció dels patrimonis municipals de sòl i els amplia als patrimonis, també, autonòmics de sòl. I, a més, l'Estat ha reconegut la seva quota de responsabilitat en l'escàs patrimoni públic que hi ha al país i ha vingut dient-nos que es canviarà aquesta política.

Per tant, a partir d'aquí, com que nosaltres creiem que hi ha d'haver un parc el més ampli possible d'habitatges exclosos de les lleis de mercat, li plantejem i ens agradaria conèixer: primer, quines perspectives hi ha que l'Administració de l'Estat compleixi aquest compromís que s'ha fet públic en nombroses ocasions però

que no s'acaba de materialitzar de destinar gran part de les peces de sòl que té en diversos indrets de Catalunya a habitatge protegit.

També, quina és la política directa que des de l'Administració de la Generalitat s'està seguint en aquests moments en aquesta matèria; hi ha un esforç important o no, hi ha canvis..., podem dir que hi ha canvis importants respecte a la política anterior? Ens agradaria que ens ho expliqués una mica.

I, finalment, també, què estan fent els ajuntaments per tal de destinar aquests béns a aquestes finalitats? Entenem que la gestió més directa dels ajuntaments potser no ens la pot dir, perquè és difícil saber directament què s'està fent, tot i que segurament haurem de trobar mecanismes per saber-ho en el temps. Però en tot cas, com a mínim, ens podrà dir quins acords i quins compromisos s'estan subscrivint entre el món local i el Departament de Medi Ambient i Habitatge amb aquesta pretensió de cedir béns per aconseguir aquesta finalitat de construcció d'habitatge protegit, d'habitatge accessible..., assequible, perdó –i també accessible, evidentment–, d'habitatge exclòs de les lleis inexorables del mercat.

Aquestes són les qüestions que voldríem que tractés en la resposta a aquesta interpellació, i, després, si per cas, en la rèplica, ja li apuntaríem alguna altra qüestió col·lateral més.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors i senyores diputats, trobo del màxim interès, ara que anem a abordar i presentar en les properes setmanes el desplegament reglamentari de la nova política d'habitatge de la Generalitat, fer aquesta reflexió prèvia sobre quina és la disponibilitat del sòl, perquè, en definitiva, si no hi ha sòl és molt difícil fer polítiques d'habitatge i especialment d'habitatge protegit o d'habitatge que pugui satisfer la demanda no atesa pel mercat.

I, evidentment, dintre d'aquestes reflexions prèvies que es feien, històriques, potser la diferència més gran entre aquesta situació històrica de què veníem, on s'hagués pogut fer encara molta política de sòl de patrimoni públic, i l'actual és que el que més ha pujat durant aquests anys ha estat el sòl. És a dir, el que no passava abans de representar un 15 o un 20 per cent, com a molt, del preu final de l'habitatge, ara, avui en dia, ens trobem que és el revés, que a vegades representa el 50 i el 60 per cent del cost final de l'habitatge.

S'hi ha referit històricament, a les oportunitats que es varen poder configurar l'any 56 i més endavant amb la formació..., amb la nova legislació urbanística, la primera que es va fer en aquella època. I hauríem, també, de tenir un reconeixement per aquells tècnics i ci-

entífics que d'alguna manera escrivien aquests projectes, segurament sense que ni els veiés el ministre de torn ni molt menys «Su Excelencia el Jefe del Estado», les persones que l'autoritzaven, perquè si llegim aquesta literatura hi podríem estar molt d'acord i no deixava de ser la transposició de polítiques que s'estaven fent a Europa i que, en canvi, aquí no trobaven la seva translocació pràctica.

Per què? Perquè faltava l'instrument fonamental, que era una bona..., una administració democràtica assentada en el territori i que atengués les necessitats de la gent, i no una administració local absolutament raquítica, controlada i, per tant, sense cap capacitat d'intervenció.

Jo crec que avui –encara que ha costat molts, molts anys..., perquè, és clar, ara ja no estem parlant d'una situació de dictadura fa quatre dies, sinó que estem parlant ja de vint-i-cinc anys de democràcia– aquesta continua sent una gran assignatura pendent. Reconeguem-ho tots: el gran fracàs en l'àmbit de la promoció d'habitatge de tots els governs que hi han hagut en aquest país durant els vint-i-cinc anys de democràcia ha estat que no s'ha creat un patrimoni públic de sòl o una política de sòl que permetés satisfer la necessitat de l'habitatge sobre la base que el sòl és un element previ, important, que no ha de comportar un increment especulatiu pel fet de la seva escassetat.

Sembla que ara, la voluntat per part de l'Estat i, per descomptat, del Govern de la Generalitat actual és canviar aquesta situació. Intentaré contestar les preguntes en l'ordre en què prèviament me les ha formulat en la interpellació.

Primer, l'Estat, el compromís de l'Estat. Bé, jo diria que el compromís de l'Estat o del Govern de l'Estat és doble. Per una part, mobilitzar el seu patrimoni públic de sòl, el patrimoni que fins ara ha estat afecte, doncs, a casernes, bàsicament, de la Guàrdia Civil, però també a Renfe, també a algunes determinades infraestructures, defensa, quarters, etcètera.

El Govern actual socialista ha manifestat que sí, que aquest patrimoni no es destinaria majoritàriament com fins ara a pagar la política d'armament, sinó que seria rescatat i seria posat a disposició de les polítiques d'habitatge, que han assenyalat com una prioritat.

Nosaltres, des de primer moment, des de les primeres reunions que vàrem tenir amb la ministra senyora Trujillo, li vàrem plantejar la reivindicació que aquests terrenys tornessin als ajuntaments per poder fer política d'habitatge conjuntament amb la Generalitat. És a dir, no demanem que els passin a la Generalitat, demanem que els tornin a les administracions locals, ni que només sigui per raons de justícia, perquè la majoria d'aquests terrenys o varen ser donats, o varen ser cedits, o fins i tot encara són terrenys dels mateixos ajuntaments i, en definitiva, per tant, són patrimonis locals. El que sí que volem, naturalment, és associar-nos amb aquests ajuntaments per ajudar-los a fer la política d'habitatge protegit i, sobretot, de lloguer en aquest primer patrimoni. Aquest seria un primer patrimoni.

En aquest moment, hem presentat ja des de la setmana passada una carta formal al director general d'Habitat-

ge, el senyor Rafael Pacheco, que li va lliurar la senyora Carme Trilla en nom del secretari d'Habitatge, el senyor Fernández, Ricard Fernández, en què se li proposen trenta-tres quarters, casernes de la Guàrdia Civil a Catalunya per a la seva recuperació per als ajuntaments. Tenim la numeració amb les diferents demarcacions, i en algunes, com és el cas de Sallent i Planoles, ja hem actuat conjuntament amb els ajuntaments i s'estan rehabilitant com a habitatges de lloguer per a joves i ja podran posar-se en disposició; d'altres, els ajuntaments pensen tirar-les i convertir-ho en equipaments o convertir-ho en zona verda, però la majoria volen que siguin precisament això: habitatges de protecció oficial.

Normalment són petits, però n'hi han de no tan petits, com el quarter de Navas, de Barcelona, de cent setanta habitatges; o la caserna de Sant Andreu, en què, com saben, es va haver d'intervenir en l'últim minut per evitar que això es vengués a un privat, i ara, actualment, l'Ajuntament de Barcelona i el Consorci estan promovent aquest sector. Jo només puc dir des del Govern de la Generalitat que col·laborarem en tot el que sigui possible perquè el màxim nombre d'aquests habitatges sigui de protecció oficial i no de règim lliure.

La segona actuació de l'Estat és que faci aportacions econòmiques per a la formació de patrimoni. Nosaltres, vull deixar constància públicament que amb el que no estem d'acord és que a Catalunya actuï la Sociedad Española de Promociones, la Sepes, i que ens convertim ara..., tornem a l'època de l'INV i que sigui des de l'Estat que ens hagin de venir a fer política de sòl. Si hi han recursos, benvinguts siguin. Nosaltres estem disposats a signar convenis amb l'Estat per adquirir sòl, promocionar-lo i acomplir uns objectius comuns.

I el tercer instrument que té l'Estat a les seves mans, i potser el més important i el que més bé ens aniria, és que modifiqués la Ley del Régimen del Suelo y Valoraciones i ens permetés d'una vegada poder adquirir sòl al seu valor inicial i no incorporar-hi expectatives de valor merament especulatiu, sobre la base que el simple canvi de qualificació urbanística permet ja incorporar-hi un valor que t'impossibilita l'expropiació o l'adquisició. Això és la clau, perquè això sí que està en mans de l'Estat, el tema del que serien les condicions del preu, les condicions de la propietat, i del dret d'expropiació. Això, almenys per ara, mentre no canviïn la Constitució i l'Estatut, la competència per fixar el règim del sòl i la valoració, està en mans de l'Estat.

Hi ha moltes promeses en aquest sentit. Nosaltres estem exigint, sobretot, aquest tema, perquè nosaltres ja estem complint com a Generalitat el compromís de dotar la nostra Llei d'urbanisme, amb la reforma que en aquest moment està en tràmit parlamentari..., de dotar Catalunya d'un instrument urbanístic que incrementi les reserves de sòl, especialment per a les noves modalitats d'habitatge protegit i d'habitatge concertat que estem proposant, però que vindrien molt ben complementades amb la possibilitat d'adquirir reserves de sòl per a desenvolupaments estratègics futurs, a preus originaris i amb el compromís de destinar-ho a la promoció d'habitatges de protecció oficial, de lloguer o en propietat.

Per la nostra part, en els decrets que aprovarà el Govern, si tot va bé, en la primera quinzena de novembre,

el que serà el desplegament del Pla del dret a l'habitatge, s'hi contemplen ajudes específiques per a la formació de patrimonis de sòl. Serà la primera vegada en aquest país que hi hauran ajudes específiques als ajuntaments perquè puguin adquirir el sòl destinat a la formació d'habitatge públic, amb un import que jo crec que sí que serà significatiu, per nombre d'habitatges previstos o per sostre –això, estem acabant-ho de parlar–, que ajudarà els ajuntaments a poder formar aquest patrimoni, més enllà de les ajudes que hi hauran també per a la construcció, per a la urbanització, per a l'ambientalització, etcètera. És a dir, seran ajudes acumulatives. Aquests decrets, de fet, estan a consulta pública, estan ja penjats a la pàgina web del Departament, i en aquest moment estan passant el període de consulta institucional, del Consell Assessor de l'Habitatge, dels diferents agents econòmics i socials. Això ajudarà a formar patrimoni.

L'Incasol, amb les seves dues seccions d'habitatge i de sòl, està fent una política activa d'activar el patrimoni que, més o menys, s'ha anat formant durant aquests anys i que estava paralitzat. La nostra impressió és que la majoria dels quaranta mil habitatges que ens hem compromès a promoure com a iniciativa pública i directament des de la Generalitat es podran fer amb aquest sòl disponible.

A més, estem arribant per primera vegada a un gran nombre de convenis amb ajuntaments –és la tercera part de la seva pregunta. Amb els ajuntaments, en aquest moment, podem parlar ja que s'han signat vint-i-sis convenis amb ajuntaments de Catalunya, signats ja, amb determinació del solar i del nombre d'habitatges, que ens permetran construir 1.357 habitatges en aquest moment, més altres convenis previstos en els propers mesos, per signar, amb 1.198 habitatges més.

Això només és una part, diríem; estem parlant de sis mesos, poc més. Només li diré, com a dada significativa, que això és més que tot el que s'havia fet en anys anteriors en promoció de sòl d'habitatge protegit en convenis amb els ajuntaments, i que la perspectiva és que podrem ampliar-ho, en pocs mesos més, amb un gran nombre d'ajuntaments que estan confiant en nosaltres, en la Direcció General d'Habitatge, per poder desenvolupar promocions, i ens demanen, a més, que les incentivem i que les dirigim des del mateix Departament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, tenim aquestes dades que ens ha facilitat i una certa esperança que, de mica en mica, perquè no és un tema immediat, com dèiem –això és allò de les polítiques a mitjà i llarg termini que comentàvem–, doncs, puguem anar donant un tomb a una situació, al nostre entendre, d'excessiva passivitat que hi ha hagut tradicionalment davant d'aquest

tema, que provoca aquest greu grau d'inaccessibilitat a l'habitatge per a la nostra gent.

Però ara voldria fer-li un especial..., primer, en això que ens ha comentat de la modificació de la Ley 6/98, de Suelo y Valoraciones, compartim totalment el seu enfocament i compti que nosaltres, el Grup Parlamentari, farem els nostres esforços en aquesta matèria i contactarem també amb el nostre grup Izquierda Verde perquè puguem, tots plegats, defensar aquesta matèria realment transcendent.

Però, en tot cas, el que ara li voldria apuntar és un tema lligat amb els patrimonis, però molt pràctic. A veure, la Llei urbanística catalana, l'any 2002, va introduir ja aquesta obligatorietat de les reserves del sòl per fer habitatge protegit, que, a més, abasta tant els sòls públics com els sòls privats. Això ja fa més de dos anys que va entrar en vigor, i la nostra percepció és que hi ha dificultats interpretatives importants a l'hora d'aplicar aquestes reserves, eh? Entenem que hi ha molts tècnics i polítics municipals també que, bé, tenen dificultats importants per saber, realment, com materialitzar aquestes reserves, tant en fase de planejament urbanístic com després en fase de gestió, quan es fan les reparcel·lacions.

A més, estem ara pendents de la discussió parlamentària de la modificació d'aquesta Llei, com vostè comentava, que introduirà modificacions també en aquest àmbit concret de les reserves, hi haurà noves modalitats d'habitatge protegit a reservar des del planejament, i on també alguna menció hi ha a la necessitat de clarificar, dins del patrimoni dels ajuntaments, quins béns realment estan vinculats a aquestes necessitats, a aquesta finalitat, i quins altres no, perquè realment aquesta clarificació és necessària.

Ens fa una mica de por que tot plegat pugui ser massa complex i que, per tant, això dificulti l'aplicació de la normativa. I a partir d'aquí voldríem suggerir al Departament de Medi Ambient i Habitatge que prengui una mica com a propi aquest tema i que es plantegi la conveniència de crear criteris pràctics per aplicar aquestes reserves, i també per definir quins són els béns municipals destinats a aquesta finalitat i quins no.

Se'ns acut que la fórmula pot ser l'elaboració de circulars, de fitxes interpretatives..., qualsevol altra fórmula al més senzilla i clara possible, però que faciliti el treball d'aquests ajuntaments amb desitjos d'intervenir en aquest camp, però que, certament, pateixen d'aquesta dificultat més pràctica. Ells, o bé redacten instruments de planejament i de gestió, o com a mínim controlen aquells instruments de planejament i de gestió que els arriben, als ajuntaments. Per tant, seria convenient, al nostre entendre, que anéssim clarificant quines són aquestes obligacions i assentant criteris adequats, també per evitar una inaplicació interessada que hi pot haver també en determinats casos. Això creiem que s'hauria de fer de forma simultània a la discussió d'aquesta modificació de la Llei 2/2002 que farem en l'àmbit parlamentari, amb la idea que, quan pugui entrar en vigor aquesta modificació, ja de forma immediata també puguem disposar d'aquests materials, per dir-ho d'alguna manera.

Creiem de debò que aquesta necessitat existeix —és la nostra percepció—, que s'ha de cobrir i que des del Departament del Medi Ambient i Habitatge és des d'on més adequat ens sembla que s'intenti cobrir aquesta necessitat. Si no, veiem que es fa massa difícil posar en joc unes novetats que són clars avantatges de la normativa, precisament potser per la seva complexitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Clavell. L'honorable conseller, per al torn de rèplica, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, breument, ja per entrar en aquell detall específic de com s'han de crear els nous patrimonis de sòl, jo crec que amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques hem actuat molt coordinadament en preparar les reformes de la Llei d'urbanisme, precisament, per intentar establir les bases legals en què les reserves que s'han de fer per a habitatge de protecció oficial siguin efectives. No sé si s'ha dit en aquesta cambra..., segur que s'ha dit en aquesta cambra diverses vegades, però és que, des que es va aprovar la Llei del 2002, el 14 de març del 2002, que va entrar en vigor el juny del 2002, fins aquests moments, hi han hagut dos plans generals a Catalunya, eh?, de 940 municipis, dos plans generals que han incorporat l'obligació de reserves per a habitatge de protecció oficial. Això és un escarni, perquè quedava vinculat a la formulació d'uns PAUM o d'unes revisions del planejament que no s'aplicaven.

El gran avantatge del nou text que vostès tenen en aquest moment a debat i que espero que tiri endavant és, precisament, l'obligatorietat, des de l'endemà mateix en què entri en vigor la Llei, que qualsevol figura de planejament derivat haurà d'incorporar aquestes reserves, amb els criteris que, evidentment, el reglament després haurà de concretar, i també amb la incorporació d'aquesta possibilitat d'increment d'un 10 per cent més —20 per cent més 10 per cent— precisament destinat a les noves figures d'habitatge concertat, que el Decret que ja els he anunciat que està a informació pública i que s'aprovarà abans que s'hagi aprovat la Llei, si tot va bé, ja preveu la figura aquesta, intermèdia, de l'habitatge de preu concertat.

Intentarem des del Departament ajudar la formulació de criteris per a la redacció de projectes de reparcel·lació i criteris de valoració, encara que és un tema bàsicament reglamentari, i també és un tema que forma part de l'autonomia municipal. Jo vull ser sincer i respectuós amb l'autonomia municipal. Hi han dos menes d'ajuntaments a Catalunya: els que estan molt interessats, realment, a fer habitatge de protecció oficial i se les empesquen totes —en el bon sentit—, que et vénen i et diuen: «Vull fer-ho, tinc això, com ho podem fer?, interpretem-ho a favor», i els que consideren que aquest és un tema que no va per ells i que ho faci el municipi del costat. I aquest és un criteri que, en tot cas, els ciutadans han de saber valorar i nosaltres no els podem imposar. Els podem imposar la reserva legal, els podem imposar que el planejament ho ha de contemplar i supervisar els

plans corresponents, però l'important és la pressió que facin els seus ciutadans i, sobretot –sobretot–, transmetre als ciutadans el concepte que l'habitatge de protecció oficial és un habitatge necessari per a tots els sectors socials de la nostra societat i que l'habitatge de protecció oficial no és un demèrit social ni és una marginalitat, sinó al revés: és la demanda d'aquests ciutadans i ciutadanes que, en alguns casos, amb la simple percepció que en el seu barri o la seva proximitat hi haurà un habitatge de protecció oficial, ja ho consideren com un demèrit o com una minusvaloració. En canvi, quan hi han ajuntaments realment conscients del tema, ho estan fent, i nosaltres el que proposarem sempre i hi estem insistint especialment és que no acceptarem guetitzacions, és a dir, no acceptarem guetos, no acceptarem cessions de sòl a l'últim racó, separats de l'entorn urbà o del centre urbà. No, volem terrenys al mig de la ciutat, volem els millors terrenys per fer habitatge de protecció oficial, volem barreja social, volem barreja de tipologies. I aquesta legislació ho farà. I nosaltres, amb aquests ajuntaments que estan en aquesta tasca, que són molts avui dia, la majoria –almenys, afortunadament, aquesta és la nostra percepció–, estem tenint molt bon treball; n'hi han d'altres que no tenen aquesta sensibilitat. Hem de respectar l'autonomia local, però nosaltres ens hem de centrar a ajudar aquests ajuntaments que volen ajudar els seus ciutadans a fer una bona política d'habitatge social, i a aquests els donarem totes les facilitats, totes les regles interpretatives, sense oblidar que, per a això, al final, sempre acaben d'haver-hi advocats i jutges, oi, senyora diputada?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 300-00442/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, que en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya formula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran, que té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera de sanitat, vostè sap millor que ningú la importància que té el Departament de Salut dins del Govern de la Generalitat de Catalunya, no només per la despesa que representa sobre el global del pressupost de la Generalitat –sobre el 35 per cent d'aquest pressupost, més de 6.400 milions d'euros–, sinó sobretot per la tasca social que desenvolupa. Perquè sap que la salut és el pilar fonamental de l'estat del benestar, perquè és ni menys que la garantia del dret a la vida, el valor més preuat de la nostra societat, per davant de la riquesa, les propietats; la salut és allò que qualsevol situa com a primera necessitat humana. I no em vull posar transcendent, però dic tot això perquè qualsevol qüestió que afecta aquest Departament té una importància definitiva en la valoració

que el país fa sobre la tasca del Govern de la Generalitat, sobre la utilitat mateixa de la Generalitat i sobre l'aposta política que en el seu moment férem els tres partits que donem suport al Govern de Catalunya.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Vostè, consellera, i el seu Departament, és de justícia reconèixer-ho, han començat amb empenta i amb noves idees de renovació i transformació de molts àmbits de la sanitat catalana. Han impulsat el Pla de xoc a l'atenció primària i el Pla d'actuació global que es prepara en aquest àmbit; s'ha constituït la Mesa per assolir un acord mínim de relacions laborals entre la sanitat pública i la sanitat concertada; es prepara el desenvolupament de l'Agència de Salut Pública, i tantes altres coses, com el programa «Salut i escola» o la gratuïtat de la píndola per prevenir embarassos no desitjats. Totes aquestes actuacions configuren una imatge de dinamisme i capacitat de transformació al Departament de Salut.

Però també és just de reconèixer que l'herència del passat juga un paper importantíssim a l'hora d'entendre per què el ritme de determinats canvis en altres àmbits sovint no és tan dinàmic com tots voldríem. El Departament de Salut és hereu del lema de l'etapa anterior: «l'excel·lent model sanitari català» –tots el recordem, tantes vegades dit–, que proclamava la seva superioritat quant a eficiència i qualitat respecte d'altres, quan es constituïa en un model nou que separava la compra de serveis sanitaris de la prestació d'aquests serveis –perdó–, una compra que fa el Servei Català de la Salut i una prestació que efectua l'ICS i la xarxa hospitalària d'utilització pública, fonamentalment.

Però ha estat un lema que, com aquell del «Som sis milions» o la celebració del mateix Dia de la Hispanitat, ha anat perdent el sentit a mesura que passava el temps.

Parlem de què significava aquest model en el seu moment, perquè aquesta separació es feia sense un control, aquesta separació comportava moltes vegades unes pràctiques d'opacitat que actualment hem de resoldre definitivament.

Recordem que no es publicaven els concerts que es feien amb els hospitals al *Diari Oficial de la Generalitat*, ni tampoc les subcontractacions que feien amb centres sanitaris, un cas del tot insòlit a Europa. No es feien auditories de qualitat dels centres sanitaris ni dels serveis contractats, malgrat denúncies reiterades que hi havia sobre la qualitat d'aquests serveis; no hi havia un organisme independent que avalués els concerts ni els costos que aquests implicaven, i sovint es denunciava des d'aquesta mateixa tribuna hospitals que tenien concerts sobredotats respecte d'altres, i d'altres infradotats per les seves necessitats. No s'obligava a la convocatòria de concursos públics per a la subcontractació ni a adjudicacions a molts centres sanitaris, que ho continuaven i encara ho poden fer, segons la legislació vigent, a dit, perquè són societats anònimes. Es feia la vista grossa en la xarxa de relacions personals que s'anava teixint entre els gestors públics i els gestors privats... *(Pausa.)* Deu ser algun gestor privat. Es feia la vista

grossa en la xarxa de relacions personals que s'anava teixint entre els gestors públics i els gestors privats. L'últim cas que vam tenir, una denúncia a Televisió Espanyola sobre la revisió del procediment de revisió de torres de refrigeració que se li va atorgar a dit –per procediment d'emergència no ho dic, però que en tot cas evitava el concurs públic– a la dona del cap del Gabinet de l'antic conseller de Sanitat.

Aquesta separació ha anat derivant i va anar derivant cap a un clientelisme i un increment de tractes de favor, que després de vint-i-tres anys ha provocat en bona part la necessitat del canvi de Govern a la Generalitat de Catalunya. Qui més se n'ha ressentit, amb l'afegit d'un mal finançament, de tot aquest model que durant molts anys, amb una oposició constant, vam lluitar perquè es canviés, ha estat la pròpia qualitat del Servei de Salut, amb llargues cues d'espera, amb un nivell d'assegurances privades molt per sobre de la mitjana europea, amb una despesa per càpita molt per sota d'aquesta mitjana europea, amb una saturació dels serveis d'atenció primària, o amb una desmotivació manifesta dels professionals de la salut, un col·lectiu socialment importantíssim, de més de cent mil treballadors.

La transparència, l'ètica en la gestió, el control democràtic esdevenen, doncs, la part nuclear d'aquesta interpellació, perquè són qüestions fonamentals, prèvies a moltes d'altres que hem de resoldre definitivament. Són condicions imprescindibles, condicions transversals perquè el sistema esdevingui eficient i de qualitat i, per tant, just i equitatiu.

Si qualsevol d'aquests elements fallés en el futur, com ha fallat en el passat, es veurà afectat tot el conjunt del sistema, perquè s'acabaran contractant serveis a preus més alts i de pitjor qualitat, sí; però sobretot perquè generarà una enorme desconfiança a tot el sector, des d'usuaris a professionals. Es produiran situacions concretes que enverinaran el debat sobre el futur de la sanitat catalana en un moment clau, en què el que s'està reivindicant és la necessitat de més finançament.

Estem en aquest moment clau, de transició d'un model a l'altre, i si en aquesta transició s'han mantingut els gestors del passat, cal que no hi hagi ni una ombra de dubte en la gestió de tots ells ni en la dels nous que s'han d'incorporar. Per això, un marc normatiu més concret quant a transparència i control esdevé imprescindible. Perquè, com podríem reivindicar més diners per al sistema de salut, uns diners que tots reconeixem que fan falta, si hi hagués dubtes sobre la gestió d'aquests diners pel que fa a la concertació i contractació de serveis, i a les subcontractacions i adjudicacions a centres hospitalaris? Evidentment aquesta reivindicació, absolutament necessària, perdria legitimitat. I això no volem que passi en el futur; no ho vol el meu partit, no ho vol la conselleria, no ho vol, segur, tampoc, l'oposició.

Cal donar un impuls normatiu per tancar definitivament una etapa i tots hi hem d'estar compromesos per no deixar cap dubte. L'Acord del Tinell defensava clarament aquests postulats i els segueix defensant, mentrestant està en vigor i fins a final de legislatura. Parlava de revisar el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració i establia l'obligació de declaració

pública del seu patrimoni, interessos i altres activitats professionals i mercantils. Parlava d'establir l'accés, a través de la xarxa d'internet, i, en tot cas, fer públics tots els contractes que estableixi amb proveïdors de béns i de serveis l'Administració de la Generalitat. Parlava que en qualsevol decisió de política sanitària garantirà la informació pública. Parla d'establir criteris i procediments transparents en les convocatòries destinades a la contractació d'obres i serveis, per tal d'evitar clientelisme polític. Parla d'establir processos preceptius i periòdics d'avaluació dels serveis de l'Administració. Parla que l'adjudicació o compra d'activitat al sector privat serà justificada. I parla que la Generalitat establirà els criteris bàsics per al funcionament dels centres de gestió privada, tot vetllant per la seva correcta aplicació. Són criteris molt clars que ens han de servir per iniciar aquesta nova etapa, reconeixent l'esforç que ja s'ha fet en aquests mesos des de la conselleria de sanitat..., de Salut.

En aquest moment en què estem demanant entre 600 i 1.000 milions més d'euros anuals per a la salut catalana, cal que aquest Parlament torni a refermar-se en aquest acord i reconegui públicament els avenços que els grups parlamentaris i el Departament volen fer en aquest àmbit.

El meu Grup, com a republicà que és, situa l'ètica i la transparència en la gestió com un dels seus valors fonamentals, i ens agradaria que aquest Parlament pogués donar un missatge de tranquil·litat a la societat catalana, reconeixent a través a la Moció posterior a aquesta interpellació, que en el torn de rèplica detallaré en alguns punts la feina que s'està fent des del Departament i l'impuls que necessiten, amb unes noves mesures per encarar aquesta nova etapa.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyora consellera.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per a la resposta a la interpellació, l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Senyor president, senyor diputat, abans que tot agrair, doncs, el reconeixement del Grup d'Esquerra Republicana de la feina feta durant aquests nou mesos, que és una feina de Govern, no de cap formació política sinó de Govern.

Permeti'm que comenci parlant del model, perquè crec que és un element important. Evidentment el nostre Govern està absolutament compromès des del primer dia a generar primer de tot confiança que la transparència forma part de l'ideari d'aquest Govern. Però parlem del model, perquè jo crec que tot i que vostè ha fet una radiografia del passat i ha reconegut que entre tots estem posant les bases perquè quedin ben clars aquests elements de transparència, doncs, em sembla que el problema és que abans faltava autoritat política. I aquest és l'element clau que espero que durant aquests deu darrers mesos nosaltres hàgim sabut transmetre a tothom.

Tenim un model que no és el model de Convergència, és un model que ve de lluny. És un model que ve d'una societat catalana molt abans dels últims vint-i-tres anys del Govern de Convergència. Perquè el sector públic a Catalunya és un sector públic molt més ric que en altres llocs. És un sector, que és l'Institut Català de la Salut, de titularitat estrictament del Departament de Salut, és un sector d'empreses públiques, és un sector de consorcis de participació del Govern de la Generalitat de més d'un 66 per cent, i és un sector públic molt important, municipalista. I aquesta és una diferència important entre el sector sanitari de Catalunya i el de la resta de l'Estat espanyol.

Aquí tenim una entitat com l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària, que ve de lluny, però tenim molts alcaldes presidint fundacions privades sense ànim de lucre, que són els que porten els hospitals municipals de Catalunya. I un sector privat, un sector privat amb ànim de lucre, que no forma part de la XHUP, tot i que se li compra l'activitat que no es pot fer des d'aquest sector públic.

Aquest és un model, hi insisteixo, senyor diputat, que és un model que no és el model de Convergència i Unió, és un model d'una societat catalana rica. El problema era un problema polític, era un problema de no haver exercit d'autoritat política els últims anys, i de no haver aclarit clarament que qui ha de planificar, que qui ha de decidir què és el que es fa a cada lloc i amb quins diners, quines són les prioritats, quins són els mecanismes d'avaluació és el Departament de Salut i no els proveïdors. En aquest cas, centralitzadament, no deixant en mans de proveïdors, siguin quins siguin, les decisions de creixement.

I aquest és el canvi. Un canvi que jo crec que al llarg d'aquests últims nou mesos, al costat del territori, al costat dels professionals, al costat dels gestors, dels alcaldes i alcaldesses, dels comitès d'empresa, hem deixat ben clar dia darrere dia. Li posaré un exemple molt clar: la meua visita d'ahir acompanyant el president de la Generalitat a l'Hospital Fundació Privada Esperit Sant, de Santa Coloma de Gramenet. Una fundació privada majoritàriament de l'Església, que viu de diners públics del Departament de Salut, de la compra del Servei Català de la Salut, el 90 per cent –99 per cent– dels seus diners.

La consellera es va reunir amb els patrons de la Fundació privada –hi formem part en minoria–, amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i amb l'Ajuntament de Sant Adrià, amb el comitè de direcció, el comitè d'empresa i els va dir: «Aquesta consellera exercirà d'autoritat; exercirà d'autoritat i decidirà i revisarà què ha d'anar al nou hospital, quin ha de ser el *continuum* assistencial entre els centres de salut de l'Institut Català de la Salut de la ciutat de Sant Adrià i de Santa Coloma amb el sociosanitari.» I nosaltres serem majoritaris en aquesta entitat, perquè entenem que s'ha d'exercir aquesta autoritat que s'havia perdut, hi insisteixo, els últims anys. I aquí és on rau el problema del passat i la solució, jo dic ja en present. Ara hem de reconèixer, i voldria que reconeguéssim que, hi insisteixo, que el sector públic a Catalunya és un sector molt ric, i no el podem

malmetre per una deixadesa d'exercici d'autoritat política.

I hem de posar les regles del joc clarament, això que vostè diu, l'ètica i la transparència. Per descomptat, ho estem fent! La Direcció General de Planificació, que ha sortit del Servei Català de la Salut, està en tràmit, en aquest moment, de modificació de l'organigrama. Que ha tardat perquè evidentment hi han temes també de funció pública i tràmits que s'havien de seguir. Qui planifica clarament, qui avalua la planificació és el Departament de Salut; qui compra és el Servei Català de la Salut. I aquest és un canvi substancial que té a veure amb l'exercici d'autoritat política, i estem fent un nou mapa sanitari, i estem revisant què ha d'anar a cada lloc, amb cost - benefici, amb eficiència, amb tota una xarxa, hi insisteixo, de capillaritat, del món local clarament com altre lloc, que ens el conservin encara, malgrat la migradesa de les seves finances, que dia darrera dia vénen a veure aquesta consellera i em diuen, els alcaldes i alcaldesses de tots els colors polítics: «Volem col·laborar; volem continuar col·laborant perquè entenem, com vostè diu, que el sistema sanitari és tan important que no hi valen partidismes, que aquí cal sumar.» I és el que estem fent.

I quins elements tenim i quins hem estat construint? El primer i el més important és l'exercici de l'autoritat política, de lideratge, de dir clarament les coses pel seu nom. Quins elements, per fer transparents i encara més transparents? Doncs tenim... Vàrem fer una auditoria comptable –no el Departament de Salut, el Govern de la Generalitat–, i vàrem explicar que, en el cas del Departament de Salut, hi havia totes les factures on hi havia d'haver, però estaven amagades, que no es deia la veritat, i que hem emergit els comptes reals d'un sistema. Cada cosa al seu lloc.

Estem fent una auditoria de gestió, però el problema no és un problema, hi insisteixo, que no tinguem instruments; tenim molts instruments de control. Tenim una central de balanços creada ja fa més de deu anys, on, preceptivament, s'aboquen totes les auditories que es porten en aquest Parlament, a disposició dels diputats i diputades. Tenim una unitat analítica d'aquestes auditories, fem plans d'empresa. Tenim clarament una voluntat política, que l'estem exercint, que en el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut –ens que aprova els concerts i els convenis– hi hagi un canvi important, perquè aquest instrument existeix des de fa molts anys. I en aquest Consell de Direcció, on portem a aprovació concerts i convenis, la compra de l'activitat, on hi han els sindicats, les patronals, els representants dels ajuntaments, sàpiguen que tenen al seu abast i que siguin exigents amb el Departament de Salut, amb tota la documentació que està sempre al seu abast, abans de la decisió de qualsevol compra d'activitat.

I estem, òbviament, revisant els grans convenis de compra d'activitat en el sector privat. A final d'any comencen a acabar els terminis dels convenis anteriors. Conveni important des del punt de vista de servei a les persones i també de quantitat de recursos econòmics; el nou conveni del concurs de rehabilitació. Exactament igual que el nou concurs de transport sanitari. I perme-

ti'm utilitzar aquests dos per explicar el que hem estat fent durant aquests deu mesos de Govern.

Doncs hem estat fent un pla de rehabilitació, un pla estratègic de rehabilitació a Catalunya, que comportarà que sigui el Departament de Salut i no els proveïdors de rehabilitació qui decidirà el que s'ha de fer a cada lloc i el que es pot fer amb els recursos adequats.

Exactament igual amb el nou concurs del transport sanitari, criticat en aquest Departament, però especialment criticat perquè es va deixar la planificació en base als proveïdors del transport sanitari. I això és exercir l'autoritat política de qui diu: «Jo, Departament de Salut, jo, consellera, parlant amb tothom, escoltant tothom, he de saber on hem de col·locar cada una de les ambulàncies perquè faci transport emergent, perquè faci transport programat.» I quan traguem el concurs serem nosaltres que direm que les empreses que hi vulguin optar, perquè les regles del joc clarament seran des d'aquesta autoritat, fetes pel Departament. I el concurs serà, evidentment, sota els criteris, clarament, que han de seguir totes les administracions públiques, de concurrència, de transparència, de publicitat i d'intervenció prèvia. Que ja passava amb l'anterior Govern, però el que fallava, hi insisteixo, és aquest previ que era exercir, el que un ha d'exercir, de decidir que és un el que ha de pensar què s'ha de fer en cada moment i amb els recursos adequats, i no deixar-ho a mans dels qui opten al concurs.

En la segona part, senyor diputat, continuarem, amb exemples, si vol, més concrets o més generals, d'aquesta interpellació.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Correspon ara, a la rèplica, la paraula al diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies. Segur que amb aquests dos exemples que ha posat deixa més tranquil el sector de la rehabilitació i del transport sanitari, i per tant és el camí que hem de seguir en cada un dels altres elements en els quals hi haurà adjudicacions i concursos en els propers mesos, i, segurament, anys.

Vostè diu que l'actual model no és el model de CiU, i en això estem d'acord. És un model que intenta comptar amb tot el sector organitzat de la sanitat per tal que puguin proveir serveis. Del que aquí estem parlant és de determinades pràctiques que es portaven a terme aprofitant aquest model de separació de la compra i la provisió, que permetia que hi hagués una certa opacitat, o molta opacitat, en el que era l'assignació d'aquests concerts, subcontractacions, etcètera.

I, per tant, aquí és on hem de posar l'accent, i a partir d'aquí és d'on hem d'impulsar mesures que, com les que vostè comentava però n'hi poden haver d'altres, jo ara en comentaré algunes, poden permetre construir un model molt més transparent, un model en el qual tots plegats ens podem sentir molt còmodes, i sobretot que generi una confiança en el sector per tal que puguem

debatre aspectes més ideològics, aspectes més concrets, per tal que evitem enverinar determinats debats per suspicàcies o malentesos.

Jo li proposo, per exemple, que s'inclogui una clàusula en els acords i concerts que es puguin signar entre el Departament de Salut i el Servei Català de la Salut, amb els hospitals i centres concertats, perquè en les seves subcontractacions apliquin la Llei de contractes de l'Administració i que hi hagin concursos públics en totes les subcontractacions i adjudicacions que aquests hospitals facin.

No hem de tenir por que es puguin presentar aquelles empreses que ho considerin oportú, i des del Servei Català de la Salut hem de vetllar per això. Que es publiquin tots aquests acords al *Diari Oficial de la Generalitat*, no tinguem por que siguin públics; no una central de balanços de difícil accés. Al *Diari Oficial de la Generalitat* es publiquen sovint acords que tenen un cost econòmic per a l'Administració absolutament menor que determinats concerts de centenars o milers de milions de les antigues pessetes.

Que es publiquin també els acords de subcontractaments i adjudicacions d'aquests hospitals, d'aquests centres concertats, que actualment estan en vigor. Sapiguem a quines empreses se'ls han adjudicat determinats serveis, mirem quines vinculacions tenen aquests empresaris o membres dels consells d'administració d'aquestes empreses amb altres organismes. Elaborem, per què no?, un decret que reguli les incompatibilitats i el que és el flux de gestors entre el sector privat i el sector públic, evitem que pugui haver-hi persones que tinguin conflictes d'interessos, o assegurem-nos que això no passi, si és que actualment ja no està passant.

Fem que la Generalitat participi en els centres de Govern de tots els centres concertats, com ja passa amb alguns. Fa poc sortia a la premsa que la Generalitat entrava a la Fundació Altaia, precisament per col·laborar en l'organització d'una millor prestació sanitària. Fem-ho amb tots els centres concertats amb què actualment la Generalitat té conveni, i que en la majoria dels casos representa fins a un 90 per cent del seu pressupost.

Dividim la compra d'activitat. Per exemple, el servei de rehabilitació que vostè comentava, entre empreses petites; que hi puguin accedir també empreses petites arrelades al territori i no fem concursos en els quals només hi poden accedir les grans empreses, els quals n'hi ha poques que puguin tenir capacitat per assumir.

Regulem i creem un organisme que avalui i que controli tot aquest sistema sanitari, que faci informes que puguin ser públics, que faci auditories, no només comptables, sinó auditories de qualitat, de qualitat percebuda. Que sapiguem si està contenta la gent d'aquell territori sobre la qualitat que se li està donant a la seva prestació de servei. Que hi hagi informes quan s'hagi de fer provisió privada de determinats serveis, que es ratifiquin, que és convenient fer-ho en aquest cas. Que avalui les condicions dels concursos públics i adjudicacions, perquè a vegades no tinguem condicions que coincideixen que només poden ser assumides per determinades empreses. Controlem aquesta regulació d'in-

compatibilitats. Creem un protocol de bones pràctiques de gestió. Per què no plantegem una moratòria en la privatització de determinats serveis fins que aquest organisme no estigui creat i puguem, per tant, avaluar si és necessària o no és necessària aquesta privatització?

Crec que són mesures en positiu que poden anar en la línia de millorar molts dels problemes actuals i que poden crear una confiança molt més important a dins del sistema, i seran les propostes que aniran en la Moció que aquesta tarda presentarem al Registre del Parlament.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Senyor diputat, voldria que canviés el temps del verb «farem» per «fem», perquè estem fent, estem construint, precisament acabant de construir quins són aquests elements necessaris de més control amb relació, no només al sector aquest que comprem activitat, en el sector estrictament no de titularitat pública, però també dintre el sector públic. I per tant...

Jo crec, insisteixo, que aquesta confiança l'hem generat. No hi ha cap por. Vostè parlava de la por. Aquesta és una consellera que té molts dubtes sobre moltes qüestions, però por no en té. I, a més a més, tinc una seguretat clara en la gent del meu equip.

S'han publicat aquests dies, en alguns mitjans –no dic que siguin el seu cas–, difamacions. Difamacions com si el senyor Jaume Roma continués formant part d'un consell d'administració d'una empresa pública entre el Departament d'Indústria i el Departament de Salut. (*Remor de veus.*) Fals!, des de l'any 94. Ho dic perquè nosaltres tenim clara consciència d'exercir d'autoritat i de tenir els mecanismes de control que es poden afinar, ja en parlarem, evidentment, al llarg de la Moció que vostès plantejaran.

He posat els exemples de rehabilitació i de transport sanitari, permeti que li posi dos altres exemples: del sector de laboratori i el sector de radiologia. Sectors de compra activitat en el sector privat quan no podem fer prou activitat en el sector públic. L'Institut Català de la Salut està en un concurs per a la compra d'activitat del sector laboratoris, on clarament prima en les seves bases el sector públic. El sector públic ha entès, com jo li he dit abans –el Clínic, l'IMAS–, eh?, per tant donant prioritat a aquesta fórmula de sector públic que a Catalunya, per sort, és molt rica, i que l'hem de valorar positivament.

Exactament igual que el sector de la radiologia. Nosaltres, quan parlem de 7.000 milions d'euros que gestionem des del Departament de Salut, aquesta consellera ha posat sobre la taula que qui demana més diners ha de ser capaç de ser més eficient. I parlem d'eficiència, de canvis de prioritats, de productivitat, de revisió de moltes regles del joc, exactament igual. Hi ha qui diu: «No-

més parla de més diners, perquè sembla que l'eficiència ens resoldrà els temes.» No. Aquesta és una consellera que parla d'eficiència i parla de més recursos.

Per tant, aquests elements, insisteixo, els estem posant damunt de la taula. No es tracta de menystenir els instruments que tenim, però tampoc es tracta de matar l'autonomia d'un sector, especialment aquest sector públic que tenim, que és un sector públic que ha de tenir..., que assumeix risc i que ha de tenir una autonomia, una autonomia que és absolutament compatible amb l'exercici de la responsabilitat pública, clarament. A més, tenim una intervenció delegada, passem qualsevol contractació del Servei Català de la Salut. És preceptiu un informe, no del Departament de Salut, sinó del Departament d'Economia.

Hi ha una part de la intervenció del Departament d'Economia només destinada al Departament de Salut, per la magnitud pressupostària. I exactament com la Sindicatura de Comptes, que té una part especial per revisar tot el que es fa des del Departament de Salut. I nosaltres volem intensificar, agilitar, fer encara més transparent, més públic, tots aquests elements de control. El sector públic, en el sentit ampli, està sotmès a la Llei de contractes de les administracions públiques. No cal fer-ho perquè hi estan obligats. Exactament igual que les subcontractacions: és preceptiu que siguin d'empreses acreditades i autoritzades pel Departament de Salut.

Però en aquests darrers segons, si em permet, senyor president, tota la confiança i tota la voluntat política, que estic segura que cap de nosaltres farà del Departament de Salut i d'aquests elements d'ètica i transparència cap confrontació política, perquè n'estem segurs que, en aquests deu mesos, hem demostrat tenir clarament aquest element de saber cap a on volem anar, d'analitzar el passat i, sobretot, de construir aquests elements perquè ningú tingui cap element de preocupació. Ens poden faltar diners, però no ens falta ni ambició, ni autoritat política, ni, de cap manera, criteris per donar encara més ètica i transparència al Departament de Salut. (*Crits de: «Molt bé!»*)

Moltes gràcies. (*Alguns aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ensenyament (tram. 300-00516/07) (retirada)

Correspon ara substanciar el setè punt de l'ordre del dia, atès que el punt cinquè ha estat retirat, el punt sisè ha estat posposat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil (tram. 300-00676/07)

I el punt setè fa referència a la interpellació que es presenta al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil, inter-

pellació presentada pel Grup Parlamentari Popular. I, per a la seva defensa i exposició, té la paraula l'illustre senyor diputat Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, potser seria procedent encetar aquesta interpellació amb una introducció sobre la importància i tradició històriques del sector del tèxtil a Catalunya. Estem convençuts, però, que això avui no aportaria res més al debat que una certa melancolia sobre el fet que aquest sector industrial un dia va ser i ara ja no és.

El que no podem passar per alt, però, és el que és avui el sector del tèxtil i la confecció i el que volem que sigui demà. El que és avui són, aproximadament, 100.000 llocs de treball a Catalunya, 2.600 empreses, un 15 per cent de l'ocupació industrial catalana, un 4 per cent de l'ocupació total de Catalunya.

A ningú se'ns escapa, doncs, que és un sector important de la nostra economia, i tant ho és que el mateix conseller atribueix a aquest sector l'evolució negativa de les xifres d'atur a Catalunya, ben recentment. Una data sembla justificar-ho tot: 1 de gener de 2005, liberalització del comerç internacional dels productes tèxtils.

Cal considerar la important territorialització d'aquest sector. El 85 per cent de l'activitat es localitza en unes poques comarques catalanes: al Vallès Occidental, al Vallès Oriental, al Maresme, al Baix Llobregat, i especial atenció requereix el sector a les conques d'Òdena i del Ter, pel grau de dependència de les seves respectives economies comarcals en aquest sector.

Ens estalviarem el reguitzell d'empreses que, dia rere dia –avui també–, entren en expedients de regulació d'ocupació o suspensions de pagaments, ara concursos voluntaris, però és prou llarg i prou conegut pel conseller. De fet, des de la mateixa conselleria ja s'anunciava, a mitjan del mes d'agost, que durant els propers mesos s'incrementarien els expedients de regulació en el tèxtil, com efectivament està succeint, per una qüestió de temporalitat, però segurament també de perspectives de futur.

L'actuació del Govern s'enceta el passat mes de febrer sota la pressió d'una intensificació dels processos de deslocalització industrial, amb l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. En aquest marc, entre d'altres, es preveu la constitució de tres taules sectorials, entre elles la del tèxtil i la confecció. Però, com si d'una maledicció es tractés, la taula del tèxtil entra en crisi per manca d'acord en les representacions que hi han de formar part.

El mes de juliol, però, i mitjançant la signatura d'un acord marc entre sindicats i el Consejo Intertextil Español, es comença a materialitzar una de les demandes del sector: el programa d'ajuts econòmics als treballadors afectats amb la finalitat de la millora de la seva formació. Té, aquesta mesura, el seu origen, ja, en l'*acuerdo marco*, del novembre del 2003, entre els ministeris de Treball i Assumptes Socials i Ciència i Tecnologia amb sindicats i el mateix Consejo Intertextil Español.

És a dir, es comença a treballar ja en una línia, amb un retard important, com des del sector s'havia manifestat reiteradament..., que entenen urgent l'entrada en vigor d'aquestes mesures per tal de poder-les començar a aplicar precisament durant el mes de setembre d'enguany. El mes de juliol s'arriba en aquest acord, acord que inclou també el desplegament d'aquest acord i les condicions sota les quals s'ha de dur a terme per tal de facilitar la tasca a la conselleria, en el dictat de la següent ordre –ordre que, per cert, no hem estat capaços de veure publicada encara.

Per tant, la preocupació sobre aquest sector s'incrementa dia rere dia, i entenem que cal una actuació més decidida i global del Govern en el mateix sector. No es tracta tant de salvar empreses a qualsevol preu ni de salvar, també a qualsevol preu, llocs de treball; del que es tracta és d'establir mecanismes i els impulsos necessaris per millorar la competitivitat de les empreses en aquest nou marc de liberalització. I per això entenem necessari, imprescindible i urgent un pla d'actuacions per tal de reconduir el sector cap a un marc que garanteixi estabilitat, que garanteixi la continuïtat de les empreses que s'hi vulguin implicar i, en definitiva, la continuïtat dels llocs de treball que avui semblen perillar.

Calen, també, plans específics d'actuació en aquelles comarques on el sector representa una part important de la seva activitat econòmica. Com citàvem anteriorment, les conques d'Òdena i del Ter, on la crisi d'aquest sector pot tenir importants repercussions sobre d'altres sectors econòmics, i, per tant, sobre la respectiva comarca i àrea d'influència.

És per aquest motiu que desitgem conèixer, senyor conseller, quina valoració fa de la situació actual, quina valoració fa de les mesures adoptades, quines són les prioritats més immediates de la seva conselleria al respecte d'aquest sector industrial de llarga tradició a Catalunya i quines són les prioritats en aquells territoris on la importància del sector tèxtil és prou rellevant com per merèixer una atenció especial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Govern, per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Santiago Rodríguez, jo crec que és veritat el que deia vostè. Possiblement, si féssim una llarga exposició sobre els orígens i el desenvolupament del tèxtil, doncs, podríem omplir algunes pàgines del *Butlletí de Sessions del Parlament*, però no aportarien, diguem-ne, massa coses al que a la gent, a les empreses, els preocupa, i al Govern també li preocupa.

És per això que voldria, només, fer un petit repàs de la situació actual i començar dient una primera cosa: és a dir, la situació del tèxtil, diu, ha estat, d'una manera

sistemàtica durant els últims cinquanta anys, confrontada amb la necessitat d'acceptar, d'abordar desafiaments permanents per a la seva competitivitat, per a la seva reestructuració, per a la seva modernització. Això no són paraules meves, són paraules que abans-d'ahir la Unió Europea treia en un document: «Cinquanta anys reconvertint-se.»

No estem davant d'una situació nova, la qual cosa no vol dir que no hàgim d'estar atents i amatents en aquest tema, en tot cas, convé conceptualitzar-la. I, quan dic que no estem en una situació nova, bàsicament tenim antecedents: l'any 73, amb l'Acord multifibres, va començar a actuar-se internacionalment amb l'ordenació del tema del tèxtil; la primera Ronda Uruguai, entre el 86 i el 94, va ser una altre procés d'anar desmuntant tota una política basada en aranzels, en quotes, en capacitats d'importació i exportació des de països en vies de desenvolupament cap a països més avançats, i l'Acord del 94 sobre el tèxtil i la confecció a Marràqueix va determinar que el dia 1 de gener finalitzaven aquests aranzels. Vull dir, fa deu anys es va dir: «Dintre de deu anys, s'acaben els aranzels.»

I això què ha produït? Bàsicament, dues actuacions, alguna situació de fet i algunes actuacions de les empreses. La primera: un cert declivi, constant, del sector tèxtil, que, any rere any, va perdent ocupació. Les xifres són..., en el que és estrictament el codi nacional d'activitats, les indústries tèxtils –no tot el sector tèxtil, les indústries tèxtils–, amb registre de la Seguretat Social, ens trobaríem que al 99 hi han 60.000 persones i ara n'hi han 50.000; la resta està en altres sectors i subsectors, que són el 18 i el 247, són elements... Però, en tot cas, hi ha un cert declivi: hi ha una pèrdua de llocs de treball al voltant de les tres mil persones, entre expedients de regulació i acomiadaments pactats..., d'unes tres mil persones cada any. La xifra es va mantenint. Hi ha una baixada en la contractació, encara que cada any es fan –dels cinc mil de l'any 99 fins als tres mil de l'any passat– contractes fixos. Hi ha un procés de renovació, però la tendència normal és que aquest és un sector que s'està encongint.

I aleshores, bàsicament, que és el que tothom està plantejant?, què és el que tothom està fent?, en quin entorn ens trobem? Perquè no tan sols hi ha l'acord, diguem-ne, que l'any 2005 desapareixen aquests aranzels. En aquests moments, tenim un entorn de les administracions que poden ajudar, que hem d'ajudar que aquesta transició sigui el menys traumàtica possible i ens permeti mantenir el màxim d'ocupació en condicions de competitivitat. Joestic d'acord amb vostè: no es tracta d'anar a salvar l'insalvable, a gastar-se tots els diners que tinguem i més a veure com després de gastar-nos molts milions d'euros, assistim al tancament d'aquelles empreses que hem anat a intentar recórrer, sinó que hem d'utilitzar, d'una manera intel·ligent, aquests recursos.

Però avui... –i avui..., quan dic avui no em refereixo a...–, avui, estem possiblement en millors condicions que fa una setmana. Bàsicament, per què? Home, perquè ahir un grup de treball de la Unió Europea treia les conclusions de cap a on s'orientarà, el proper 2005, amb relació al tèxtil.

I és veritat que això no ho ha fet el Govern de la Generalitat, ni ho hem fet nosaltres exclusivament, però crec que hi ha una activitat que va promoure l'Associació de les Comunitats Tèxtils Europees, com a *lobby* del tèxtil, pressionant la Unió Europea, a fi i efecte que la Unió Europea prenguéss un conjunt d'actuacions que ahir s'anunciaven i que suposaran que, a partir del 2005, la Unió Europea destinarà al voltant de set-cents milions d'euros per afrontar el treball en el sector tèxtil, a partir del fons Feder i del Fons social europeu..., aquests diners, aquests recursos en aquest tema. No tan sols això, sinó que la Unió Europea es compromet a impulsar la recerca i la innovació en el tèxtil, la formació contínua i la formació professional amb recursos, enfortir la lluita contra les falsificacions i la pirateria en el sector tèxtil i el reconeixement de la propietat industrial a aquest respecte, a l'obertura de mercats per millorar l'accés de la indústria europea a tercers països, a afavorir l'assoliment d'acords dins de la zona euromediterrània per poder treballar més el material tèxtil, també, i reforçar la cooperació amb la Xina. Tot això, ahir, abans-d'ahir, la Unió Europea treia les conclusions i deia: «A partir del 2005, aquestes són les línies.»

Amb aquesta Associació que ha estat treballant com a *lobby*, la Generalitat s'hi va incorporar el mes de febrer, encara que aquesta és una associació promoguda per ajuntaments i entitats municipalistes de Catalunya des de fa quatre o cinc anys. Al final, això ha donat fruit, o ha estat permès, i com que ho vèiem positiu, el mes de febrer, quan va fer la reunió a Catalunya aquesta Associació, la Generalitat va dir: «Nosaltres també volem participar-hi», perquè formava part d'aquella promoció.

A nivell de l'Estat, també hi han polítiques que comencen a apuntar en la direcció de treballar-hi i de tenir present que els recursos d'investigació, desenvolupament i innovació han de tenir com a objectius preferents el sector tèxtil, el químic, l'automoció, el material elèctric i electrònic. Són actuacions que no depenen de la Generalitat, però que es posen en millors situacions per poder fer allò que creiem que s'ha de fer.

I, bàsicament, cap a on hem orientat l'actuació del Govern de la Generalitat amb relació al tèxtil? En tres direccions que són complementàries: la primera, la concertació de les actuacions amb els agents socials.

Vostè ho deia perfectament: s'ha posat en marxa un procés de reflexió que ha donat lloc a alguns documents que en aquests moments, en l'àmbit de l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat afecten el tèxtil..., i que nosaltres considerem que quan s'arribi al conjunt de l'Acord podrem tenir també l'apartat corresponent, superant els problemes de representativitat patronal..., però anant al que s'ha de fer, que el conjunt dels signants de l'Acord també estableixin les prioritats del Govern de la Generalitat conjuntament amb ells, per al tema del tèxtil.

El segon tema és aquest Acord de què vostè parlava, un acord en què la Generalitat hi ha esmerçat 2 milions d'euros per finançar aquesta actuació durant el 2004, i possiblement haurem d'invertir-hi més recursos l'any que ve, i en el proper pressupost els veuran.

La segona línia d'actuació, en aquest tema, ha estat la idea o el plantejament de potenciar el desenvolupament tecnològic i la innovació en aquest sector. Vostès saben que, dels recursos que té el Departament de Treball i Indústria destinats a la innovació, dels 24 milions d'euros que hem destinat a ordres per afavorir la innovació dintre de les indústries catalanes, 12, la meitat, estan centrades per atendre la innovació en aquells sectors sotmesos a una gran pressió per l'increment de la competència. I en aquest sector preferentment està el tèxtil, torna a estar l'automoció i el sector de l'electrònica de consum. Per tant, allò..., els recursos que tenim els prioritzem cap al tèxtil en aquesta direcció.

I el tercer element en el qual estem treballant i que forma part d'aquest acord que abans esmentàvem és també la possibilitat de treballar-hi amb la millora de la formació, de la capacitació, l'ocupabilitat, la millora de les condicions de la gent que avui treballa amb el tèxtil, per dues coses: o per adaptar-se als canvis que ha de fer el tèxtil per mantenir el ritme d'innovació i de canvi d'aquelles ocupacions que es mantinguin, o bé per tenir una formació que li permeti treballar en altres temes.

Ho hem fet també a nivell de territori, treballant, amb la idea de potenciar els serveis que tenim de recol·locació, d'ocupació, amb el territori. Creiem que el que hem de fer no són coses *ex novo* cada vegada, sinó que, si en alguna comarca es produeix una punta deguda a un tancament d'una empresa o a un impacte molt important en el tèxtil, el que hem de fer és reforçar els serveis d'ocupació, que no tan sols són del Departament sinó que, en molts casos, també, són serveis que estan col·laborant amb els ajuntaments i treballant-ho. Ho hem fet en tots els conflictes que s'han anat produint, en totes les situacions, i ho seguirem fent.

En tot cas, permetin que els digui, només per acabar, una cosa. El sector tèxtil és un sector madur però no podem deixar que sigui un sector obsolet. Nosaltres creiem que la manera de poder mantenir una ocupació important en el tèxtil no és ajudar empreses que estan malament a senzillament anar vivint, sinó fer aquelles accions que permetin que allà tinguem una activitat, com ho estan fent ja moltes empreses, que avui en el sector tèxtil segueixen incrementant ocupació, i creixent, perquè hem fet els deures, perquè estem innovant, perquè estem col·locant en sectors de valor afegit, i a altres empreses que, evidentment, no poden o no volen continuar, haurem d'atendre els problemes socials que es deriven d'aquestes realitats empresarials concretes a cada part del territori.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor diputat Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, he de dir que m'ha sorprès un tant la seva intervenció, i m'hi refereixo tot seguit. He obviat, he volgut obviar referències històriques sobre la tradi-

ció del tèxtil a Catalunya i, en canvi, vostè s'ha emparat, d'alguna manera, en les referències històriques per justificar –i després ho emmarcaré– l'estat actual del tèxtil, emmarcat, jo diria, amb un cert –crec– conformisme.

Ens ha parlat de la confrontació del sector amb els desviaments de reconversió, que no és una situació nova, que és absolutament conegut que la tendència del sector és que es vagi encongint –absolutament conegut. I l'ha salvat gairebé la campana. Si aquesta interpellació hagués tingut lloc la setmana passada segurament no tindria avui aquestes conclusions del grup de treball de la Unió Europea i, segurament, no ens hagués pogut ofertar un programa d'actuacions del Govern de la Generalitat.

Senyor conseller, quan nosaltres li preguntem: «Escolti'm, el Govern de la Generalitat què farà?», vostè s'ha emparat en unes conclusions, en un treball que ha fet la Unió Europea. I, si no haguéssim tingut aquest document, què? Què teníem per fer? Què teníem al capdavant? Per tant, és una situació en què, hi insisteixo, l'ha salvat d'alguna manera la campana d'aquest grup de treball.

Quant a les actuacions dutes a terme, ens ha fet referència a tres: la concertació de les actuacions amb els agents socials. Però, de fet, això no és una actuació, és una forma de treballar, però no és una actuació concreta; és a dir, diu: «Escolti'm, les actuacions que volem fer les volem fer d'acord amb els agents socials.» Per tant, forma de treballar, però no actuació.

La millora de la formació, i per tant l'acord pel qual es destinen aquests 2 milions d'euros del pressupost del 2004 i que, lògicament, s'hauran de continuar destinant durant el 2005, perquè així també ho estableix l'acord signat el passat mes de juliol. Està en vigor ja aquest acord? S'hi han pogut acollir les empreses? Ha estat publicada l'ordre? Diríem que no ha estat publicada, l'ordre. Quina és, en el sector, la percepció que hi ha que aquestes ajudes són realment adequades per a les seves necessitats? Han arribat en el temps que ho demanava el sector –primers de setembre, just quan comença la temporalitat del sector?

I també ens ha parlat del desenvolupament, de la innovació en el sector i de les ajudes que s'hi destinen, concretament 12 milions d'euros. Dotze milions d'euros que no són exclusivament –i com vostè apuntava– en el sector tèxtil –hi ha l'electrònica de consum i hi ha també l'automoció. Veurem, en definitiva, quina part del pastís és la que correspon al sector tèxtil.

I ens ha parlat: «Escolti'm, en els casos on hi ha una forta territorialitat del sector reforçarem els serveis d'ocupació.» És que entenem que no només és qüestió de reforçar els serveis d'ocupació. Entenem que és necessari incentivar la generació de nova activitat econòmica en aquests territoris que poden estar afectats per la crisi d'aquest sector. Entenem que és necessari, també, incentivar la reconversió en aquests territoris, especialment en aquests territoris. Incentivar la diversificació de l'activitat econòmica, també, en aquests territoris.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Senyor conseller, de totes aquestes mesures, de tots aquests aspectes, no n'hem sentit a parlar, i m'agradaria, aviam si és possible, una mica més de concreció de la voluntat del Govern de quines seran les mesures concretes que durà a terme el Govern respecte a aquest sector.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, senyor Rañé, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo sempre faig una matisació. Quan un explica una cosa no la justifica, l'explica. Jo he explicat la situació, no l'he justificada ni m'he emparat en la justificació d'aquesta situació. El que passa és que tampoc ens podem enganyar i pensar que el món va començar el dia 14 de desembre del 2003. Vull dir, per tant, això: jo, des d'aquesta perspectiva, hem de conèixer quan es produeix cada cosa.

En tot cas, permeti'm una cosa, si no hagués tingut el document del grup de treball jo li hauria explicat que estem treballant perquè la Unió Europea faci això, perquè portàvem treballant..., és a les hemeroteques. Nosaltres només arribar vam dir: «La Unió Europea no pot oblidar la necessitat de destinar fons que avui podíem perdre a la reestructuració i a la reordenació.» Hi ha, fins i tot, alguna pàgina de diari que ho planteja quan ho vam plantejar el mes de febrer. Ho estem treballant des del mes de febrer, ara tenim aquest document perquè ho havíem treballat des de fora, des de l'oposició, i no en exclusiva nosaltres.

Si he de ser sincer, a ACTE, a l'Associació de Comunitats Tèxtils Europees, en la discussió amb Europa no tan sols la vam ajudar nosaltres sinó que, fins i tot, la senyora Concepció Ferrer va estar ajudant en aquest tema. No ens dolen «prendes», però hi ha una activitat de fa molt temps en aquest tema que nosaltres impulssem. I això va bé que el sector ho conegui, perquè el sector també està necessitat de bones notícies, que intentem donar-li.

Segon element. És veritat que l'acord amb les parts és només una actuació, però és una condició imprescindible perquè les coses funcionin. Miri, vostè em deia: «El sector considera que l'acord a què van arribar és bo?» El sector el va signar, empresaris i sindicats, però, a més a més, és que s'ha produït una cosa: des que el vam plantejar, des de la signatura de l'acord, s'han autoritzat cinc expedients de regulació, que estan acollits en aquesta fórmula, amb el qual afecten 280 treballadors. I s'estan tramitant sis expedients de regulació, que afectaran 306 treballadors. Tindrem al voltant de 586 persones que hi podran estar acollides.

Hi ha empreses que han decidit no fer-ho. Per exemple, hi ha una empresa, Tybor, que ha tancat i no s'ha volgut acollir a això. Ha preferit tancar i deixar-nos amb 6 milions de deutes que li hem donat amb un crèdit. Ha

preferit tancar que no prorrogar el tema i anar a buscar una opció de futur, malgrat que la Generalitat havia insistit a donar-li –fa un any just– 6 milions d'euros. I quan havia de pagar el primer termini del crèdit ha tancat. Bé, hi ha alguns que no volen aprofitar aquest tema. No és aquest tema, no és la nostra responsabilitat i, en tot cas, posem a disposició del sector..., igual que posem a disposició del sector les ajudes per a la innovació. I té raó, això forma part de tots els sectors que estan sotmesos a la competència.

Les quantitats del tèxtil? Dependrà del sector tèxtil. Perquè el que no pot fer el Govern és substituir els empresaris. Nosaltres posem a disposició dels empresaris i del sector aquests recursos, però han de ser els empresaris els que facin els processos d'innovació, els projectes. No els donarem diners en base a donar diners. Donarem diners per ajudar projectes que han de presentar els empresaris, que han de presentar les empreses, que són el motor. El Govern no fa d'empresa ni fa d'empresari. El Govern ha de posar condicions perquè les empreses i els empresaris tinguin al seu abast el que necessiten per ser competitius.

I en aquest tema, possiblement, per anar molt ràpid no he explicat la diferenciació que nosaltres fem quan parlem del Servei d'Ocupació. El Servei d'Ocupació no és tan sols la intermediació. El Servei d'Ocupació són les polítiques d'ocupació, les polítiques actives d'ocupació que suposen desenvolupament local, ajut a la diversificació del teixit econòmic, col·laboració del Cidem i del SOC, dels jaciments d'ocupació en els quals hem invertit 2 milions d'euros, i hem destinat, per a l'any que ve, 6 milions d'euros en un programa plurianual perquè hi hagi una diversificació del teixit econòmic. Hi han ajuts que els estem concertant amb el territori. Hem renovat, hem fet un nou pacte amb el Lluçanès per compensar actuacions que ens vénen.

I permetin un parèntesi. Tot i així, encara que no hem aconseguit generar una activitat que portés nous llocs de treball a la comarca d'Osona, per compensar la pèrdua de Puigneró, el teixit empresarial i el dinamisme de la comarca d'Osona han estat capaços de donar sortida a més del 70 per cent dels treballadors acomiadats de Puigneró, sense que el Govern fes res, des del 2003 fins aquí, en el sentit de concretar projectes que donessin ocupació a aquest 70 per cent de persones acomiadades.

Hi ha un teixit econòmic que està entomant aquesta reconversió fent-la possible, i el que hem de fer és ajudar-lo a diversificar en aquesta línia. Crec que ho estem fent, estem posant els recursos. Ho estem fent de la millor manera que creiem que és possible, ho repeteixo, sense oferir massa missatges negatius cap al sector. La nostra idea és que el sector tèxtil, ho repeteixo, és un sector que és madur, però no per això hem de dir que és un sector que està tot en caiguda. Creiem que hi ha gent que ha fet els deures, creiem que el Govern estem fent els esforços perquè la gent pugui fer la innovació i el desenvolupament que necessita per poder-se mantenir i estem fent...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i estem fent –i amb això acabo–, estem fent també la dinamització possible, real, concertada amb el territori entre empresaris, sindicats i ajuntaments per diversificar els teixits i revitalitzar els teixits econòmics d'aquelles zones que pateixen perquè tenen una concentració del tèxtil molt important, que alguna, evidentment, no la podem mantenir.

I només constatar el fet de...

El president

Senyor conseller, ja hauria d'acabar.

El conseller de Treball i Indústria

...no fer-ho amb resignació, sinó amb constatació per poder treballar a partir d'aquí.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rañé. El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, que ha estat posposada de comú acord per la diputada interpellant i el conseller. Passem, per tant, a les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00055/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la presenta l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme, en la qual interpellació ja constatarem la importància que aquest sector té per nosaltres, dèiem que representava el 2 per cent de la quota del mercat mundial, que contribueix amb un 10,5 per cent al producte interior brut, el qual, en fi, dimensiona la rellevància econòmica que té aquest sector per al nostre país, i dèiem que malgrat algunes alarmes precipitades les dades de què disposàvem en l'actualitat –sobretot els primers sis mesos de l'any– amb una destinació turística de 9,1 milions de turistes internacionals, amb un increment respecte el període equivalent de l'any 2003, del 6,5 per cent, quan en el context estatal hi ha un estancament de l'1,3 per cent respecte al 2003, i que també per nosaltres era necessària una nova orientació del model turístic, sobretot atenent els nous reptes de futur que hi ha en l'àmbit internacional.

Per això proposàvem al Govern que hi hagués una nova manera de planificar, de dotar-nos d'uns instruments

necessaris a l'hora d'encarar aquests reptes. I en la Moció proposàvem i proposem que es posi a votació mantenir aquest diàleg constant i fluid amb el conjunt dels agents del sector turístic, que han de ser els principals protagonistes a l'hora de dissenyar què volem per al futur del país en aquest àmbit, basat en la planificació, basat en la potenciació dels recursos territorials, basat en la potenciació dels recursos naturals, patrimonials i empresarials que configuren aquesta oferta turística que tenim a Catalunya. I això, evidentment, amb constant i quotidià diàleg amb tots els agents que configuren el sector.

També dèiem que s'havia de prioritzar l'aprofundiment analític i estratègic. I posàvem sobre la taula la manca de dades moltes vegades en el sector turístic, les dades de càrrega turística en els àmbits que s'han de dissenyar en els plans territorials; la manca sobretot que hi hagi hagut una planificació que ens permeti encarar amb fiabilitat aquestes noves respostes i propostes que hi han d'haver en el futur.

I dèiem també que hi havien d'haver instruments nous, que ens haviem de dotar d'instruments d'acord amb el que corren els temps i d'acord també amb el que espera el sector, amb les esperances que han dipositat en aquest canvi de govern.

Dèiem que hi havia d'haver la creació de l'observatori turístic, cosa que permetria una mica desestacionalitzar aquesta constant i perpètua picabaralla que hi ha sobre les dades turístiques, i que, per tant, hem de fer un seguiment més constant i tenir dades més constants per també poder planificar amb antelació.

Que hi ha d'haver també una nova llei de turisme, una reforma de la Llei de turisme. Els grups que donen suport al Govern vam votar en contra de l'anterior Llei de turisme aprovada en aquest Parlament i, per tant, seria absolutament increïble que ara no féssim l'esforç d'intentar millorar aquesta Llei de turisme precisament en els punts que creiem que no estava ben resolta; un dels quals era la poca transversalitat que denotava aquesta Llei, que més aviat era la recopilació del reglament del reglament de les sectorials que no una nova llei ambiciosa i que mirés al futur en un sector econòmic, torno a dir, important i bàsic per nosaltres.

L'elaboració del Pla estratègic de turisme, aquest Pla estratègic que ha de permetre, amb aquestes dades que deia abans, doncs, encarar aquest futur amb una fiabilitat que permeti al sector una tranquil·litat necessària precisament en un àmbit on l'estacionalitat i moltes vegades la climatologia i altres aspectes són importants; el Pla territorial de turisme que s'ha de desplegar; els nous àmbits i unitats administratives que seran sobre les quals s'aplicaran aquesta planificació.

Proposàvem també que no amaguéssim el cap sota l'ala quant a la reforma de les hisendes locals, sobretot en l'impacte que tenen determinats aspectes turístics en determinats municipis, i que, per tant, aquest és un tema del qual no ens podem sotstreure i que hi hem de donar la màxima prioritat i, per tant, la màxima resolució. Incrementar les dotacions dels pressupostos públics adreçats a promocionar la marca Catalunya, el paraigua

que ha d'englobar totes les submarkes a les quals han de fer referència les polítiques pressupostàries del Govern. I la modernització de les infraestructures turístiques, el desplegament de les TIC en el sector, la qualificació dels establiments i dels serveis turístics, i la posada en valor dels recursos turístics presents a Catalunya.

Tots aquests aspectes són els que acompanyen aquesta Moció, que els proposarem a debat després.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom dels grups que han presentat esmenes, per part de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, i amb brevetat, per dir que nosaltres considerem, senyor diputat, la idoneïtat del conjunt de les propostes que vostè presenta a la seva Moció. I avanço que en el gruix de les mocions votarem a favor. Però presentem una esmena, una esmena que desitjaríem que el Grup proponent, d'Esquerra Republicana de Catalunya, pogués acceptar.

L'esmena és la següent. En el punt 2 de la seva Moció, senyor diputat, vostè parla de «prioritzar l'aprofundiment analític i estratègic per davant de terminis temporals estrictes a l'hora de desenvolupar els elements de referència d'actuació». Bé, nosaltres estem d'acord amb tot el punt, l'única cosa que sotmetem a la seva consideració és que vostès puguin fer desaparèixer d'aquest text el punt... *(pausa)*, exactament de..., eliminar totes les referències a «terminis temporals estrictes».

Vostè veurà que en la proposta que nosaltres els presentarem a continuació, fem terminis, molts terminis discutits aquí, molts terminis raonables, però entenem que vostè... A més vostè, senyor Vigo, que ha estat durant la passada legislatura, i això l'honora, un home que exigia permanentment al Govern de la Generalitat de Catalunya, a l'anterior, els terminis, el treball rigorós, el treball meticulós, quan i com havien de ser fetes les coses..., és ben raonable que, vostè, allò que demanava ho accepti ara.

És a dir, aquella lògica que vostè exigia als altres —terminis, terminis, terminis—..., vostè, home de coherència provada i d'integritat indiscutible, haurà d'acceptar que aquests terminis ara valen per al Govern actual. I nosaltres no farem d'això ni cap qüestió... —li ho avanço, perquè vostè tingui la tranquil·litat de poder retirar aquest paràgraf si ho creu oportú—, no en farem, d'això, una qüestió de batalla. O sigui, nosaltres entenem que els sis mesos per a un pla estratègic s'han de tenir. I si són vuit mesos, li ho prometo, senyor diputat, res ha de passar; no és aquest el tarannà ni d'aquest diputat ni d'aquest Grup. Però ens sembla que és intel·lectualment una precisió que vostè hauria d'acceptar, que quan vostè porta una moció a la cambra, fins i tot respecte al seu propi Govern, inevitablement els terminis, si més no, per més laxos que siguin, han de ser considerats.

Li avanço, senyor diputat, que si vostè ens accepta treure només aquest puntet, li votarem el conjunt de la Moció; si, a vostè, la seva flexibilitat no li permet tal joc de cintura, el que farem és abstenir-nos en el punt 2 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Senyor president, il·lustres diputats i diputades, si de cas, la meua intervenció la dividiré en dues parts, ja que posteriorment hi ha una moció també, que presenta el Grup de Convergència. I, per tant, en aquell cas, el que faré serà analitzar una mica diferents aspectes que es van tractar en la interpellació a l'honorable conseller, i ara el que faria, si de cas, és comentar una mica les propostes que nosaltres fem, d'esmenes, que s'han fet amb la virtualitat, amb la virtut de millorar el text.

Ja li avanço també que el nostre Grup, si no s'accepten les esmenes, donarem suport al punt 1 de la proposta que vostès fan, i a la resta de punts ens hi abstindrem, perquè compartim el fons, compartim idees que es van donar en el debat de la setmana passada, però creiem que les aportacions que nosaltres fem enriqueixen més el text i donen, crec, una solució més adient al problema que podem tindre actualment del turisme a Catalunya, les solucions que es ponen donar al turisme a Catalunya.

La primera esmena fa referència al punt 2, en el qual coincidim aquí amb la intervenció que ha fet l'intervinent del Grup de Convergència i Unió, el senyor Teixidó, en què dèiem que hem de fixar terminis. Evidentment, nosaltres, ara, dintre d'uns dies, hi haurà una comissió en la qual també hem presentat una sèrie de proposicions no de llei en què demanem als grups que donen suport al Govern que marquin uns terminis. Jo crec que en política el que no podem fer és interpellar continuament el conseller o demanar-li quines han de ser les seves actuacions i a l'hora que..., quan es demostra realment la seva actuació al front d'una conselleria, no portar coses en aquest Parlament a aprovar o no aprovar els plans que deriven de les lleis aprovades en aquest Parlament.

Amb l'esmena número 2, que seria la modificació del punt 3, que va lligada una mica a l'esmena número 4, el que volem és... Perquè estem d'acord que s'ha de millorar el finançament dels municipis turístics. I compartim aquesta idea. Ja es va fer una modificació de la Llei d'hisendes locals que potser no va ser la més encertada, es va intentar, des del Govern central, fer una modificació de la Llei d'hisendes locals per millorar els aspectes del finançament dels municipis en general, i, entre ells, dels municipis turístics, en la seva capacitat normativa. Però nosaltres creiem que s'hi ha d'involucrar també la Generalitat de Catalunya; la Generalitat de Catalunya ha de fer un esforç complementari, suple-

mentari, de millora de les inversions que s'han de fer en aquests municipis turístics.

I, ahora, ens trobem que l'esmena número 4 hi va ben lligada, perquè una forma de finançar o d'ajudar o de millorar el finançament dels municipis turístics és tirar endavant les inversions necessàries en infraestructures, no només fer-les, sinó mantenir-les. Perquè moltes vegades els problemes que es troben aquests municipis turístics no és tant la realització d'aquestes infraestructures, que efectivament es poden fer, i moltes vegades es fan, per part de l'Estat o del Govern de la Generalitat, sinó després el manteniment d'aquestes infraestructures, que es troben que no tenen la capacitat suficient per fer-lo.

També hi ha l'esmena número 3. Jo crec que estem d'acord que hem de potenciar la marca Catalunya, però com a complement de diverses destinacions que ja existeixen que són prou conegudes, com Costa Daurada, Costa Brava... Jo crec que han de ser complementàries. No només potenciar la marca Catalunya, sinó tenir en compte que hi han marques, que ja fa molt de temps que són conegudes, que són més conegudes, ens agradi o no, perquè és així, que la marca Catalunya. I jo crec que poden ser destinacions complementàries i marques complementàries que hem de potenciar tots conjuntament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I del punt 6..., el que seria l'esmena cinquena, del punt 6, que jo crec que hi hem d'estar d'acord: «Elaborar un pla de formació continuada i ocupacional dissenyat específicament per al sector turístic català.» Jo crec que és una esmena que contribueix a enfortir un dels sectors que necessita, jo crec, una millora en el seu nivell de professionalització, i això els ajudarà molt a ajudar a sortir o a entrar o a millorar la possible problemàtica que es puguin trobar en el sector.

Per tant, nosaltres creiem que són esmenes que intenten millorar el text, intenten donar més solucions als problemes que puguem tindre avui, actualment, amb el turisme a Catalunya, i esperem que siguin acceptades pel ponent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes donarà recolzament, com no podia ser d'una altra manera, a la proposta presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jo penso que aquí tenim, tots plegats, un acord que hauríem d'intentar que es plasmés en un consens, i és que estem davant d'una situació històrica. Estem davant d'una situació en la qual el turisme internacional, i també el turisme català, afronta importants transformaci-

ons, noves destinacions, nous competidors, noves necessitats de la demanda, nova oferta. I hauríem de ser capaços d'adaptar el nostre model turístic..., que s'està demostrant molt fort i molt capaç de fer front en aquests canvis, però tot i així hauríem de ser capaços de transformar el nostre model turístic en aquest nou context. I em sembla que, en això, trobaríem un consens en tota la cambra.

Quins són els instruments que proposa el Grup d'Esquerra Republicana i amb què nosaltres coincidim? En primer lloc, jo penso que hem perdut uns anys..., nosaltres pensem que hem perdut uns anys, perquè aquests canvis no són nous, són uns canvis que han estat operant al llarg de la dècada dels noranta, i que l'Administració catalana no hi ha sabut donar resposta en el seu moment.

Per això la primera proposta, que és una proposta important és: necessitem fer un diagnòstic a fons sobre la planificació estratègica, la planificació territorial, la realització d'una llei de turisme que efectivament respongui a les necessitats del sector, la creació d'un observatori de turisme que aportí dades fiables per a la realització de mesures sobre aquest sector. I, per tant, la primera mesura. I és una mesura urgent, però és una mesura que necessita un tempo, un tempo gairebé científic –en una de l'esmenes es parla de sis mesos per a la realització d'un pla estratègic; això és impossible–, així com és absolutament imprescindible que la Llei de turisme efectivament respongui a les necessitats del sector. No es tracta de fer una llei de turisme, es tracta de fer una llei de turisme efectiva. I això requereix uns tempos. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres, la limitació temporal, la veiem com una cotilla, la veiem com un problema i no com una solució.

I segon..., i aquest és també un punt transcendent, en segon lloc, també es proposa que la reforma del sector no sigui una reforma des de l'Administració, sinó que sigui una reforma en què el sector turístic col·labori amb l'Administració per a la definició de quines són les estratègies més efectives. Per això, en algunes de les mesures, per exemple la reforma..., o a la llei de l'agència Catalunya turisme, hem incorporat, l'Executiu ha incorporat, el sector en la taula de discussió. Per tant, sembla lògic que haurem d'esperar quin és el diagnòstic que fa el sector per a realitzar les mesures, no des de l'Administració, sinó l'Administració i el mateix sector. I, en aquest sentit, el tempo també es fa imprescindible. I nosaltres coincidim en la necessitat que la transformació del model turístic es faci conjuntament sector i Administració pública.

Hi ha una tercera mesura en la qual novament coincidim, i és la d'incrementar de forma substancial els pressupostos –sense un increment dels pressupostos, moltes de les mesures no serien més que literatura; ja aquest any s'ha incrementat un 18 per cent en els capítols 2, 4 i 7 el pressupost del Departament, amb una mitjana de creixement del 13 per cent la Generalitat, però pensem que s'ha d'anar més enllà–, un increment dels pressupostos que no pot ser només un increment de la promoció, sinó un increment en camps estratègics, com el suport a la reforma de les infraestructures hoteleres o la inversió en tecnologies de la informació i la comunicació.

Tenim molta feina per davant i, en aquest sentit, només amb una dotació pressupostària substantiva aquests canvis serien efectius.

I, finalment, l'últim punt que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i en què crec que el consens seria absolut és el d'elaborar un consens perquè la reforma de les hisendes locals permeti, doncs, afrontar un problema que és estructural, i és el finançament dels municipis turístics. I jo..., em sembla que una crida al consens, al diàleg i a trobar solucions hauria de ser compartida pel conjunt de grups.

En aquest sentit, només instar aquest consens, perquè el diagnòstic em sembla que és compartit pel conjunt de la cambra, i anunciar que, òbviament, el nostre Grup donarà suport a la Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per manifestar el sentit del nostre vot i argumentar, en tot cas, el suport que donem a la Moció, doncs, que estem debatent. De fet, com s'ha dit ja ara, hi ha una absoluta coincidència, i, evidentment, no em recrearé amb les dades que el senyor Vigo ja ha esmentat amb relació a la importància del turisme en el conjunt de l'economia; és una obvietat. Evidentment, tampoc entraré en el tema ja debatut en el darrer Ple amb relació a la «crisi del sector» –entre cometes–, «l'esgotament del sol i platja»; evidentment, vam quedar i coincidim també que són termes, que són conceptes que no són oportuns.

De fet, el que ha passat aquest estiu no és cap novetat, no és cap sorpresa. Em sembla que tots coincidim que el turisme, el nostre turisme, presenta un seguit de deficiències, com poden ser l'estacionalitat, la massificació en determinats casos, una escassa diversificació, una degradació paisatgística i urbanística, etcètera. I, evidentment, també coincidirem amb la necessitat d'afrontar nous reptes, que el senyor Donaire, doncs, també ha esmentat, no?: la competència internacional; l'obsolescència d'equipaments; l'endarreriment, en alguns casos, tecnològic, etcètera. O sigui que en aquest sentit, en la definició del panorama, ens sembla que hi ha un cert consens.

I, evidentment, davant d'aquesta situació, la necessitat de definir un nou model turístic per a Catalunya també és clara; així es va reflectir en l'Acord del Tinell, així s'ha reflectit ara, ja, en el Pla de govern 2004-2007. Ha de ser un model turístic, competitiu, sostenible, de qualitat i que valori els elements identitaris de Catalunya a partir de polítiques transversals, com s'ha dit en diferents ocasions. Evidentment, es fa necessària, i més davant de la política que s'ha dut en els darrers anys, una reacció, jo diria que immediata, de l'Administració,

però –en això coincideixo amb l'apreciació del Grup d'Esquerra– des de l'anàlisi i des del diàleg permanent amb el sector. No és cap secret –em sembla, doncs, que tots vostès ja ho saben– la creació d'una comissió paritària en què des de la conselleria, doncs, hi ha un diàleg permanent amb aquest sector.

Evidentment, aquesta anàlisi i aquest diàleg ens han de portar a una planificació i a una actuació per davant –i en això també coincidim, evidentment, amb el sentit d'aquesta Moció– de terminis temporals estrictes. Tot-hom té una certa pressa per veure resultats, impaciència, eh? En tot cas, ens sembla que ha de ser el Govern el que marqui el seu calendari, el seu tempo, evidentment, essent molt conscients que s'ha d'actuar, com es diu, *sin prisa pero sin pausa*.

Els elements que es reflecteixen o que es recullen en el Pla de govern són cinc, els elements que s'han de desenvolupar al llarg d'aquest 2005: creació de l'observatori turístic –amb què comentàvem que a partir d'aquest moment, doncs, es disposarà d'unes dades absolutament fiables–; la necessària modificació de la Llei del turisme; l'elaboració del pla estratègic, l'elaboració del pla territorial, i la creació del nou ens de promoció turística. És a dir, coincidim que aquests són els cinc elements cabdals per definir aquest nou model turístic.

Coincidència també absoluta amb els dos darrers punts: la millora del finançament dels municipis turístics, i la concreció, millor dit, el compromís d'incrementar les dotacions pressupostàries.

Evidentment, pel que fa a les esmenes, la majoria, doncs, es refereixen a concretar i a posar dates i terminis. Ja s'ha dit; és a dir, entenem que, la pauta i el calendari, els ha de marcar el Govern.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. El senyor Pere Vigo té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Miri, senyor Fernández Teixedó, no es tracta de cintura política. No es tracta ni de cintura política, ni que no hi hagin ganes de fer les coses al més aviat possible, ni es tracta que estiguem parlant d'una partida pressupostària que la volem en un termini determinat, perquè aquell municipi... No, estem parlant de l'observatori turístic; estem parlant de la Llei de turisme vigent, de l'elaboració del pla estratègic de turisme, de l'elaboració del pla territorial de turisme, la creació del nou ens de promoció turística... I, per tant, home, ens semblaria absolutament racional, si és que tenim ganes de fer les coses bé, que s'emprés el temps que calgui. Perquè estem parlant que la conselleria haurà d'obrir audiència a tots els sectors afectats, estem parlant de..., en fi, de lleis, estem parlant de creació de noves entitats, de nous instruments, i, per tant, el Govern, jo crec que, com ha dit el senyor Postigo, ha de tenir, evidentment, el seu calendari i ha de tenir els seus terminis. Per tant, jo crec que això de terminis temporals estrictes..., es

basa únicament en aquesta voluntat de fer les coses bé; que no per córrer massa fem les coses malament.

Quant al senyor Llobet, el que ha dit de... Escolti, jo dic aquí que la promoció turística del país, enfortint la marca Catalunya com a referent... Enfortint la marca Catalunya. Nosaltres no anem contra cap marca turística. Simplement, el que volem és enfortir la marca que ens aixopluga tots i que ens dona aquesta singularitat que permet que no tinguem cap més competència al món. Aquesta és la singularitat del nostre turisme. Si no sabem reconèixer aquest valor absolutament primordial, importantíssim, que té el fet de no tenir competència mundial, bé, no estarem al cas del que està passant en els mercats turístics, on el que precisament es busca és la singularitat, l'excepcionalitat, i el que es busca és buscar destins, doncs, al més diferents possible. Aprofitem-nos d'això, aprofitem aquesta singularitat, el fet que disposem d'una marca única al món, i aquesta potenciació permetrà també obrir nous mercats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Concretament...

El Sr. Vigo i Sallent

No, no acceptem les esmenes.

El president

Cap de les esmenes, eh? *(Pausa.)*

Per tant, cridem a votació.

Aprofitant l'avinentesa..., votacions separades?

El Sr. Llobet Navarro

Senyor president, demanaríem votació separada del punt 1, i, pel nostre Grup, la resta de punts podrien ser conjuntament, eh?

El president

Senyor Fernández Teixidó... No ho toqui, ja veurà com se sentirà. Ja està. Sí, sí, parli.

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí? Gràcies, senyor president. Nosaltres el que demanarem és el punt 2 separat. La resta, independentment de la proposta que feia el diputat popular, es poden agrupar.

El president

Molt bé.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

En primer lloc, i ateses les peticions de votació separada, posaríem a votació el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Posem seguidament a votació el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots en contra, 55 abstencions... Perdó, 67 vots a favor, 55 abstencions. Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 55 abstencions.

Finalment, posem a votació la resta de la Moció.

Comença la votació.

La resta de la Moció ha estat aprovada per 108 vots a favor i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00059/07)

Passem al punt desè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, jo crec que ja pot començar, eh?

El Sr. Fernández i Teixidó

Moltes gràcies, senyor president... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Suggestia que comencés el proponent de la Moció... Ara em sembla que ja ho pot fer, eh?

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta Moció producte del debat del passat Ple sobre turisme amb una interpellació efectuada al conseller Esteve pel diputat Micaló. De fet, aquella interpellació va tenir dues qüestions clau: una primera part centrada en el que havia estat el debat de l'estiu respecte a la política turística; una segona part amb el conjunt de mesures i iniciatives que d'aquell debat podríem, plegats, tirar endavant per enfortir el nostre model turístic.

Conclusió de la primera part del debat: que molt probablement el Govern de la Generalitat de Catalunya havia emprat el moment més desgraciat per mantenir en públic una polèmica respecte al nostre propi model turístic –la primera conclusió. I segurament un propòsit d'esmena, en el sentit que seria raonable que, les discrepàncies que es puguin produir en l'àmbit governamental, busquin els senyors membres del Govern el moment idoni per resoldre-les, i evitin fer-ho en públic. Jo sé que aquesta cosa que demano deu resultar extraordinàriament difícil, deu ser molt complicat que cadascú de vostès que dona suport al Govern tripartit, entengui –facin el que creguin oportú, ho entengui– que les diferències se substancien en el si del Govern. Facin el

que vostès creguin oportú, però no malmetin les oportunitats d'un sector com el sector turístic de Catalunya. Repeteixo la idea: vostès discuteixin del que calgui, manifestin les seves discrepàncies on vulguin, es tirin els plats pel cap si ho creuen oportú, tot legítim, però no malmetin els interessos d'un sector com el del sector turístic de Catalunya. Aquesta és la qüestió: discrepin, diguin el que s'han de dir, però no utilitzin el sector com un intercanvi entre els grups que donen suport al Govern per perjudicar els seus interessos; primera part del debat.

Segona part del debat: les mesures. I les mesures varien... –i jo crec que tenen un reflex en la Moció que acabem de votar i en aquesta Moció que nosaltres presentem–, varien en l'enfortiment del nostre model turístic, d'aquell model turístic que es posava en tela de judici i que finalment arribàvem a la conclusió que el que hem de fer és enfortir aquest model.

I, veritablement, el debat que hem tingut fa un instant té a veure, una altra vegada més, amb el capítol no de les propostes, que hi estem bastant d'acord tots plegats, sinó dels terminis i de l'acció del Govern. Aquest és el debat.

Vostès diran: «Home, és lògic que des de l'oposició vostès vulguin tenir terminis.» És lògic que des del Govern vulguin escapolir els terminis. Cap novetat. Però hi ha una qüestió de fons que és a la qual jo em vull referir, que em sembla que és l'essencial. I l'ha explicat el diputat Donaire quan parlava de la posició dels partits que donaven suport al Govern.

En definitiva, no estem parlant, senyores i senyors diputats, si d'un termini de sis mesos, de nou o de dotze, de més o menys cintura, el que estem parlant és si en l'àmbit del model turístic el món comença el 14 de desembre del 2003. Això és del que parlem. Semblaria que el món del turisme per al Govern actual comença..., vostès portaven, com el vell anarquista, li ho deia abans al conseller Nadal –com el vell anarquista Durruti, Ferran–, portaven un món nou al seu cor. Arriba el 14 de desembre i tot comença. Doncs no és veritat, perquè les afirmacions que vostè fa, diputat, en el sentit de «tothom ha d'ésser consultat», és que no comencem de zero, diputat! És que no comencem amb un model turístic nou! És que no hem de preguntar a tothom! És que el sector sap el que vol, i pot corregir algun dels aspectes que anteriorment puguin haver fet malament, puguin ser erronis. D'acord. Vostès corregeixin els elements erronis de l'anterior política, però no comencin de zero en cadascuna de les ocasions. Aquest és el debat.

Per tant, la qüestió de fons és: «Comptem amb el sector per tirar endavant les mesures que hem de tirar i anem per feina o tenim una política de caràcter intervencionista que, com tantes altres intervencions, nosaltres hem de decidir –això sí, amb el sector– el nou model de turisme de Catalunya?» I això és el que precipita les intervencions d'aquest estiu, on tot és legítim. Cada conseller pot aparèixer dient quin tipus de model turístic té al cap, i, senyores i senyors diputats no és això –no és això.

Tenim un model turístic que hem d'enfortir, i ara hi ha un conjunt d'instruments i d'eines amb el que nosaltres

proposem, uns determinats terminis perquè això no s'allargui inevitablement.

Pregunta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...i acabo, senyor president. Pregunta: «Escolti'm, vostès varen tenir molt de temps per fer tot això...» És que el que els brindem és que allò que estava fet, conseller Nadal, li posem al servei del seu Govern perquè ho projectin i ho consolidin. No comencem de zero, no pensin que el sector descobreix amb vostès el gran paradigma del nou model turístic, i comencin a treballar.

El president

Quan deia «acabo», volia dir «acabo»?

El Sr. Fernández i Teixidó

Volia dir això, president, si vostè no m'hagués interromput una vegada més, però ara...

(Rialles.)

El president

És que...

El Sr. Fernández i Teixidó

Ara acabo de veritat, de veritat. Les propostes vostès les coneixen, estan agrupades en tres nivells: terminis, promoció i pressupost; i una campanya de formació que serà molt positiva per als interessos del sector turístic.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies per la seva benevolència, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per fixar la seva posició, l'illustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, nosaltres discrepem d'algunes de les qüestions que vostè planteja, tot i que en compartim el diagnòstic. La situació ha canviat i com que la situació ha canviat jo crec que ha arribat el moment que no hem de dir que hem d'enfortir el model turístic català, sinó que hem de transformar el model turístic català.

No ens equivoquem, aquesta transformació s'ha de fer sobre els recursos essencials de Catalunya, i el sol i la platja en són un element transcendental. Però aquí hi ha una equivocació gairebé acadèmica: que l'epicentre de l'oferta turística sigui el sol i platja no vol dir que el model turístic sigui de sol i platja. I aquest model sí que s'ha de canviar i s'ha de canviar estructuralment.

Vostè diu: «El desembre no comença el món turístic.» Certament no, però gairebé. I li ho dic amb tots els respectes, fins i tot per la seva..., amb tots els respectes per a la seva funció en el Govern anterior en què reconec que no va tenir prou temps com per engegar algunes de les reformes que vostè proposava.

Però, miri, l'observatori turístic no existeix, ni tants sols un avantprojecte d'aquest observatori turístic. La Llei de turisme de Catalunya va ser una llei de turisme feta el 2002, després de vint-i-tres anys, i tenim el dubtós honor de ser la darrera comunitat autònoma de l'Estat espanyol que fa una llei de turisme. El Pla territorial turístic i el Pla estratègic de turisme no s'havien ni tan sols encetat –no s'havien ni tan sols encetat. El Pla estratègic forma part d'una disposició transitòria de la Llei 2002 que preveu que s'iniciï la tramitació el gener de 2003. Vostès van governar vint-i-tres anys, i és que no ho dic jo, l'antic president de la Generalitat de Catalunya, l'honorable senyor Jordi Pujol, va afirmar, recentment, fa un mes i mig, en un auditori, en una tribuna turística, que reconeixia públicament que potser per les prioritats que havia donat el seu Govern a altres activitats econòmiques que en el seu moment tenien molta importància, ell reconeixia públicament que el tractament que s'havia donat al sector turístic no era l'adequat.

I aquest clam, que fins i tot es tradueix en quin era el pes que tenia el sector turístic dintre de l'organigrama de l'Administració catalana, on es perdien una macroconselleria, ara, senyor Fernández Teixidó, es comença a posar fil a l'agulla. I, efectivament, es posen les mesures per afrontar un canvi transcendent de la mà del sector turístic. I, en aquest sentit, nosaltres pensem que es va en la bona línia. I permeti'm que li ho digui amb tota franquesa, que efectivament comença una nova etapa en els sector turístic català, sempre reconeixent la feina feta, però, amb tota franquesa, em temo que en el sector turístic el balanç... –i no estem aquí per parlar de balanç, però vostè ha introduït aquest tema–, el balanç no és, precisament, el millor dels balanços que vostès poden presentar en aquesta cambra.

En aquest sentit, la Moció que vostè presenta, en bona part ja ha quedat resposta per la Moció que s'ha aprovat anteriorment en aquesta cambra, i torno a insistir en dos arguments bàsics: en primer lloc, nosaltres pensem que alguns dels terminis no s'han de posar en el sentit que ja hem expressat anteriorment –no em repetiré–, però, fins i tot, perquè són materialment impossibles. Alguns dels terminis que vostè proposa són incompatibles amb la mateixa execució material dels projectes que es plantegen.

I, en segon lloc, algunes de les mesures que vostè proposa ja estan plenament incorporades dintre de l'acció de govern, i, per tant, en aquest sentit són sobreres. Vostè diu: «Hem d'incrementar el pressupost que es dedica al Departament de Turisme.» Efectivament, l'hem d'incrementar. I, en aquest sentit, hi ha hagut una moció que s'ha aprovat en aquesta cambra. Potser és el moment que s'incrementi, i potser aquest increment s'hauria d'haver produït fa molt de temps. Potser entre tots hauríem de reflexionar com és que la primera destinació turística de l'Estat espanyol, pel que fa referèn-

cia al turisme estranger, té, per exemple, la dotació pressupostària que ha heretat aquest Govern –vostè parla d'herències–, quina és la dotació pressupostària que ha heretat aquest Govern pel que fa referència, per exemple, a la promoció exterior de Catalunya. És la que és. I jo penso que en aquest sentit anem en la bona línia.

I, per tant, el nostre Grup votarà en contra d'aquestes mesures, hi insisteixo, en primer lloc, perquè entenem que aquests terminis encotillen, i, en segon lloc, perquè la majoria de les propostes que vostè planteja ja han estat plenament assumides per l'Executiu.

Moltes gràcies, senyor diputat. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Fernández Teixidó, primer, deixi'm parlar-li de la perplexitat..., no sé si és un cas insòlit en el parlamentarisme, que el diputat que fa la interpellació no és el que defensa la Moció. No ho entenc. Espero que no es tracti, i ho dic amb tota cordialitat, eh?, d'un cas d'antropofàgia parlamentària o d'un cert parasitisme parlamentari. Perquè, és clar, fa la impressió que primer fem anar el mosso a fer les feines d'escarràs i després surt el «gratenc» parlamentari a rematar la feina. (*Veus de fons.*)

Miri, el que sí que és important, és que tot això que posa vostè aquí en la Moció, gairebé tot està aprovat en la Moció anterior, i quan parlem, doncs, que no hem de posar terminis, no hem de posar dates, perquè, precisament, la feina que ens toca és aquesta, doncs, de planificar i de fer estratègia turística, i, a més a més, de donar audiència al sector, i que ens hi hem d'implicar tots..., evidentment, això és intemporal si és que ho volem fet bé. Ja li ho he dit abans, és intemporal si és que ho volem fer bé.

I, per tant, vostè, en la Moció, torna a posar terminis, torna a posar dates, torna a dir que s'ha de fer... A mi, el que sí que m'ha semblat en la part dispositiva és que eren vostès que es pensaven que el sector turístic començava el 14 de desembre. Bé. Segurament, a partir del 14 de desembre vostè en pot fer més de turisme, però, el turisme..., ja sabem quines mancances té, que vénen de molt abans. I, precisament, el que estem fent és posar nous instruments perquè la política turística, que hem dit abans que era un sector importantíssim per a nosaltres, doncs, tingui els instruments necessaris per poder donar al sector el que necessita.

Nosaltres no ens aturarem, evidentment, aquest..., en fi..., perquè, com he dit abans, aquest és un tema de complicitat amb el sector. És un tema en el qual tothom hi ha d'estar implicat i que, si no som capaços d'imbri-car-hi a tots els agents socials i econòmics que hi ha en el sector en aquesta nova política turística, no ens en sortirem. I això ho té clar, ho reiterem i s'ha aprovat en la Moció anterior.

D'altra banda, increment de pressupostos. El 2004 s'han incrementat pressupostos, el 2005 s'incrementaran pressupostos, però, és clar, és que els darrers pressupostos els va fer vostè, fa dos anys, i, per tant, devien venir de molt avall.

A mi em sembla que ens convindria tenir una mica més de memòria —ens convindria tenir una mica més de memòria. No ho sé..., em sembla que, dins d'aquesta mutació política que sembla que tingui Convergència i Unió, una de les característiques sigui que han aconseguit tenir la memòria dels peixos, perquè no se'n recorden del que va passar fa tres dies. Escolta, fa tres dies eren vostès que no donaven pressupost a aquest Departament, nosaltres ja ho farem... (*Veus de fons.*)

A més a més, ja li ho dic, d'acord amb tot el sector, que és l'important. Ara bé: planifiquem, pensem, raonem, parlem, dialoguem, i entre tots ens en sortirem. Ara, terminis, cap ni un, perquè les coses s'han de fer bé.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. (*Veus de fons.*) Senyor Fernández Teixidó, demana la paraula per...?

El Sr. Fernández i Teixidó

Que no té, president, massa a veure amb el contingut del debat que tenim, però una precisió per poder resoldre la perplexitat que...

El president

Doncs, té un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

...inflama el diputat Vigo.

El president

Té un minut, té un minut...

El Sr. Fernández i Teixidó

Només per dir-li el següent al diputat Vigo: «Diputat, vostè segueix de vacances, si més no en un punt: el coneixement del Reglament d'aquesta cambra.» En el punt de conèixer el Reglament d'aquesta cambra vostè hauria de saber, perquè veterà una mica ja ho és, que els grups parlamentaris tenim la possibilitat d'intervenir en la Moció aquell diputat que el Grup estima oportú.

Per tant, crec que hauria de dedicar-se, vostè, a les qüestions que li són pròpies del Grup, que, Déu n'hi do!, la feina que tenen, per no esmentar-li coses que li he dit des de la tribuna, seguir amb les vacances parlamentàries, si vostè ho estima oportú respecte al Reglament, i anar en compte de manifestar segons quin tipus de perplexitats davant d'un grup parlamentari. (*Veus de fons.*) Dic tot això, senyor Vigo, amb la màxima cordialitat.

El president

Té la paraula el senyor Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Miri senyor Fernández Teixidó, jo no li he dit que això vagi contra el Reglament. No ho he dit en cap moment des de la tribuna, i, per tant, no digui el que no he dit. (*Veus de fons.*) Jo, simplement, li he manifestat la perplexitat que aquí hi ha hagut una gent que ha fet la feina i els altres l'han aprofitada. Ja està, simplement això.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Josep Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. Illustres diputats i diputades, bé, en el nostre cas, nosaltres donarem suport a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió. Efectivament, ens trobem que, per exemple, punts com l'u, el cinc o el sis són punts que nosaltres, en la propera Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme, ens trobarem que presentem proposicions no de llei molt semblants a la que presenta aquí la Moció de Convergència, i els punts, per exemple, dos i quatre són molt semblants, també, a les esmenes que nosaltres hem presentat a la Moció d'Esquerra Republicana número tres i número cinc, i, per tant, nosaltres, en aquest cas, encara que puguem divergir-ne allò, en alguns terminis, que en podríem fixar uns altres, en línies generals, ens sembla més correcta que no pas la que es va presentar abans per part d'Esquerra Republicana.

Més correcta perquè nosaltres també estem capficats amb els terminis, i li dic al senyor Pere Vigo i assumeixo la part final de la seva intervenció: els terminis no els fixa l'oposició, els terminis tampoc no els fixa el Govern, els fixa la llei, i les lleis estan per complir-les, i si vostès creuen que les lleis, si vostès creuen que els terminis que estableix la Llei, de turisme en aquest cas, no els poden complir, tenen mecanismes com les proposicions de llei a presentar al Parlament de Catalunya per modificar aquest termini i demanar que el termini s'ampliï o es modifiqui. Això és el normal, el lògic.

El que vam fer al Grup Popular, per exemple, amb la Llei d'intervenció integral que vam entendre que era impossible el compliment del termini, vam presentar una proposició de llei de modificació del termini perquè es pogués modificar la Llei; es va aprovar i tots contents. Per tant, jo crec que mecanismes n'hi ha, no és qüestió que vostè surti a la palestra —vostè i la resta de membres o il·lustres diputats que donen suport al Govern— i digui que els terminis no es compliran perquè no els pot fixar l'oposició, els posa la llei i els han de complir.

Fent referència a diverses qüestions que es van plantejar a la interpellació, feta pel senyor Micaló i vostè, senyor Pere Vigo, sí que m'agradaria fer esment de diferents punts que es van tractar en aquella interpellació, que van ser, jo crec, interessants, pels dos intervinents i, per tant, també per l'honorable conseller, sobre un tema, el turisme, que tothom volem navegar pel mateix camí, en el mateix sentit, per donar enfortiment al sec-

tor. I creiem que es va fer un comentari pel senyor Micaló en relació amb el fet que som a les portes d'un congrés, un congrés de turisme, que serà important, que serà el mes de desembre, i que allà es fixaran molts dels paràmetres que podem després nosaltres utilitzar a l'hora de modular el que ha de ser el turisme a Catalunya els propers anys.

Però, tot i així, ens fa la sensació que, durant un cert temps, el Govern de la Generalitat i la conselleria en concret han amagat una mica el cap sota l'ala i han esperat aquest congrés quan el Govern ha de governar, i li recordo que ja fa un any que governa i, per tant, no tant esperar aquell congrés famós, sinó moltes vegades és qüestió de presentar iniciatives perquè el mateix congrés també les debati, perquè també s'enraonin en el si d'aquest congrés, que difícilment podrà fer aquest congrés debatre sobre propostes que faci el Govern quan el Govern encara no ha presentat cap proposta en base a què pensa fer amb el turisme a Catalunya els propers anys.

També ha dit el senyor Teixidó abans, efectivament, home, es va comentar per tots els grups i es va reiterar la passada setmana i avui també s'ha tornat a reiterar, no va ser edificant precisament el mes d'agost en el tema del turisme, això és evident. Creiem en aquest cas que la senyora Tura, com a consellera d'Interior, es va equivocar, no va fer bé al sector. Jo crec que seria interessant que des de la mateixa conselleria es parlés amb el sector en aquest cas més afectat de Lloret i es preguntés i s'endegués què va significar per a ells això: va significar moltes pèrdues?, no en va significar? Jo crec que a vegades les responsabilitats polítiques és arribar a saber si efectivament aquelles declaracions extemporànies, sense cap tipus de sentit, que molt bé va fer l'honorable conseller de Comerç i Turisme de dir-li que s'havia equivocat en aquest tema, podem esbrinar si efectivament això va afectar el sector i treure'n conseqüències. Jo crec que això també seria bo, no?

Va fer una afirmació, vostè, senyor Vigo, i l'honorable conseller, en què va dir que serà per primera vegada que el conseller vindrà a la cambra, vindrà a la Comissió per donar..., explicar com ha anat la temporada turística, o va fer la sensació que era de les primeres vegades que el conseller de Turisme compareixeria..., de recordar-li que la compareixença és gràcies a una petició del Grup del Partit Popular que vam demanar la compareixença del conseller perquè expliqués les dades de la temporada turística i va ser el Grup Popular qui va fer la petició.

Bé, també va fer referència, va parlar el senyor Micaló... –i aquí coincideixo i vaig fer una interpellació amb relació als plans de dinamització i excel·lència turística– que aquest any, amb un govern del Partit Socialista, s'ha tornat a aprovar només un pla d'excel·lència per a Catalunya quan hi ha unes altres comunitats que s'han aprovat més d'un pla d'excel·lència. Esperem que aquesta tasca, amb un superministre català que tenim com el senyor Montilla, esperem que en els propers anys els plans d'excel·lència a Catalunya augmentin i no vagin a la baixa com ha passat aquest any.

Solament dir-li –i ja per finalitzar– que veiem que a la seva Moció que ha presentat abans i que no m'he recor-

dat de dir-li-ho, no apareix res del que és la taxa de *séjour*, no?, que vostès creien..., simplement fer-li un comentari, un esment anterior, no? Nosaltres no hi estem d'acord; veiem que al final ha decaigut perquè no han trobat més coherent presentar-la. Esperem que això continuï i que precisament no entrem més en aquesta dinàmica de la taxa de pernoctació i de la taxa de *séjour*, perquè dubto molt que el sector hi estigui d'acord i nosaltres tampoc.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Finalment, té la paraula el senyor Lluís Postigo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Si em permet, des d'aquí l'escó, la veritat és que els voldria haver estalviat la meua intervenció, perquè entenc que els arguments que abans he esmentat amb relació a la darrera Moció serveixen exactament igual per no donar suport en aquesta, però evidentment les intervencions que hi han hagut, doncs, fan que faci alguns petits comentaris.

Coincideixo amb l'apreciació que el debat de l'altre dia en relació amb les interpellacions va ser prou interessant per a tothom, evidentment, no puc coincidir de cap de les maneres amb les conclusions a què vostè arriba amb relació a aquest debat. Entenc –i permeti'm que li ho digui amb la mateixa cordialitat i amistositat, diguéssim, que vostè utilitza– que les conclusions a què vostè arriba són les seves conclusions i que entenc que fa una certa demagògia a partir de tot el que ha repercutit en els mitjans de comunicació aquest estiu.

No comencem de zero, és cert, però en tot cas comencem a partir d'allà on vostès van acabar. I som hereus de la situació que ens hem trobat. I jo entenc que, per activa o per passiva, i en aquest cas crec que per passiva, ens trobem amb el que ens hem trobat amb relació a turisme en aquest país. I evidentment nosaltres no podem consolidar de cap de les maneres, no volem consolidar el que feien vostès, diguéssim, o no feien, amb relació al turisme, i el que hem de fer és transformar la situació amb què ens hem trobat.

Si volem ser capdavanter, vostès haurien d'haver tingut una actitud visionària. El que vol estar en primera línia s'ha d'avançar i ha de ser capaç de veure més enllà. Això no va passar, no va succeir, i evidentment nosaltres ara ho hem de fer.

Es diu: «El Govern ha de governar», i em sap greu que ara no... Ah!, sí, perdó, que no el veia. «El Govern ha de governar i ens hem d'estar de conclusions del futur i del proper congrés.» Bé, tot són estils de governar. L'estil d'aquest Govern, doncs, és escoltar i tenir en compte el sector i permetre una certa participació. Potser vostès, si governessin, doncs, pensarien que el proper Congrés no és res més que un «florero», que es fa de cara a la galeria, que les conclusions que s'obtinguin allà no han de servir per a res. Nosaltres pensem que són del tot importants i imprescindibles, i d'aquí que el

Govern vulgui esperar a saber i a conèixer quines són les conclusions d'aquest Congrés per actuar en conseqüència.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

No havent esmenes a aquesta Moció, i no havent-hi sollicitud de votació separada, posarem a votació íntegrament el text de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 69 vots en contra.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Començarem amb les preguntes que s'han de respondre oralment al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre el seu concepte de cultura catalana, i la incidència d'aquest en la seva política cultural (tram. 310-00086/07)

La primera, la formula la honorable senyora Carme-Laura Gil, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el concepte de cultura catalana. Té la paraula.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Consellera, és sobre el seu concepte de cultura catalana i la seva incidència en la política cultural.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyora..., il·lustre diputada, miri, per respondre-li aquesta pregunta, tot i que em consta que vostè hi era present, li recordaré les paraules que el molt honorable president Pasqual Maragall va pronunciar entorn del concepte de cultura catalana el 27 d'octubre, en el seu discurs amb motiu de l'entrega dels premis nacionals de cultura, al Teatre Nacional de Catalunya. Va dir: «La cultura catalana ha estat l'art de saber sobreviure i de mantenir-se en temps difícils. La cultura catalana és una fidelitat, però és sobretot un projecte de futur.»

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula la honorable diputada per repreguntar.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Consellera, gràcies per recordar-me..., sortosament, vostè no ha recordat tot el discurs que va fer el president Maragall en aquella ocasió.

Bé, vostè sap que vostè ha dit repetidament que cultura catalana és tota aquella que es fa a Catalunya, sigui o no en català, i que literatura catalana és tota aquella que es produeix a Catalunya, encara que sigui o si és en castellà.

Bé, jo en primer lloc la voldria només felicitar per haver sabut recollir els fruits del treball amb què des de fa anys el Gremi d'Editors de Catalunya i l'Associació d'Editors en llengua catalana, juntament amb el nostre Govern i l'antic equip de l'Institut Ramon Llull, i especialment el senyor Susanna, han aconseguit que la cultura catalana sigui la convidada d'honor a la Fira del Llibre de Frankfurt. I és per això que jo li parlo, perquè vostè ha dit també moltíssimes vegades que «cultura catalana» és aquesta que abans hem dit; i vostè creu que la Fira de Frankfurt ha convidat la cultura catalana perquè s'escriu en castellà?, creu que és aquesta la raó per la qual se l'ha convidat i no s'ha fet amb la cultura espanyola, que en realitat té 450 milions de parlants i, per tant, podria ser un gran mercat? No, s'ha fet perquè la literatura catalana, la cultura catalana, té una llengua universal, petita en el sentit que només té uns 11 milions de gent que la parla o que l'entén i no té un estat que la recolza.

Parlant, doncs, de cultura catalana, jo li demanaria que vostè no tornés a dir la definició de cultura catalana que usa. Li diria també que digués al seu director general emergent que no parli com parla, que no digui allò que diu, que els catalans no tenim una filosofia, ni estètica ni conceptual, diferent de les d'Espanya, perquè això no és saber què és cultura, i no saber què és cultura catalana. O digui-li també que no és cert allò que diu que el que s'ha de liberalitzar en primer lloc és la pressió pública sobre l'idioma. Per favor, digui-li

això, perquè ell és el primer que ha d'entendre, i vostè amb ell, què és cultura catalana...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gil i Miró

...i nosaltres hem de veure que això també es veu i es fidelitza en la seva política cultural.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Miri, sobre la definició que li he donat abans i parlant del que havia dit, doncs, el president..., no li parlaré de la Fira de Frankfurt. En qualsevol cas, si algun dia fa una pregunta més concreta, doncs, també li'n parlaré.

Simplement, jo li vull recordar que aquest discurs, el discurs nostre, s'articula amb l'Acord programàtic del pacte del Tinell, i obre una nova etapa de la política cultural a Catalunya. I aquest pacte implica, entre d'altres coses, aconseguir que la cultura recobri un paper de centralitat al nostre país; procurar per l'accessibilitat de la cultura reconeixent als ciutadans els seus drets d'accés ple a la cultura; assegurar la preservació de l'autonomia de la cultura respecte dels poders polítics i econòmics, i estimular la capacitat de creació i innovació dels catalans. Aquestes són les línies del pacte del Tinell, i són les que intenta seguir aquesta consellera, perquè aquest és el mandat del Govern.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, també la formula l'honorable senyora Carme-Laura Gil, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les competències del Copecc.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius que han dut a retirar les competències en el Consorci per a la Projectió Exterior de la Cultura Catalana (Copecc) a l'Institut Ramon Llull (tram. 310-00088/07)

Té la paraula.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Consellera, sí, no sé si..., aquest, jo espero que no m'entri dels pocs minuts. (*Veus de fons.*) Senyor Roma, això és el seu càstig, eh? (*Rialles.*)

Bé, jo voldria saber, les oficines del Copecc, o el mateix Copecc, el Consorci, en quin lloc ara es troba.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, pel Govern de la Generalitat les iniciatives per a la projecció exterior de la cultura són prioritàries. Actualment, el Departament de Cultura compta amb tres instruments per potenciar la projecció exterior de la cultura catalana arreu del món: l'Institut Ramon Llull, el Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura –Copecc– i l'Institut Català de les Indústries Culturals.

El Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura és una entitat de dret públic que es va crear per decret l'any 1992. L'Institut Català de les Indústries Culturals va ser creat per llei l'any 2000, i aquest instrument permet exportar productes culturals, crear espais d'hegemonia productiva i esdevenir referent creatiu a nivell internacional. I l'Institut Ramon Llull va ser creat el 2002, mitjançant conveni, per liderar la difusió i promoció exterior de la llengua i la cultura catalanes.

Aquests són diríem, els tres instruments que tenim en el Departament per potenciar la projecció exterior de la cultura.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Jo diria, consellera, que no ha contestat la pregunta, perquè tot el que m'ha dit, doncs, està a les pàgines web, i a més està al DOGC, i a més ho va fer el Govern de Convergència i Unió, i jo li preguntava què havia fet vostè, consellera, on eren ara les oficines del Copecc. Perquè primer, doncs, estaven a l'Institut Ramon Llull; després vostè va dir que les tornava a recuperar i que ja no estaven a l'Institut Ramon Llull; últimament hem escoltat o hem llegit que estaria a l'Institut Català d'Indústries Culturals, cosa que no ens semblaria potser malament, perquè si se l'eixampla i passa, no de parlar d'elements audiovisuals, sinó també d'arts escèniques i també de literatura, doncs, potser també estaria bé que ho projectés.

Ara, el seu director, el director emergent..., sí que tenim una certa recança. No per la seva intel·ligència, que la té; no pel seu currículum, que és bo, sinó pel que diu, pel que diu quan diu que el més pervers que ha fet el Govern de Convergència i Unió és el secessionisme cultural d'Espanya. És clar, llavors això no lliga bé, no?, les oficines del Copecc i la projecció exterior de la cultura catalana.

Llavors, jo només diria que, en fi, vostè, doncs, recordi al director general, si és que al final les oficines del Copecc estan allà, que la llengua i la cultura en català, la cultura catalana, la literatura en català, són un valor intangible, un patrimoni intangible; que per nosaltres, pel poble català, els Països Catalans, és prioritari, i jo diria que també pel món, perquè és l'únic valor realment universal que tenim, que ve d'allò local i es converteix en universal. Digui-li això, perquè en això jo diria que ha fet unes afirmacions que no hi creu –no hi creu. I estan documentades, eh?, estan documentades

als diaris, i també, doncs, en aquestes exercicis que fa d'articles a determinat diari.

Jo li demano que si en algun moment va a aquest Institut, com vostè..., s'ha dit, doncs...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gil i Miró

...que ho observin.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president...

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que hi ha aquí una confusió, perquè en el Copecc no hi ha un director, hi ha una directora, i que jo sàpiga, doncs, no ha fet cap declaració pública en aquest sentit, ni escriu als diaris.

En qualsevol cas, la política, hi insisteixo, que porta el Departament és la política marcada pel pacte del Tinell i és una política, a nivell de projecció exterior, de reforçar l'Institut Català d'Indústries Culturals i de reforçar l'Institut Ramon Llull.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre les experiències de custòdia del territori.

Pregunta al Consell Executiu sobre què pensa el Departament de Medi Ambient i Habitatge de les experiències de custòdia del territori i com preveu actuar-hi (tram. 310-00092/07)

Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'anterior legislatura vam tenir oportunitat de conèixer aquí al Parlament què era la custòdia del territori, que ve a ser, doncs, tot un conjunt d'experiències que ja s'havien fet en altres països però que en aquests moments també s'apliquen aquí, que consisteix en la implicació d'usuaris i propietaris d'espais naturals per a la seva conservació. I quan parlem d'usuaris, doncs, tant poden ser entitats diverses conservacionistes com ajuntaments i altres associacions. I quan diem que s'impliquen volem dir que fan uns acords per tal de tenir una gestió en aquests espais naturals.

Aquest moviment va tenir un moment clau l'any 2000, que va ser quan es va signar la Declaració de Montseny, i a partir de llavors, doncs, hi han hagut experiències interessants que han acabat..., jo crec que va haver-hi un moment culminant, que va ser quan va néixer la Xarxa de Custòdia del Territori, que en aquests moments té seu a la Universitat de Vic.

Per nosaltres, és important aquest moviment, però alhora sabem que hi han un conjunt de reptes, com és el d'aconseguir primer un reconeixement social, però alhora un reconeixement legal, i fins i tot podríem dir que hi ha una possibilitat que hi hagi un reconeixement fiscal per facilitar i fomentar aquest tipus d'experiència. De fet, en aquest sentit anava una resolució no de llei que va sorgir d'una proposició no de llei conjunta de l'anterior legislatura.

Ens agradaria saber, senyor conseller, com veuen aquest moviment i quina relació hi tenen des del Departament de Medi Ambient i Habitatge, tenint en compte que en aquests moments, doncs, ja hi han trenta-quatre entitats de custòdia i cent acords i escaig. Aquesta és la pregunta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, des del Departament es contempla amb total interès l'activitat de la Xarxa de Custòdia del Territori, perquè està en línia amb la implicació social en la preservació del medi que aquest Govern propugna. En aquest sentit, com a novetats més importants crec que cal destacar que com a departament mateix ens hem integrat dins de la Xarxa de Custòdia del Territori i hem establert un conveni en què col·laborarem per donar suport a les diferents activitats i experiències que s'estan plantejant.

En efecte, arran de la Proposició de llei a què vostè feia referència, estem treballant a considerar tots els aspectes de tipus fiscal, de dret civil, també de dret de fundacions, que permetin donar un encaix jurídic i també uns avantatges comparatius a les persones que s'integren en aquestes activitats; activitats que cal dir que nosaltres veiem com a complementàries, no substitutòries de l'activitat pública, però sí que creiem que, tant en els aspectes de preservació del medi com de protecció dels espais naturals, l'Administració no pot arribar a tot arreu o, en tot cas, necessita la complicitat de la gent que està cada dia sobre el territori.

D'aquí aquest suport, buscar unes mesures legislatives que després desenvoluparem a través dels diferents departaments competents, i la integració, també com a novetat, del paper que poden jugar les xarxes de custòdia del territori en dues de les estratègies fonamentals que presentarem properament. Una, l'estratègia catalana per a la conservació i ús sostenible de la biodiversitat; aquí, amb la pregunta següent, doncs, m'hi podré referir, quan parli vostè de la fauna amenaçada. Dintre

d'aquesta estratègia, la Xarxa de Custòdia del Territori hi té un paper. I l'altra és també dins del Pla general de gestió forestal de Catalunya, que també hem de presentar enguany, o a primers del 2005 com a molt, en què també jugaran un paper determinant.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les seves intencions pel que fa a la protecció i la gestió d'espècies de fauna i flora en perill d'extinció (tram. 310-00093/07)

La següent pregunta, també la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre la protecció i la gestió d'espècies de fauna i flora en perill d'extinció. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Sovint sentim a parlar d'espècies en perill d'extinció, i estic segura que la majoria de persones pensen en espècies exòtiques o espècies de països llunyans quan en el nostre país també hi ha animals i plantes que estan en regressió i que tenen amenaces diverses.

El fet que tinguem fauna i flora amenaçada en molts casos és perquè s'ha afectat els seus hàbitats, i si bé és cert que hem protegit determinats espais naturals, també és cert que no sempre ha estat suficient; primer, perquè continuen havent-hi determinades activitats humanes que són perjudicials per a unes espècies concretes, i, d'altres, perquè els espais protegits sovint són com unes illes que no tenen una connexió entre elles.

Això, nosaltres creiem que encara es pot reconduir, primer, amb un canvi de política d'espais naturals, que estem segurs, doncs, que ja hi serà, i, després, amb un element més de detecció d'espècies amenaçades, que, per exemple, en animals, doncs, ja està molt clar, ja hi ha la llista de quins són, de quines són les espècies animals o de fauna més amenaçades, però en canvi en flora no tenim un catàleg. Alhora, un cop tinguéssim quines són aquestes espècies amenaçades, doncs, és evident que el que caldria és fer les estratègies de recuperació i de conservació d'espècies en perill d'extinció.

A nosaltres ens agradaria saber com ho estan enfocant des del Departament de Medi Ambient i Habitatge. I un aspecte molt concret és: què pensen fer amb els centres que hi ha, com ara el de Vallcalent, que tenen un paper important en aquest aspecte de la recuperació i conservació?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, continuant el que li deia anteriorment, nosaltres veiem la política sobre fauna a partir de quatre estratègies.

Primera, la pròpia estratègia catalana per a conservació i ús sostenible de la biodiversitat, que està en l'Acord de govern i que presentarem properament.

Segon, el Pla territorial sectorial d'espais de connexió biològica; és un dels plans territorials pendents, que el 2005 presentarem el conjunt de plans territorials sectorials.

Tercer, l'avaluació integral de plans i programes. Saben que és un mandat, també, de la Comunitat Europea. Aquesta avaluació integral de plans i programes contemplarà els aspectes de biodiversitat com a element de valoració de tots els projectes i plans territorials.

I, quart, l'extensió i complement de la xarxa europea Natura 2000. Tenim el compromís amb Brusselles de presentar l'extensió i ampliació d'aquesta xarxa d'espais Natura 2000, en especial en relació amb els espais estèpics, abans de finals del 2005. Així ens ho ha demanat la Comissió i així li ho hem fet saber. Aquest tema està ja negociat amb el Departament d'Agricultura i també s'està treballant amb el territori.

En l'àmbit legal desplegem la nova llei de conservació de la biodiversitat, que tindrà les estratègies sectorials de conservació de fauna i flora. Té raó vostè, la de la flora, flora amenaçada, és un aspecte en què s'ha treballat molt poc, en què no hi ha pràcticament catàleg fet i en què, per tant, haurem d'insistir més, perquè en el que s'ha treballat és sobretot en el tema de fauna.

En fauna tenim tota una sèrie de programes que han passat per aquest Govern, com és el tema de la recuperació del trencalòs, la llúdriga i l'abella de la mel, i més recentment, la gavina corsa, el bitó, el fartet i el samaruc, que ja es varen aprovar.

Els programes Life, els programes Life de la Unió Europea, han reconegut a Catalunya tres projectes: el de la gavina corsa, el de la perla de riu i el del bisó europeu.

I pel que em pregunta dels centres de recuperació de fauna, pensem donar ple recolzament a l'activitat que la fundació Trenca està fent a Vallcalent, de la mateixa manera que a la que s'està fent al Centre de Recuperació de Fauna de Pont de Suert, a la que està fent el CRAM, a Premià de Mar, i a la que també està fent a Masquefa el Centre de Recuperació d'Amfibis. Totes són activitats, així com al centre de l'Institut Català d'Ornitologia, que nosaltres hi donem suport, que, gràcies a la participació i a la implicació de la societat civil, estem fent importants avenços respecte a això.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre què pensa fer el conseller de Medi Ambient i Habitatge davant la decisió de continuar les obres del túnel de Bracons (tram. 310-00098/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Jaume Camps, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre què pensa fer el conseller de Medi Ambient i Habitatge davant la decisió de continuar les obres del túnel de Bracons. Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor conseller, senyor honorable conseller –gràcies, senyor president–, la meua pregunta no parlarà de gavina corsa ni de perla de riu, segurament és una pregunta una mica de gamarús (*rialles*), perquè, a vostè, li volia preguntar cap allà al mes de març què pensava fer després d'haver-se oposat a peu i a cavall a la continuació de les obres del túnel de Bracons; després d'haver-hi votat en contra en el Consell Executiu, en un exemple de solidaritat governamental que farà estudiar molt els nous políticòlegs; després de trobar-se, segons el seu portaveu, decebut i indignat, i després que la plataforma «Salvem les valls», en entregar-li un sac de terra i una carbassa, li va demanar la dimissió.

No cal que em contesti. Ja veig que segueix els bancs del Govern i, per tant, jo no, jo no... (*Pausa.*) Interpreti la meua pregunta..., jo ja sé que, com més discrepàncies tenen entre vostès, el tripartit més es cohesiona. Accepti la meua pregunta com una modestíssima aportació a la cohesió governamental. (*Rialles.*)

Ara, a això de *donde dije «digo» digo «Diego»*, si em permet, hi afegiria: què pensen fer amb el quart cinturó. Jo voldria que la història fos més o menys la mateixa. Vostè s'hi oposa rotundament i el seu partit també. L'explicació que ens va donar el president Maragall, jo sincerament no la vaig entendre. A mi em va sonar allò que, de Sabadell a Terrassa, gairebé muntaríem una espècie de Pony Express com al Far West, que teníem solucionats el tros d'Abrera - Granollers, de Granollers al túnel de Parpers, però de Sabadell a Terrassa no sé què passava.

Jo li demanaria que, si s'hi oposa, almenys acabi acceptant que es faci. Perquè, per favor, encara que surti un xurro com allò del túnel de Bracons, que ha sortit més car, més insegur i amb més impacte ambiental, el quart cinturó el necessitem; el necessiten milers de catalans. Senyor conseller, no paralitzi el país.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Amb relació a la referència que ha fet al principi sobre espècies amenaçades, li haig de dir que el gamarús no està protegit perquè és molt abundant al nostre país (*rialles*), per tant, no hi ha cap problema... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Respecte al tema..., respecte al tema de la pregunta... (*Remor de veus.*) Senyor president...

El president

Senyores diputades i senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats, acceptem tots plegats el joc de la ironia, però el respecte també hi ha de ser, i, d'altra banda, el respecte sobre tot a la persona que parla, per tant, que l'honorable conseller pugui fer les explicacions amb tota claredat.

Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, respecte al tema del túnel de Bracons, quant a la primera part de la pregunta, sobre sentits de votació o no, crec que tant el conseller en cap com el conseller Saura van tenir ocasió d'explicar-li a bastament el sentit del que diu la Llei del Govern sobre el tema. Jo m'hi remeto i m'hi sotmeto.

Sobre el tema de què fa aquest conseller, doncs està satisfet de la tasca que ha fet, no ell, sinó el seu Departament, amb el tema. Perquè, què han fet? Han fet el que preveia l'Acord de govern, que va ser estudiar molt aprofundidament el projecte de Bracons, introduir-hi..., descobrir-hi totes aquelles malifetes, si em permet dir-ho, que hi tenia contingudes, com és la indefinició del seu traçat, la previsió de quatre carrils quan només es parlava de dos, etcètera, i introduir-hi tota una sèrie d'observacions mediambientals, de millores que han portat que s'acordés finalment fer un projecte totalment diferent de carretera intercomarcal entre Olot i Vic, amb un traçat diferent, amb menor impacte ambiental i sotmès a una nova avaluació d'impacte ambiental que properament serà sotmesa a informació pública i que crec que contribuirà molt a disminuir els efectes d'aquest projecte.

Per tant, jo crec que la satisfacció d'aquest Departament respecte a la feina feta, respecte al que és el meu contracte de treball... El meu contracte de treball en aquest moment el tinc amb aquest Govern, i aquest Govern va pactar a l'Acord del Tinell que es faria el que vàrem fer: revisar el projecte de dalt a baix, veure-li els avantatges i inconvenients, corregir tot el que estava mal fet, i vam trigar molt perquè hi havia mal fetes moltes coses, i, en tot cas, proposar alternatives de millor traçat, millor viabilitat i millores ambientals.

Per tant, crec que el resultat pot ser positiu. No obstant, no perdo l'esperança que si vostè hi continua col·laborant, potser al final no s'acabarà fent.

Gràcies.

El president

Senyor Camps, li queden nou segons... (*Pausa.*) Nou segons.

El Sr. Camps i Rovira

Sí, en deu segons... No paralitzi el quart cinturó.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'actuació en la Comissió Mixta de Valoracions de Transferències de l'Estat a la Generalitat (tram. 310-00103/07)

...la formula l'honorable senyor Francesc Homs i Ferret, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les previsions d'actuació en la Comissió Mixta de Valoracions de Transferències de l'Estat a la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la pregunta va ser plantejada el gener d'aquest any... Lògicament, de llavors ençà ha passat molt temps, i aprofito aquesta avinentesa, molt honorable president, per deixar constància que, és clar, aquesta pregunta, plantejada el mes de gener, avui, doncs, substanciada, doncs, queda totalment desfasada. Penso que hauríem de trobar algun mecanisme que ens ajudi que aquestes circumstàncies no ens passin. (*Remor de veus.*)

Si m'ho permet, senyor molt honorable president, penso que un mecanisme podria ser que, passats seixanta dies, totes aquelles preguntes que no han pogut ser respostes, doncs es responguin per escrit. Aquest podria ser un mecanisme.

No obstant, vaig al tema. El molt honorable conseller i jo mateix hem tingut oportunitat de fer seguiment de les tasques de la Comissió Mixta de Valoracions. En aquell moment teníem interès de conèixer la composició, com s'ordenaria o el capteniment del Govern sobre com s'ordenaria la composició i l'estratègia inicial de configuració d'aquesta institució. A hores d'ara això ja està constituït, hi ha una comissió tècnica que també hi està treballant, però jo aprofito també l'avinentesa per actualitzar aquesta pregunta i dir-li: a partir d'ara, quines són, doncs, les intencions del conseller i del Govern de la Generalitat pel que fa, doncs, a les tasques de la Comissió Mixta de Valoracions.

El president

Gràcies. Abans que l'honorable conseller agafi la paraula, si m'ho permeten, un segon, més que res per reiterar una altra vegada el que ja vaig dir l'altre dia, i per si algú no ho va sentir, ho torno a repetir, perquè la seva intervenció és idèntica a la que va fer el senyor Jaume Camps fa tot just una setmana en aquesta mateixa sessió de control.

Evidentment, el Reglament que tenim en aquests moments és el que és, i és el que ha funcionat durant vint-i-tres anys, i la sessió de control del Govern s'ha fet així durant vint-i-tres anys i sempre hi ha hagut la mateixa cadència a l'hora de plantejar i de poder formular les preguntes, amb la qual cosa, evidentment, tocava quan tocava o toca quan toca.

És evident que hi han solucions. I jo torno a fer avinent que la Comissió, la Ponència, concretament, que està treballant la reforma del Reglament això ho té present. De totes maneres, si no ho té present, vostè, com a membre del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en tant que hi té dos representants, els pot fer arribar

exactament aquest mateix suggeriment, que joestic segur que l'hi podran portar, i si així ho considera la Ponència –hi insisteixo, penso que està treballant bé i seriosament–, ho podran assumir. I, per tant, si tots plegats fem molta via i aquest Reglament està aprovat, doncs, abans de final d'any, això serà fantàstic perquè el proper període de sessions les preguntes aniran la mar de bé.

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, com vostè assenyala, en aquests moments vostè coneix perfectament el capteniment del Govern respecte a la composició i als programes de treball de la Comissió de Valoracions.

La Comissió va ser nomenada el 13 de maig d'aquest any –va aparèixer el seu nomenament en el DOGC. La constitució, l'acte formal de constitució, va tenir lloc l'1 de juliol, en fer la reunió formal de constitució. I en la composició de la Comissió el Govern ha tingut un especial interès que hi hagués una presència molt representativa, per una banda, de les forces polítiques que estan en aquest Parlament, de totes elles, i així és; dels experts que ens poden assessorar en una tasca tan important com la que tenim al davant, i, d'altra banda, de representants de la societat, eh?, de representants de la societat, de la Cambra de Comerç en concret, dels sindicats, dels empresaris, de les universitats, perquè sabem que en aquesta qüestió, com seria la revisió del sistema de finançament, que és la qüestió que tenim al davant, hi ha una amplíssima coincidència i així volem que quedi reflectit en la Comissió de Valoracions.

El president

Té la paraula l'honorable diputat.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, president. Jo penso que vostè i jo estem d'acord que la millora del sistema de finançament de la sanitat, el seguiment de l'actual sistema de finançament, el plantejament del nou model que s'ha de plantejar dintre del nou Estatut són aspectes molt importants d'aquesta legislatura.

Jo, doncs, l'ànimo –en la línia del que sé que és la seva voluntat personal– que vostè ens convoqui, als membres de la Comissió Mixta de Valoracions, perquè encara no hem estat cap vegada convocats, llevat de la primera sessió de constitució, que puguem estructurar unes dinàmiques de treball internes per tal d'anar fent seguiment de l'actual sistema o ja anar introduint diàleg dintre de la Comissió Mixta de Valoracions per poder anar plantejant i proposant criteris de cara a aquestes tasques que tenim en aquests moments plantejades.

Com que no hem estat convocats cap vegada, aprofito aquesta avinentesa –que la pregunta no tenia per finalitat això– per animar-lo que ens convoqui i puguem iniciar aquestes dinàmiques de treball internes.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, en el programa de treball de la Comissió de Valoracions en aquests moments tenim al davant dues grans qüestions. Per una banda, les millores que hem d'introduir en la revisió del sistema, dins de l'actual sistema, encara, qüestions que tenen una especial urgència —que vostè coneix bé perquè hem tingut ocasió de parlar-ne amb vostè mateix i amb el diputat Fernández Teixidó del seu partit—, sobretot, sobre la qüestió del finançament de la sanitat, o sigui la necessitat de finançament que es desprèn de la despesa sanitària, i, en segon lloc, d'això que hem donat a anomenar «qüestions de lleialtat institucional», és a dir, les obligacions de despesa que es desprenen de normativa estatal i per a les quals no tenim els recursos suficients.

I, en segon lloc, amb un altre horitzó, amb una perspectiva dins de la legislatura, hi ha tot el que té a veure amb la revisió a fons del sistema de finançament dins del marc d'allò que pugui disposar la reforma de l'Estatut.

Jo vull dir-li que una part del Govern volem donar el màxim protagonisme a la Comissió de Valoracions, i serà així, tingui-ho per segur; tingui per segur que nosaltres no estarem trenta-dos mesos, com va succeir des del 2 de setembre del 98 fins al 2 de maig del 2001, sense reunir la Comissió de Valoracions; no ho farem, ni un any sense reunir la Comissió de Valoracions, com va succeir entre el 16 de juliol de l'any 2002 i el 28 d'agost de l'any 2003. No ho farem, la Comissió de Valoracions tindrà el protagonisme que ha de tenir, es reunirà amb freqüència, vostès seran convidats a participar-hi i a col·laborar molt activament en una qüestió tan important per tots nosaltres com és la millora del finançament que necessitem avui a Catalunya.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el reforçament de la qualitat democràtica (tram. 317-00066/07)

Passem al torn de preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula l'illustre senyor Joan Ridao, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat, segurament convindrem i estarem d'acord que la nostra democràcia es construeix i es justifica sobre la base d'un sistema polític just i igualitari, i que això pressuposa, lògicament, una determinada aspiració ètica i estètica molt concreta, no? Permeti'm que parli d'estètica perquè sovint els polítics, els governants, doncs, ens preocupem i ens queixem de l'allunyament de la creient desconfiança dels ciutadans amb relació a la política i als polítics, però per evitar-ho no només cal, de

vegades, doncs, disposar d'un disseny institucional adequat o fer una gestió pública transparent i eficaç, sinó que de vegades els gestos, les formes, les actituds i els símbols també són importants en democràcia.

Aquests dies li hem sentit dir, senyor president, a manera de justificació de la seva presència en els actes del 12 d'octubre a Madrid, que era un intent de desacomplexament simbòlic, que a Madrid s'havia fet un plantejament diferent, lluny dels actes d'afirmació espanyolista, prepotent i ofensius del passat, però suposem que, a hores d'ara, senyor president, vostè haurà canviat d'opinió i que desitjaria no haver assistit a aquests actes, igual que vuit presidents de comunitat autònoma que no ho van fer. I estem convençuts, a més a més, que s'haurà sentit profundament incòmode i no ens n'alegrem, com la majoria de catalans als quals vostè representa, i estem convençuts que després d'assistir a una desfilada amb tota la fanfàrria militarista de sempre i on un voluntari nazi de la División Azul va rebre honors, no sabem si pel fet d'haver jurat fidelitat a Hitler, evidentment això no és un motiu d'alegria.

I ja que parlem d'ètica, el ministre Bono, per cert, diu que ell no és ningú per jutjar les persones, diu que el que cal és buscar la concòrdia, i fins aquí hi podem estar d'acord, però és que al ministre ningú no li ha demanat que jutgi ningú. De fet, l'únic que li demanem és que defensi un plantejament ètic i escrupolosament democràtic, perquè, de quina concòrdia, senyor president, es pot parlar quan s'està homenatjant al mateix temps a un feixista i a un lluitador per les llibertats democràtiques?

De fet, estem parlant d'ètica i, per tant, de regeneració democràtica, i sabem que, a banda del terreny simbòlic, en el pacte del Tinell...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...i en el Pla de govern 2004-2007 hi ha algunes mesures que vostè pensa impulsar.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, li demano quines són aquestes mesures que pensa impulsar de forma immediata.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

La veritat és —la veritat és—, senyor diputat, que no se m'havia acudit que la seva pregunta era exactament aquesta, que es referia..., jo entenia que era una pregunta sobre la qualitat democràtica i la transparència, però,

bé, estic disposat a respondre-li el segon i també dir-li alguna cosa del primer.

Miri, la responsabilitat institucional del president és una cosa que s'ha d'entendre que, si jo no la tingués, no l'encarnés i no la interpretés, probablement a vostè no li agradaria i em demanaria comptes per no ser un president que fa el que ha de fer. El president té un paper institucional que vostè ha d'entendre que jo interpreto i interpretaré d'acord amb les meves conviccions del que ha de ser la comesa del president.

Dit això, lamento la diferent apreciació dels partits de la coalició respecte de la jornada del 12 d'octubre. La meua es basa, com vostè sap, en la necessitat d'implantar-se per poder decidir, per poder codecidir, per poder participar en la decisió. Vostè i la seva força política, per tant, tenen ara tot el dret a demanar-me que, si ens hem implicat, decidim. Estic d'acord que això vostè m'ho pot requerir en funció d'aquesta interpretació que jo faig del rol de la Presidència. I en aquest sentit, li anuncio que faré tot el que estigui a la meua mà perquè l'any vinent l'acte institucional del dia 12, o tingui un altre caràcter, fins i tot un altre lloc, un altre guió, un altre escenari diferent... (*remor de veus*), o tingui un altre caràcter o en tot cas estigui en línia amb el que ja ha expressat, també, Iniciativa per Catalunya Verds, és a dir que..., en fi, que el que es rememori, que el que s'accentui sigui un tema constitucional i no cap altre tema.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives de futur de les comarques de la Catalunya central (tram. 317-00067/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, president. Molt honorable president, la diversitat de les comarques de la Catalunya central obliga fer una especial atenció a les seves reivindicacions i necessitats. Aquestes comarques no volem ser el pati de darrere de l'àrea metropolitana, sinó tenir vida pròpia i impulsar nous projectes. Un primer element és la millora de les comunicacions entre les capitals de comarca amb l'àrea metropolitana. Estem lluny d'aquesta vella reivindicació.

Cal resoldre temes com la millora de la línia de tren Barcelona - Vic - Ripoll - Puigcerdà per estar a l'alçada del transport del segle XXI, o que l'Eix Transversal sigui desdoblada per evitar tots els inconvenients actuals, o tenir un eix transversal ferroviari que enllaci els nostres territoris i descongestioni el transport per carretera.

Ens calen polítiques integrals de reactivació econòmica i d'innovació en aquestes comarques fortament castigades per les crisis del tèxtil i la mineria, que han suposat un fre al desenvolupament amb la pèrdua de creixement econòmic.

Necessitem polítiques mediambientals que facin possible la preservació del medi i el desenvolupament de les activitats agrícoles i ramaderes.

Els municipis de la Catalunya central han rebut en els últims anys un nombre important de persones novingudes, i sovint no han trobat l'aixopluc que esperaven del Govern. Ens agradaria que aquest tarannà canviés i que els alcaldes i alcaldesses es trobessin recolzats pel Govern que vostè presideix.

No podem deixar de dir que el món rural necessita ser atès en igualtat de condicions que el món urbà, en matèria d'equipaments, serveis i noves tecnologies, de manera que no hi hagi fractures territorials.

I, per últim, desitgem un perfecte encaix d'aquestes comarques en la futura organització territorial de manera que es beneficiïn de la seva proximitat a l'àrea metropolitana i es consolidin com a via cap als Pirineus i França.

Molt honorable president, voldríem saber quines accions pensa emprendre per fer front a aquestes necessitats?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre diputada, efectivament la Catalunya central, que ha estat fins ara zona de pas, ha d'esdevenir, sens dubte, un dels pols de prosperitat social, econòmica i territorial de Catalunya, i s'ha de convertir en una de les centralitats més dinàmiques de l'euroregió, en la qual està molt ben ubicada pel seu potencial econòmic i per la seva situació estratègica.

Crec que estem fent una aposta important per les infraestructures de la Catalunya central, de les quals el projecte més emblemàtic és l'eix transversal ferroviari; no, una cosa de dos anys ni de cinc anys —s'arribarà més enllà, per descomptat—, però que canviarà la geografia de les infraestructures de Catalunya. És un projecte de llarg abast que no ha de ser incompatible amb la millora de la línia ferroviària Barcelona - Vic - Ripoll - Puigcerdà, ni amb el desdoblament, per descomptat, de l'eix transversal i de l'eix del Llobregat. Per això estem donant suport a la innovació, d'una banda, i a la reconversió econòmica i industrial de la Catalunya central.

La Catalunya central sap que ha arribat el seu moment i que el Govern li farà costat. És l'hora, realment, del desenvolupament de projectes des del territori com el parc de la Sèquia o el del parc tecnològic del Bages, és l'hora de la vitalitat del turisme rural, és l'hora del sector agroalimentari i és l'hora que el món rural aprofiti les noves tecnologies. Amb el pla territorial de la Catalunya central ho aconseguirem. Estarà redactat, com vostè sap —i, si no, ara l'informo—, abans de final d'any, en el marc de la nova organització territorial.

El Govern, amb els ajuntaments, està convençut que podrem construir una Catalunya central competitiva, sostenible i un dels nodes estratègics de la Catalunya en xarxa.

El president

Senyora diputada, vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya (tram. 317-00068/07)

Doncs, té la paraula per formular la següent pregunta l'illustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, la meua pregunta vindria amb relació a uns fets succeïts fa pocs dies i que han causat commoció entre una part de la població. Em refereixo al cas de l'assassinat de les dues noies policies, que presumptament hauria estat realitzat per un pres amb permís penitenciari. Davant aquest terrible succés, des del nostre punt de vista, alguna cosa caldrà canviar, perquè, evidentment, alguna cosa no ha funcionat. De totes maneres, la forma d'afrontar-ho no és amb més presó, com alguns voldrien, ni tampoc començar a embolicar-se entorn possibles canvis legislatius sense explicar que la clau està en una bona política de tractament penitenciari i, evidentment, amb els recursos suficients. Perquè, quan es parla de modificar les lleis per eliminar o restringir permisos de determinats tipus de delinqüents, s'està obviant que l'objectiu hauria de ser el tractament individualitzat de la problemàtica de cada intern.

De fet, si podem tenir un sistema sanitari o un sistema educatiu que atén les necessitats de cada ciutadà, hem de renunciar a tenir un sistema penitenciari que doni a cada intern un tractament el més individualitzat possible? Nosaltres creiem que no, que no hi hem de renunciar. Una altra cosa és que això no es millora substancialment en quatre dies, evidentment, no?, en una estructura que funciona amb excessiu voluntarisme, encara, dels professionals.

Hem d'insistir a millorar la forma d'accés dels professionals, hem d'augmentar-ne la dotació, hem de potenciar la formació i el reciclatge, perquè d'aquesta manera els professionals podran estar al dia de les circumstàncies que envolten les diferents psicopatologies que pateixen determinats delinqüents. Mentrestant, senyor Maragall, estem obligats a tenir especial cura en la concessió de permisos, sense que això impliqui, de cap manera, renunciar a la reinserció i rehabilitació de tota persona que entra en el sistema.

En definitiva, senyor Maragall, quin és el missatge que pot donar a la ciutadania amb relació als fets abans esmentats? Quines són les actuacions que el Govern pensa portar a terme a curt i mig termini? Tots plegats necessitem una bona explicació.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Illustre senyor diputat, jo entenc la seva inquietud i la dels ciutadans de Catalunya davant de la tragèdia de la setmana passada a Bellvitge, i comparteixo aquesta inquietud com la comparteix tot el Govern. Però també estic plenament convençut que l'orientació que s'ha encetat és la bona, la del model penitenciari adreçat a la reinserció dels interns, i estic convençut que el Departament de Justícia i la Secretaria de Serveis Penitenciaris estan ben dirigits i compten amb la professionalitat dels treballadors penitenciaris que fa anys que duen a terme la seva tasca en unes circumstàncies no precisament favorables.

Tingui en compte, senyor Boada, que tenim cinc mil places i hi han vuit mil interns. Això es diu ràpid, però ens fa pensar quina és la situació real en la qual s'està treballant i també quines són les responsabilitats en les quals hem de pensar.

Fets com aquests no ens han de dur a l'eliminació, com vostè ha dit, de l'actual sistema de reinserció, sinó al seu enfortiment, que passa per, primer, dotar de més recursos humans i materials el sistema; segon, per promoure l'aplicació de mesures de seguretat, previstes ja en l'actual Codi penal per donar un tractament especialitzat a determinats reincidents, un cop complerta la seva condemna i per supervisar la seva reeducació de manera més efectiva.

Hem proposat, d'altra banda –i vostè ho sap–, l'inici d'un debat responsable que inclogui tots els operadors judicials, els legisladors i els polítics. La taula cívica penitenciària es constitueix per iniciativa del conseller de Justícia i serà un dels escenaris on es pugui desenvolupar, amb correcció, el debat, amb les revisions que calgui fer, les que es decideixin en aquest sentit, però sempre amb l'acompanyament dels recursos humans i materials necessaris, perquè, si no, estarem parlant de gestos, de gestos que probablement serien inútils.

Hem de prevenir, en la mesura del possible, que es reproduïxin episodis tan detestables, tan horribles com el que hem viscut, però tampoc no acceptarem que aquests crims posin en dubte la validesa d'una activitat com la penitenciària que la Constitució i la Llei orienten a la reinserció i a la resocialització dels interns.

El president

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les repercussions de les seves declaracions (tram. 317-00069/07)

Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president. Recuperant-me encara de la brillant resposta i de la brillant pregunta sobre la situació política general a Catalunya, jo li vol-

dria fer el següent comentari, senyor president: vostè ha fet tot un seguit de declaracions els darrers dies, vostè és el president de tots els catalans, de la Generalitat, i m'agradaria saber la seva opinió respecte a per què cada vegada que vostè fa declaracions genera problemes interns de cohesió en el si del seu Govern i en els partits que li donen suport, i per què genera ofenses a governs estrangers i altres sensibilitats i a governs anteriors com acostuma a passar. Crec que això no és bo.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, ja m'agradaria a mi que les declaracions que jo pugui fer aixequessin la meitat, doncs, dels comentaris que aixequen algunes de les que fan els seus companys de partit darrerament. En tot cas –en tot cas–, sàpiga que..., sàpiga, de debò, que jo crec que les declaracions són importants en el sentit que, d'alguna forma, transmeten quin és l'estat d'esperit del president de la Generalitat, i, ja ho he dit, en alguna mesura també del seu Govern –en alguna mesura del seu Govern–, en alguna mesura de la interpretació del seu rol que té el president.

Però estigui tranquil, jo quan vaig començar vaig dir que Catalunya necessitava celebrar una festa nacional que pogués ser compartida per tots i vaig haver de nedar contracorrent; crec que va ser vostè, per una banda, Josep Lluís Carod, per una altra, i Joan Saura, qui van sintonitzar aviat amb la idea, però no tothom.

Quan vaig començar a dir que Catalunya volia ser reconeguda com a estat va ser mal interpretat. Quan vaig començar a dir que Catalunya volia obtenir un finançament que donés satisfacció i resultats equivalents a contribuir per renda i rebre per població, llevat de les inversions, que han de ser molt més a prop de la renda, em van dir que era insolidari, i, a més, ho van dir vostès. Quan vaig afegir que el concert econòmic basc no s'atenia a aquesta regla, em van considerar insolidari els bascos. Quan vaig començar a insistir que era urgent resoldre el problema del finançament sanitari, vaig ser acusat de crear o de buscar solucions unilaterals. Quan vaig dir que empreses de Madrid començarien a venir a Catalunya, ningú no s'ho creia, i ahir Sanofi - Aventis, que és la branca peninsular de la tercera empresa mundial en quimicofarmacèutica va decidir traslladar la seva seu central de Madrid a Barcelona. Podríem seguir.

El president

Té la paraula, senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president, però jo no volia parlar d'això que vostè ha comentat. (*Remor de veus.*) A diferència d'altres..., perdó, dispensi. A diferència d'altres grups parlamentaris, que fan una pregunta genèrica i després pregunten el que tenen per convenient i vostè

contesta el que li posen per escrit, com ara acaba de fer, jo, la pregunta, la vaig formular dilluns passat quan encara no s'havien succeït els esdeveniments del dia 12 d'octubre. Li haig de dir que jo estic molt content que vostè hagi anat a la desfilada. Crec que ha estat una bona mesura, i ho podem argumentar. Però no li volia preguntar sobre això, sinó sobre unes manifestacions que vostè va fer amb anterioritat, si no ho recordo malament, divendres passat, relatives a la detenció de la cúpula d'ETA gràcies a la nova política d'aliances internacionals del Govern espanyol. (*Remor de veus.*) Perdó... Jo no sé si vostè és conscient que aquest tipus de declaracions van absolutament en contra de l'esperit del pacte antiterrorista, que són profundament ofensives respecte al Govern francès i la seva voluntat de col·laborar amb la lluita antiterrorista i que menystenen el que ha estat una política contra el terrorisme d'ETA absolutament eficaç, com tothom avui reconeix, i que no és producte dels últims mesos, sinó que és producte d'un llarg treball de molts i molts anys de moltíssima gent, de molts governs i dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, incloses les forces de policia autonòmiques.

Jo no sé si de vegades no hauríem de reflexionar una mica més respecte a les coses que diem i no hauríem de reflexionar una mica més respecte als efectes que això pot produir. Ho dic també perquè..., bé, jo no me'n faig responsable de les declaracions de membres del meu partit perquè no són presidents de la Generalitat, almenys encara, però sí que em puc fer ressò de declaracions d'alguns dels seus coreligionaris que avui estan al Govern espanyol i que, per exemple, justifiquen... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo..., ja que parlem del 12 d'octubre..., de passada, que no hi hagi la bandera nord-americana perquè no ens agenollem davant de ningú. No sé si som conscients de les conseqüències terrorífiques d'aquest tipus d'afirmacions de tots plegats.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo agraeixo que vostè hagi tornat a la bona conducta en matèria de coherència entre la pregunta que ha dit que faria i la pregunta que realment fa, no?

En tot cas, si m'hagués preguntat això que em pregunta ara, al principi, també li ho hauria contestat. Però, deixi'm dir, de totes maneres, sobre el tema..., sobre el tema de les celebracions, que jo crec que la celebració de l'Onze de Setembre va estar aconseguida, crec que la celebració que s'ha fet de la festa nacional espanyola

no ha estat aconseguida... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...s'ha de millorar, i acabo. I li dic que, com a president, estic d'acord no solament amb la nova política internacional del Govern espanyol, que ha donat resultats molt positius, i vostè ho hauria de reconèixer, sinó també amb l'anterior política de fermesa conjunta del Govern i oposició perquè gràcies a ella el terrorisme no és el que era.

El president

La següent pregunta la formula l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00070/07)

Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarro

Gràcies, senyor president. Jo, senyor Maragall, no l'aplaudeixo per haver anat a la desfilada militar el passat dimarts. Suposo que vostè és conscient que la seva presència no solament ha desfermat una polèmica, sinó que a més a més ha ferit sensibilitats a dintre de Catalunya.

Per altra banda, és públic i notori —avui n'hem tingut un exemple més— que les forces que li donen suport, en aquest cas concret com en d'altres, no estan al seu costat. Avui n'hem tingut la pura evidència. Li anava a preguntar quines eren les raons per les quals vostè havia assistit en aquesta desfilada militar, però no ho faré perquè vostè ja ha contestat. Simplement, dir-li que quan vostè diu que això és per codecidir entenc i comparteixo amb vostè que per codecidir s'ha d'arriscar, però no a qualsevol preu. I aquest cop s'ha pagat un preu molt alt d'imatge del conjunt del país.

Per tant, la meua pregunta serà més concreta encara: a hores d'ara, vostè creu que va ser un error o no per part de vostè assistir en aquesta desfilada?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, el president de la Generalitat ha actuat, ho he dit abans, com és la seva norma de conducta, com és la meua norma, posant per davant de tot el sentit del deure institucional. I ho he fet i ho tornaria a fer sense cap mena de complex, diguem-ne, cap. Ha estat un gest meditat, un gest necessari, que s'ha d'inscriure en un conjunt de gestos que vostè sap perfectament que s'han

de fer entre les màximes institucions de Catalunya i d'Espanya per establir un clima positiu i d'entesa que està obrint les portes a una nova etapa. Això li pot, a vostè, costar una mica més reconèixer.

No em cansaré de repetir a Catalunya i a Espanya que la Generalitat és estat i vol exercir com a tal, i ser estat per autogestionar el màxim possible els nostres interessos, com vostè m'ha demanat. I ser estat per participar i coresponsabilitzar-nos, també, de la política exterior i de la política de defensa, política de defensa que té molts aspectes defensables.

Jo no estic disposat a comprometre'm només a mitges, un dia sí i un altre no. I si em pregunta per què li ho dic després li respondré.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarro

Bé. Jo celebro que entre les raons per les quals vostè va assistir en aquesta desfilada no hi hagi la torna del desgreuge en el president Companys, com s'ha dit en aquests darrers dies. Perquè el desgreuge en el president Companys s'ha de fer si s'hi creu, no perquè el president de la Generalitat vagi en un acte o no vagi en un acte: s'hi creu, es fa; no s'hi creu, no es fa. I jo espero que es farà simplement perquè s'hi creu, no com a contrapartida de cap presència institucional de Catalunya, concretament, en un acte d'aquestes característiques.

Jo crec, senyor Maragall, que l'hauria honorat reconèixer que vostè va cometre un error, perquè vostè coneixia el format d'aquest acte i sabia que aquest acte feriria moltes sensibilitats i que seria clarament ofensiu per a molts ciutadans de Catalunya, i coneixia perfectament que, de fet, hi havia un cert homenatge a tota una sèrie de gent que va donar suport a un règim criminal, un règim criminal que es va carregar, que va assassinar milions de persones. Això té un preu. Això no és simplement quedar bé, no és simplement ser conseqüent, aquest és un error monumental. I, per tant, simplement li volia dir això.

Jo crec que vostè ha quedat en minoria en aquest tema concret. En aquesta cambra s'ha expressat —clarament s'expressa avui— una majoria en contra reprovant la seva actuació. Celebro que d'aquí a pocs dies vostè i jo coincidirem en un acte d'objectius comuns en matèria de política exterior. Ho celebro de veritat, perquè vol dir que hi ha terrenys on ens podem entendre, però no tinc més remei que desaprovar enèrgicament una actuació que, com a president de tots els catalans, vostè no hauria d'haver fet.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Li ho dic perquè a mi no m'agrada comprometre'm a mitges, no?, el president Pujol va copresidir la desfi-

lada militar de l'any 2000 a Barcelona, el Dia de les Forces Armades. Desfilada que no era, precisament, molt distinta de la que s'ha produït.

Jo no reclamo codecidir un dia sí i un dia no, jo vull que Catalunya s'impliqui per tenir dret a decidir i a ser-hi en el moment de la decisió, i desitjo que l'Estat espanyol s'impliqui en el restabliment i en el progrés de les institucions catalanes i de la seva memòria històrica, no com una torna. (*Veus de fons.*) El traeix una mica el seu subconscient, no plantegem les coses com a torna, plantegem això com una part..., aquestes polítiques i aquestes actituds, com una part d'un projecte francament engrescador, que és el de fer entendre quina és la nostra singularitat i el de fer entendre també a Catalunya que Espanya ha fet canvis i que l'Espanya plural està naixent.

Miri, els soldats espanyols, i, per tant, molts de catalans, estan desplegats avui a Bòsnia, 1.300, a Kosovo, 400, a l'Afganistan, 500, i estan a punt de marxar cap a Haití. I jo me'n sento orgullós.

Per acabar. Segurament l'any que ve el guió ha de ser diferent... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I acabo, senyor president... Per exemple, la República espanyola, la que va possibilitar l'existència del primer Estatut, no de Catalunya, el primer de tots, d'Espanya, el que va crear la figura dels estatuts no pot seguir essent considerada un passat a oblidar.

Demà tindrem ocasió..., amb motiu de l'aniversari de l'afusellament del president Companys, demà tindrem ocasió de parlar-ne de nou.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 302-00056/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, la illustre senyora Dolors Montserrat.

(*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, si us plau, la sessió continua... (*Persisteix la remor de veus.*) La senyora diputada ha d'exposar la Moció corresponent en aquest punt

de l'ordre del dia. Es prega que els diputats i diputades que vulguin sortir de l'hemicicle ho facin i amb silenci, i els que es vulguin quedar també ho facin amb silenci per respecte a l'oradora.

Té la paraula, senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fruit del debat del passat últim Ple, que el Grup Parlamentari Popular i aquesta diputada que els parla vam substanciar una interpellació amb el conseller d'Economia, senyor Castells..., i, evidentment, doncs, fruit d'aquest debat hem presentat una moció, Moció subsegüent a la interpellació, la qual conté dos punts de l'ordre del dia.

Com vostès veuen en aquests dies l'impacte de l'increment dels carburants, i com vostès hauran comprovat les últimes hores, les últimes jornades, és molt i molt preocupant, no solament a Catalunya i a Espanya, sinó també a Europa i als països, fins i tot, productors de petroli.

Avui Catalunya és la comunitat autònoma més inflacionista i, fins i tot, preocupen, i molt, les previsions de creixement que tenia o que té el mateix Govern de l'Estat ja que aquest increment dels preus del petroli ens afectarà i afectarà moltíssim.

Recordo encara i em ressonen a les orelles les paraules de l'honorable conseller que em deia, i amb paraules textuals: «No pot ser que l'impacte de l'increment del preu dels carburants posat, doncs, per part del Govern de la Generalitat, aquest 2,4, pugui ser tan dramàtic», segons el conseller, «o tan alarmista com vostè pinta», em deia, a mi. I em deia: «I no ho és –no ho és– i sabem que no ho és.» Doncs, bé, fins i tot avui els economistes i un 49 per cent, a través d'una enquesta, deia que, a més del greu problema de les infraestructures a Catalunya, un problema greu i creixent és l'increment del preu en els carburants.

Per tant, com vostès veuen, el conjunt de mesures que el mateix conseller ha anunciat que a partir de l'any vinent, el primer trimestre, amb tres o quatre o cinc línies, ha dit, de mesures sobre la sanitat, poca substància pot tenir aquest increment aplicat, increment autonòmic, sobre els carburants i que fa que el preu dels gasoils i de les benzines sigui el més car d'Espanya el preu aquí, a Catalunya.

Amb aquest criteri nosaltres hem presentat aquests dos punts. El primer punt, perquè conjuntament amb les mesures que, tot i que encara no han arribat al Parlament de Catalunya, però que el senyor conseller ha anunciat que es portaran a terme –no sabem si serà aquesta tardor, que ja hi som, o a principis d'aquest any vinent–, de la mateixa manera que ha anunciat que aviat hi hauran solucions també per a la pagesia per tal de rebaixar l'impacte del preu del gasoil, però que no sabem exactament per a quan serà. És evident que per complementar, per minimitzar aquest impacte, que l'honorable conseller ha concertat amb els diferents agents socials en el món del transport, poguéssim obtenir un altre ajut, un altre suport que suposa aquest impost.

Per tant, nosaltres comentàvem que –li ho vam comentar en la interpellació– ben segur a través de l'Institut Català de Finances, a molts transportistes autònoms, a moltes agrupacions de taxistes, a moltes agrupacions de petites i mitjanes empreses transportistes, és evident que amb algun ajut, al costat dels altres que l'honorable conseller va anunciar, és evidentment es podia ajudar al finançament, a la construcció d'instal·lacions de dipòsits i emmagatzematges per tal que el preu del gasoil fos molt més baix i es poguessin estalviar entre sis i set pessetes de preu del gasoil, i creu que seria, doncs, una substància ben generosa.

I, d'altra banda, el segon punt, el Grup Parlamentari el que fem és el que ja vam anunciar. Nosaltres no estem d'acord amb la mesura establerta per part de la conselleria, perquè no arregla res, i és evident, com deia l'honorable conseller, recau finalment a tots i cada un dels usuaris, a tots i cadascun dels catalans, amb els propis increments. I, per tant, demanem la supressió del recàrrec autonòmic de l'impost sobre les vendes minoristes, de determinats hidrocarburs, com vam dir, tal com anuncia l'article 4 de la Llei 7 del 2004, del 7 de juliol, de mesures fiscals i administratives.

I, senyor president, si em permet, hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la qual és de supressió del primer punt de l'ordre del dia, i en la qual, evidentment, el Grup Parlamentari Popular no hi podem estar d'acord perquè seria un complement, com deia, per minimitzar aquest impacte que té en aquests moments i que, amb tota sinceritat, si els preus dels carburants van *in crescendo*, tal com sembla ser que succeirà i, evidentment, la comunitat autònoma, Catalunya, el Govern Socialista, el Govern tripartit, no té la voluntat de retirar aquest impost que no ha solucionat res per a la sanitat, per això l'honorable conseller ha de buscar ajuts al Govern de l'Estat, és evident que perjudica molt el desenvolupament del transport que va a favor del desenvolupament de l'economia al nostre país, a Catalunya.

Per tant, senyor conseller, ai!, senyor president, perdó, nosaltres no acceptarem l'esmena del Grup de Convergència i Unió, i posarem a la consideració de tots vostres els dos punts de la Moció fins ara esmentada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Entenc, que, per tant, ja ha consumit el torn de pronunciar-se sobre l'esmena presentada. I correspon per fer la presentació d'aquesta esmena al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, gràcies, des de l'escó estant, per fonamentar amb molta brevetat el perquè de la nostra esmena.

La diputada Montserrat ha fet una caracterització de caràcter general respecte a l'impacte d'aquest increment que es produeix a les gasolines, caracterització que nosaltres compartim plenament. És a dir, compar-

tim, no només la inoportunitat d'un increment d'aquestes característiques, sinó un marc econòmic que en el preu del gasoil puja, com no ho ha fet mai en la seva història, tot sembla aconsellar que estem davant d'una mesura molt desafortunada.

Ens deia el conseller l'altre dia que l'impacte és tan petit que tampoc cal, senyora diputada, que vostè es preocupi. Justament, això, el que fonamentaria és que el punt 2 de l'esmena progressés. Això és el que fonamentaria. És a dir, escolti'm, si aquest impacte és tan i tan petit i no arregla les coses com les ha d'arreglar, doncs, no sé per què un increment d'impost d'aquestes característiques.

Bé, per tant, compartim la diagnosi, compartim la valoració que vostè fa de la situació actual, i som molt partidaris del segon punt de la seva Moció. Ara, vostè, quan ha pujat a la tribuna diu: «Però és molt evident que nosaltres no podem acceptar aquesta esmena.» Doncs, senyora diputada, no ho és tant, perquè a mi em sembla, i així ho ha manifestat el nostre Grup Parlamentari a la presentació d'aquesta esmena, que vostè no pot estar a l'església, benivolguda diputada, i repicant al mateix temps.

Si veritablement vostè està per la supressió de l'increment d'aquest impost, juguem la carta que hem de jugar i tractem de convèncer aquest Govern perquè finalment retiri l'impost com l'ha de retirar. És a dir, el que li demano és que posem les bateries per convèncer el Govern que aquest impost és un impost que no ha de tenir aquest tipus de recorregut i no ha de tenir aquest tipus d'aplicació. Però vostè, benivolguda diputada, amb la bonhomia que la caracteritza, es posa vostè ja abans de començar el debat i abans de començar la baralla amb el Govern, la bena davant dels ulls i diu: «Com que no agafaran el punt 2 de la nostra Moció, com a mínim allò dels magatzems...» No senyora diputada, amb tot el respecte i tota la cordialitat, no. Nosaltres som partidaris de centrar-nos en el punt 2, per això els demanàvem que retiressin el punt 1. Perdran vostès la Moció, tinc aquesta percepció, el meu instint polític em diu que vostè no progressarà amb aquesta votació. (*Rialles.*)

Doncs, benivolguda diputada, si vostè no progressarà amb aquesta Moció, posi's de peu –si vostè no progressarà amb aquesta Moció posi's de peu–, retiri el punt 1, vegi que no és tan evident mantenir-lo i, aleshores, podrem dir al Govern: «Senyor conseller, tingui l'amabilitat de fer cas a la proposta que fa el Partit Popular, reflexioni, maduri, pensi i, si vostè ho veu convenient, retiri aquesta taxa per al benefici de tota la ciutadania de Catalunya.»

Això justifica, senyor president, la presentació de la nostra esmena, malgrat consumit el torn per part de la diputada Montserrat de la seva intervenció, que ha volgut opinar abans de sentir aquesta intervenció, penso que fonamentada, senyora diputada, rumii la possibilitat de retirar i perdem junts, però alegres. (*Rialles.*)

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per fer-ho en nom

del Grup Socialista, té la paraula l'illustre senyor diputat Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Des de l'escó estant, també, senyor president. Bé, acabem de viure una polèmica fraticida entre els membres dels grups de l'oposició, i això és bo, eh? No es posen d'acord, i és que és lògic, perquè tots dos, d'alguna manera, són responsables de la situació en què ens trobem.

Tema número u, tema número u. El transport de mercaderies i el transport de viatgers són temes, estic totalment d'acord, sectors importants pel nostre país, per a la nostra economia. Nosaltres, des de Catalunya i des de Lleida, reclamem centres logístics i, per tant, un sector modern i competitiu, i, per tant, les mesures que s'estan prenent i que el conseller Castells ens ha anunciat la setmana passada a favor –a favor– d'aquests sectors, per a nosaltres, per al Grup Socialista, és suficient, per tant, per votar en contra de la seva primera part de la Moció.

De la segona part no cal dir res més, ja ho hem dit abans, hem arribat on hem arribat, suposo que alguns de vostès també són responsables de fins on hem arribat, i aquest impost és un exercici de responsabilitat. Ja està bé, senyor president, de fer demagogia en un tema tan important com aquest. Nosaltres tenim l'oportunitat de fer aquesta petita aportació per millorar una situació de dèficit sanitari històric, que no cal repetir xifres, que les saben perfectament, i, per tant, l'únic que fem és col·laborar d'una manera petita a fer front a aquesta situació, conscients, senyores diputades i senyors diputats, que amb això no és suficient, que haurem de treballar, ho hem dit abans, amb la Comissió Mixta de Valoracions, ho ha dit el conseller Castells molt bé, i, en primer lloc, en el tema del dèficit sanitari.

Els governs anteriors van imposar una taxa a nivell espanyol que ningú va dir ni piu, i vostès tampoc, és lògic i, per tant, l'únic que fem és, d'acord amb l'acord que hi va haver de finançament a partir del 2001, tenim l'oportunitat de fer aquesta petita aportació a nivell d'impost. Impost que hem de dir que és el 2 i escaig per cent del total del cost, i que nosaltres com a Grup Socialista estic segur que el Govern en ple i els grups que el recolzen som els primers preocupats per l'alça imparable del cost de les benzines, del petroli, fruit d'unes circumstàncies internacionals que suposo que no vénen al cas.

Per tant, totalment d'acord amb la diagnosi de la importància del sector del transport per a mercaderies i el transport discrecional, disposats a fer una feina per compensar aquesta situació i, per suposat, aquest impost, malauradament, ha sigut un exercici de responsabilitat davant una situació trobada, injusta, a què hem de fer front, com és el finançament sanitari.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Carbonell. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no podem..., anunciem que no podem votar favorablement aquesta Moció, bàsicament, basant-nos en dos motius.

En primer lloc, entenem, doncs, que la Moció insta el Govern de Catalunya a reduir al màxim aquest impacte, de fet, insta que negociï amb els sectors afectats i, de fet, el Govern de Catalunya ja ho està fent. Ha iniciat converses amb tots els sectors afectats i ja ha arribat a un acord de bases, i que s'està redactant un document final amb la concreció de totes aquestes mesures de l'acord. Per tant, tots aquells sectors on aquest recàrrec sobre hidrocarburs els suposa un cost en la seva activitat ja seran compensats en aquesta línia. Per tant, no entenem per què s'ha d'instar el Govern de la Generalitat, quan ja ho està fent en aquests moments.

El segon motiu, és un motiu que jo diria que és de sentit comú, i el sentit comú quant a l'origen de l'aplicació d'aquest recàrrec sobre els hidrocarburs. I l'origen rau en el fet de l'existència d'un dèficit sanitari i un deute sanitari, i és, precisament, aquest dèficit i deute provocat per tenir un mal sistema de finançament, negociat l'any 2001 i que va ser d'aplicació a partir de gener del 2002, pactat pel Govern espanyol d'aquell moment, on estava el Partit Popular, i pel Govern de la Generalitat, per Convergència i Unió. Aquest sistema de finançament del 2002 és un sistema de finançament –perquè de fet encara és vigent en aquest moment– que no finança específicament la sanitat, i queda integrat tot el finançament de la sanitat al que seria el finançament global, quan la despesa sanitària, per la seqüència dels diversos anys, sempre s'ha anat incrementant anualment entre un 5 i un 10 per cent. Per tant, entenem que el sistema aquest de finançament actual no preveu cap mesura específica de finançament per a la sanitat.

L'aplicació d'aquest recàrrec, ja s'ha dit anteriorment, no soluciona aquest problema del deute i del dèficit sanitari, no el soluciona, i entenem que la solució definitiva, senzillament, vindrà pel que serà la negociació del nou sistema de finançament. No es soluciona, però, en aquest moment era l'únic instrument a mans del Govern de Catalunya per fer front a aquest deute i a aquest dèficit sanitari, era l'únic.

Jo deia que aquest segon motiu pel qual no votarem a favor d'aquesta Moció era un motiu de sentit comú, i és aquest sentit comú el que no entenem com, des del Partit Popular, que va ser qui va crear aquesta figura impositiva, ara es negui a aplicar-la. No és «de rebut» que qui va crear aquesta figura impositiva, després no estigui a favor d'aplicar-la quan era l'únic instrument que en aquests moments té la Generalitat de Catalunya per poder fer front a aquest deute i a aquest dèficit sanitari.

Per tant, resumint, votarem en contra d'aquesta Moció que presenta el Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula l'illustre senyor diputat Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, jo no afegiré gaire res més, perquè tant el senyor Carbonell com el senyor de los Ríos són uns excel·lents argumentadors i han explicat per què votaran que no, i que nosaltres també compartirem.

Home, jo crec que vostè sí que té instint polític, senyora Montserrat, perquè està lluitant per un sector i per uns sectors que vostè coneix molt bé, i em sembla molt bé la intencionalitat del punt 1. Però en tot cas aquesta intencionalitat és compartida pel Govern de la Generalitat, que sap vostè que està fent intenses negociacions, amb més o menys èxit, però encara continua aquestes negociacions, per tal de satisfer allò que vostè mateixa plantejava. I per la qual cosa la negociació a aquest punt 1 no és perquè no hi estem d'acord sinó perquè ja s'està fent, i properament, doncs, esperem que es tanqui l'acord, al més aviat possible, no?

I amb relació a la resta, evidentment, aquest impost, ja ho han explicat, va ser posat pel Partit Popular, i en tot cas era un impost, aquesta taxa, que estic convençut que ni al senyor Castells li agrada posar-la, ni el Govern de la Generalitat n'està gaire convençut. Però en tot cas era una necessitat, i em sembla que compartida fins i tot per les persones que hi poden estar més directament implicades, no? Sobretot per aquella disbauxa gestonadora del Govern en què participava el senyor Fernández Teixidó, que en tot cas val més que no comparteixi la seva felicitat aquí, a l'oposició, perquè és dura, i que ha provocat aquesta situació. I en tot cas, fins i tot, hi tenia una certa coresponsabilitat, no?, perquè està bé que ho expliquem, perquè el fet d'aquest impost demostra que nosaltres podem ser molt més exigents a Madrid, al Govern central, en el sentit que aquesta absurda Llei d'estabilitat pressupostària i aquest dèficit zero i aquestes qüestions, doncs, se superin i puguem, evidentment, endeutar-nos per invertir en qüestions socials, per millorar les necessitats dels ciutadans d'aquí Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vol dir que nosaltres també havíem de fer un gest. Aquest és el gest, que ha obligat, i així ha succeït, que amb el projecte de pressupostos, doncs, aquesta Llei, i amb les posteriors, aquesta Llei, doncs, també..., o en tot cas es posposarà i es passarà a tres anys vista tot aquest tema del dèficit zero. Em sembla que és un element important. Nosaltres plantejem..., el Govern de la Generalitat fa un gest perquè tingui una repercussió que serà positiva per als ciutadans d'aquest país. Em sembla que és una situació molt clara, molt transparent del Govern de la Generalitat, fins i tot molt pedagògica, per la qual cosa nosaltres creiem que ha de continuar.

Però també ja li anuncio que evidentment aquesta taxa és conjuntural. Quan nosaltres hàgim fet dissabte del

tot de l'antic Govern de la Generalitat i hàgim posat les bases d'aquest nou model, també en el món sanitari, doncs, podrem també, si cal, treure aquesta taxa, que evidentment no és definitiva.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Cridem a votació... *(La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.)* Senyora Dolors Montserrat...?

La Sra. Montserrat i Culleré

Per una al·lusió del senyor Teixidó, l'expressió en la qual ell diu: «Perdem junts però perdem alegres, almenys alegres...» Perdoni, senyor Teixidó, però nosaltres, d'alegria, cap en aquests moments. I si perdem, perdrem amb la responsabilitat que caracteritza el Grup Parlamentari Popular. D'alegria, crec que en aquests moments no n'hi pot haver cap.

Moltes gràcies.

(El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.)

El president

Digui'm, senyor Teixidó... Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, per al·lusions. Si vostè m'ho permet, president, mentre van entrant els diputats aprofitem deu segons i anem fent temps, si a vostè li sembla bé, senyor president...

El president

Deu segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

Només per reclamar a la diputada Montserrat un cert sentit de l'humor. Benvolguda diputada, ja sabem que vostè no dorm des que hi ha la taxa i el recàrrec. Ho sabem tots. Però quan li deia «amb alegria» era que, evidentment, tenint en compte les argumentacions que utilitzen el Govern, podia vostè considerar el fonament de la nostra intervenció. Ja sé que vostè no té cap alegria, però en definitiva estic segur que la derrota d'avui no la farà dormir més tranquil·la.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació la Moció sobre la política de transports. Ens ha estat demanada votació separada... Per tant, votarem en primer lloc el punt primer de la Moció.

Comença la votació.

El punt primer ha estat rebutjat amb 70 vots en contra, 42 abstencions i 11 vots a favor.

Posem a votació el punt segon.

Comença la votació.

El punt segon ha estat rebutjat amb 70 vots en contra i 53 vots a favor.

El dotzè punt de l'ordre del dia i el tretzè punt de l'ordre del dia se substanciaran conjuntament.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats en matèria d'infraestructures** (tram. 302-00057/07)

Té la paraula en primer lloc, per exposar la Moció del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable president, diputats i diputades..., bé, em pertoca presentar la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer a l'honorable conseller de Política Territorial la setmana passada, una moció que jo crec que té la virtualitat d'interpretar tot allò que nosaltres vam interpellar a l'honorable conseller, i entenem que té la virtualitat de buscar la complicitat de més forces polítiques que es troben aquí, en aquesta cambra.

Dit això, hem fet una moció que està subdividida en cinc punts; cinc punts jo crec que importants; cinc punts fruit del debat de la interpellació. Un primer punt en què jo crec que hem rebaixat el to en què en el seu moment vam inquirir o que vam tenir amb l'honorable conseller quan vam dir que enteníem que les inversions de l'Estat a Catalunya eren «decebedores». I hem adequat el mot a: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a transmetre al Govern de l'Estat la seva disconformitat», un terme que el mateix honorable conseller va reconèixer que ells estaven disconformes amb les inversions que va fer..., que estan programades de moment a l'Avantprojecte de pressupostos de l'Estat. I, per tant, tenim la seguretat, si el molt honorable conseller així mateix ho va descriure, que tindrem el suport dels diferents membres de la cambra.

Un segon punt en el qual el que fem és constatar que la inversió efectivament que està programada, el 15,5 per cent –si tenim en compte aquests 0,3 punts més de l'Agència de Carreteres, el 15,8–, està molt lluny d'aquell 17,41 per cent que l'any anterior va programar per a Catalunya el Govern del Partit Popular, no? A més, amb un esment, a què ja vaig fer referència, que hem passat de ser la primera comunitat autònoma, en inversions, d'Espanya, a ser la segona, després d'Andalusia, amb un increment a Andalusia de 460 milions d'euros i a Catalunya només de 75 milions d'euros, ficant en dubte una altra vegada –i ho torno a reiterar, perquè sembla que no va quedar molt clar la setmana passada– que el de l'Agència de Carreteres encara hem de veure que efectivament sigui així.

Un tercer punt en el qual «el Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per la inexistència de nous projectes». Evidentment, i també ho vam dir la setmana passada: de la lectura de l'Avantprojecte de pressupostos, només hi han cinc punts –cinc punts–, cinc actuacions d'inversions reals, ho torno a reiterar,

fora de l'Agència de Carreteres, que siguin nous projectes per a Catalunya per a l'any 2005, amb una quantitat ínfima, molt petita; fins i tot diria que d'inversions poc importants per a les necessitats que realment té Catalunya. Per tant, nosaltres reclamem, i jo crec que en el tercer punt tots coincidirem, que en haver-hi aquesta inexistència de nous projectes hem de demanar al Govern central que inverteixi i que es preocupi de programar noves infraestructures.

Després, al punt 4, «el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a reclamar al Govern de l'Estat que finalitzi les obres projectades i en curs d'execució». I això ho diem perquè també vam fer-ne un esment important, que l'honorable conseller tampoc ens va contestar. Amb el Pla de carreteres, per exemple, el nou Pla de xoc de carreteres, que ha aprovat el Govern de l'Estat, Catalunya torna a passar a ser l'onzena prioritat –l'onzena prioritat– per al Govern de l'Estat. I, a més, hi ha una paralització absoluta de totes les inversions que ara mateix hi han a l'Estat. Per exemple, en el Pla de millores d'autovies i de carreteres. Des del mes d'abril, quan va entrar el Govern del senyor Zapatero, està paralitzat; zero euros en inversions en carreteres a Espanya i, per tant, zero euros en inversions a Catalunya.

Per tant, què hem de fer? Hem de demanar al senyor Zapatero que inverteixi a Catalunya, que inverteixi allò que ja va ser aprovat en el pressupost del 2004, com a mínim això, si no, després ens diran que si no es compleixen les inversions l'any següent... –vam tindre també un debat amb l'honorable conseller envers aquelles inversions que sembla que després s'aproven i després no es realitzen.

I, després, el cinquè punt és un punt en el qual el que nosaltres reclamem és una mica el reconeixement de les infraestructures que ha fet el Govern del Partit Popular en els últims anys a Catalunya i a la resta d'Espanya. Efectivament, hi ha un dèficit històric a Catalunya. I així mateix es constata en diferents interpretacions que es fan per part de la Cambra de Comerç, també, en un document que sembla que ha remès al Govern de la Generalitat, al molt honorable conseller d'Obres Públiques, als diferents grups que donen el seu suport al Govern central, a Esquerra Republicana, a Iniciativa i al mateix PSC, i a Madrid, per veure si negocien el nou projecte de pressupostos. I, per tant, entenem que aquest dèficit es produeix no per l'esforç inversor que va fer en el seu moment el Govern del Partit Popular, en els últims anys, sinó que ve d'un dèficit històric dels anys vuitanta i de començaments dels anys noranta. I, per tant, també estem segurs que els membres dels grups que donen suport al Govern ens donaran el vistiplau en aquesta Moció.

Per tant, simplement són cinc punts que jo crec que reflecteixen el debat que vam tenir al seu dia amb l'honorable conseller, i que estic convençut que molts altres diputats hi estaran d'acord.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, diputats.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 302-00060/07)

Té la paraula, seguidament, l'illustre senyor Josep Rull, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, substanciem aquesta Moció subsegüent a una interpellació que, com a mínim a nosaltres, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ens va permetre d'arribar a un seguit de conclusions davant d'un fet que ens sembla greu i que hauríem, com a mínim, tots plegats, de tenir la voluntat de corregir-ho. Estem parlant bàsicament del descens, de la decepció arran de la inversió pública de l'Estat anunciada a Catalunya, o, com a mínim, continguda, contemplada ja en el Projecte de pressupostos generals de l'Estat.

Nosaltres, en aquella interpellació, vam arribar a cinc conclusions. La primera, vam lamentar la poca capacitat d'influència que té especialment el soci majoritari d'aquest Govern socialista de Catalunya, el PSC-PSOE, davant de la predisposició que teòricament havia de tenir el primer Govern Zapatero.

Segona conclusió, que estàvem davant d'un projecte de pressupostos que no contemplaven massa res de nou; és a dir que tenien un problema greu des d'un punt de vista d'incorporar nous projectes que ens permetin allargar la inversió de cara a anys futurs.

Tercera conclusió, vam lamentar que hi hagués determinades absències, en aquests pressupostos: projectes que havien estat prèviament pressupostats, projectes que ja s'havien iniciat i que en aquests moments n'ha decaïgut..., o han, simplement, desaparegut.

Quart, que no vèiem cap política de prioritat real per a Catalunya.

I cinc, que eren uns pressupostos poc progressistes. En matèria de medi ambient hi havia una davallada molt contundent d'inversió; reculada en inversió de transport públic; el Conveni d'infraestructures de l'ATM també baixava, etcètera.

I, per tant, davant d'això avui presentem una moció subsegüent, senyor Labandera –i m'adreço a vostè com a portaveu d'infraestructures del Grup Socialistes – Ciutadans pel Canvi–, amb voluntat que pogués ser aprovada –ja hem parlat vostè i jo, i vostè ja m'ha avançat que el tripartit ha decidit que no vol que aquesta Moció sigui aprovada.

Per què dic això? Perquè està redactada de tal manera que els ho posem fàcil. No hi ha cap retret –n'hi podien haver, no n'hi ha. N'hi van haver a la interpellació, segur. La interpellació, diguem-ne, és un instrument parlamentari que el que pretén és justament que hi hagi contradicció d'opinions. En aquest cas, no, no hi ha cap acusació, cap retret.

El primer punt diu que «el Parlament de manifesta, malgrat l'increment dels darrers anys, que la inversió

de l'Estat a Catalunya sempre ha estat insuficient.» No només ara, sinó abans. No hem arribat a aquell objectiu que em sembla que, com a mínim, de la interpellació vam quedar d'acord que havia de ser aproximadament del 19, 20 per cent.

Segon: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a treballar perquè la inversió de l'Estat a Catalunya, l'any 2005, arribi com a mínim al 20 per cent.» Això és el que diuen vostès. Això és el que diu el mateix conseller de Política Territorial. Això és el que diu Esquerra Republicana o el que diu Iniciativa. Per tant, no ens semblaria sobrer que avui, en aquest Parlament, de manera solemne i conjunta plantegéssim això.

Per què aquest 20 per cent? Doncs home, bàsicament, aquest 20 per cent recull dos elements. Recull, per una banda, el pes real amb relació al producte interior brut que té Catalunya respecte a tot l'Estat, amb una correcció d'un punt que intentem incorporar al dèficit històric, que també va ser un altre element de consens d'aquella interpellació.

I el tercer element de la Moció subsegüent és una llista. I nosaltres ens mullem. Nosaltres no ens limitem, senyor conseller, a dir: «Escoltin, pactin de manera genèrica algun tipus d'infraestructura.» sinó: «Escolti, aquestes són les infraestructures que requereix, que necessita aquest país». I, a més a més, està plantejat de tal manera que hi ha elements importantíssims de consens amb vostè, encara que ho negui de manera gestual, senyor conseller. És exactament així. Agafem una part de la llista que vostès van enviar al senyor Solbes, i que em fa l'efecte que aquesta llista ha desaparegut en el pont aeri. En qualsevol cas, nosaltres la recollim aquí i la incorporem en aquest element.

Què diu aquesta llista? Quins elements introdueix? Permetin-me que la resumeixi en set elements.

Primer, priorització de grans projectes d'infraestructures viàries que garanteixin alternatives de gran capacitat a les autopistes de peatge, comproment el desdoblament dels grans eixos de les vies que són competència de l'Estat.

Segon. Construcció d'eixos orbitals que garanteixin una millor vertebració de les comunicacions en el territori. Aquí incorporem el quart cinturó, que algun dia sabrem exactament què pretenen i què en pensen, d'això.

Tercer element, una actuació prioritària per millorar la seguretat en els punts de major risc, el que en diem els punts negres de la xarxa viària competència de l'Estat.

Quart. Compliment de programa i calendari d'execució de les obres del tren d'alta velocitat. Això és una obvietat.

Cinquè. Increment... I això sí que és seriós, i vostè va fer una petita concessió. Li va costar molt, senyor conseller; la va fer, petita concessió. Va dir: «Home, la inversió de l'Estat en transport públic no és suficient.» Home, i tant que no és suficient, perquè s'ha reduït a la meitat. Demanem un increment de l'esforç inversor de l'Estat en ferrocarrils de rodalia i regionals a Catalunya.

Sisè. Una adequada inversió en infraestructures aeroportuàries. Teníem totes les notícies negatives amb re-

lació... L'Aeroport de Girona, si el poguéssim gestionar nosaltres, tot seria relativament més senzill.

I el setè element, el reforçament de la inversió i autonomia de gestió dels ports de Tarragona i Barcelona.

És això el que hem llistat, és aquest el plantejament que fem per facilitar les coses, per dir: Catalunya té projectes, eren uns projectes que nosaltres sotmetíem al debat, a la votació d'aquest Ple.

Per tant, acabo, senyores i senyors diputats, simplement dient això; dient que aquesta era una moció plantejada perquè fos debatuda en positiu; una moció còmoda per al tripartit, per poder votar amb un sentit bàsic de dignitat, que és la que demanem als tres membres del tripartit, i d'una manera molt especial al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ens fa l'efecte que pot ser el més sensible en aquest tema.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar el posicionament, els grups parlamentaris poden intervenir ara. En primer lloc, ho pot fer el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, d'entrada –i li ho dic també per al control de la votació–, no votarem a favor de cap de les mocions, ni la que presenta el Partit Popular, ni la que presenta Convergència i Unió, ni tampoc l'esmena que fa Convergència i Unió al Partit Popular, que sembla ser que és la còpia de la seva Moció. Dit això, comencem a veure què ha passat aquí.

Aquesta Moció, senyor Llobet, és una moció «rabieta». «Com que no tinc el Govern a Madrid, com que no em deixen negociar, com que no són els meus, ara vaig a dir que estem descontents.» Però és que el procés d'elaboració dels pressupostos de l'Estat encara no està acabat. Per tant, jo crec que aquesta sensació de descontentament que vostè manifesta, d'aquí a unes setmanes segurament que presentarà una altra moció o una interpellació per felicitar el Govern, o per donar compte dels bons resultats de la negociació.

Però el senyor Rull encara va més enllà. Miri, senyor Rull, aquestes nou pàgines que vostè presenta és la llista de tot això que vostès no varen fer durant vint-i-tres anys de govern. A més a més, alguns dels detalls que tenen estan mancats d'informació, perquè, és clar, es van endur papers del Govern i se'ls van quedar, segurament al quarter general de Convergència i Unió, però aquelles informacions no estan actualitzades, i des que vosaltres no sou al Govern fins ara, senyor Rull, s'ha treballat, s'ha avançat, hi ha quilòmetres fets, hi ha obres acabades. Per tant, en això ha d'actualitzar la seva informació. Jo li prego que faci totes les preguntes al Govern, que el Govern les hi contestarà, en matèria de peatges i en matèria d'autopistes. No és possible que fem un grup de peatge, que té tradició parlamentària, no és possible... I amb això vull fer una referència: que el

Grup Popular va retirar una proposició no de llei que parlava justament de lliurement de peatges, i que vostè el torni a presentar per la via d'una moció, eh?, en l'apartat b i en l'apartat f. Això no pot ser. I, per tant, o ens creiem els acords parlamentaris o vostè s'ha de desdir de l'acord parlamentari. Però jo crec que és bo, és una bona pràctica i ha de continuar funcionant.

Un altre tema important: el metro i el transport públic. Vostè ha dit: «Que es revisi el contracte programa 2002-2005.» Vostè sap, senyor Rull, que el govern que va entrar es va trobar que aquest acord no estava signat, i que, per tant, no hi havia condicions, i no hi ha condicions perquè es pugui revisar. És una cosa que vostès van deixar per fer, com tantes altres. I per tant en aquest sentit, no podria, vostè, donar-nos cap indicació en aquesta matèria.

Ara bé –ara entraré en una altra cosa que em penso que vostè no ha fet bé els deures, segurament perquè tenia pocs dies entre la setmana anterior i aquesta–, és una moció tècnicament molt deficient. Si anem a la pàgina quatre de la Moció, hi ha un moment en què jo, que estava llegint... Perquè miri, l'única cosa que jo sé fer és corregir l'ortografia i la sintaxi, perquè sóc professor d'ensenyament de la llengua catalana i llengua castellana, i per tant, d'això, en sé. Però vostè redacta de tal forma que em diu... Un dels punts de la Moció és: «La participació de l'Estat en el finançament del desdoblament de l'Eix transversal.» Senyor Rull, aquí falta un verb. Vostè vol procurar que participi l'Estat? M'ho està explicant? M'ho està proposant? Els objectius tenen una estructura que ha de ser clara, i en una moció hi han d'estar. I podria continuar així, perquè hi ha molts exemples. Hi ha una deficiència tècnica claríssima que dificulta, senyor Rull, la comprensió.

És increïble, senyor Rull, també que vostè, en la seva defensa de la interpellació l'altre dia digués que, amb relació al dèficit històric d'infraestructures, vingui a dir-nos una cosa, que diu: «Ja fa molts anys que, això, ho hem anat advertint a governs diferents, de colors diferents a nivell estatal.» Senyor Rull, però vostès no governaven? Com és possible que advertís que estem en un dèficit històric d'infraestructures. Vostès tenen una responsabilitat claríssima! No van fer les coses que havien de fer, i per això avui estan on estan. Possiblement van arribar a aquest lloc massa tard, però en tot cas estan on estan, que és a l'oposició.

I, per tant, jo el que penso, senyor Rull, el mateix que li dic al senyor Llobet, però en el seu cas li dic una altra cosa: Aquesta Moció que vostè ha presentat, aquesta interpellació neix també del fracàs negociador del seu Grup, que ja no és decisiu a Madrid. Perquè abans tenia una espècie de mitja orquestra simfònica. Ara ja són com una espècie de quartet, són com una orquestra de cambra, són poquets diputats, ja no són decisius. I com que allà no poden negociar, no en saben o no volen, doncs vénen aquí i pretenen fer-nos passar el clau per la cabota, i això no és «de rebut», senyor Rull. I m'excusarà que li digui aquestes qüestions.

Per acabar: no ha fet bé la feina. Aquesta no és una moció parlamentària. No ha fet bé la feina, no ha fet bé els deures. I li hauria de dir –com que sóc mestre d'es-

cola— això que li diem a la canalla: «A rentar-se les mans, a berenar i a fer bé les coses.» Perquè amb això, senyor Rull, no anem enlloc.

Senyor president, reitero que no votarem a favor de cap de les mocions.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en solidaritat amb el diputat que m'ha precedit, en tant que membre d'un dels partits que dona suport al Govern, estalviaré el temps que ell ha esmerçat de més perquè, d'alguna manera, moltes de les reflexions que volia fer ja han estat fetes i tampoc no cal allargar-nos.

Efectivament, les mocions que se'ns han presentat, però d'una manera molt més explícita la del Grup de Convergència i Unió, és, efectivament, un reguitzell, és una relació de tot allò que va quedar pendent de fer, de tot allò que no es va fer, i que en alguns casos creiem que va ser per manca de capacitat, per manca de voluntat, per manca de disposició negociadora del Grup en qüestió. Altres coses ni tan sols nosaltres ens les plantejem de fer-les, perquè creiem que no són necessàries.

Si comencem per la proposta del Grup del Partit Popular, francament, tenim la sensació que el que es demana és, reiteradament en tots els punts, que es facin més projectes i que es facin més infraestructures, sense concretar les infraestructures. Per la qual cosa no sabem si és el Partit Popular de Catalunya o és el partit dels promotors de Catalunya, perquè ens dona la sensació que el que es demana és que es construeixi, es construeixi alguna cosa perquè s'ha de construir. Per tant, una certa manca de model.

En canvi, en la Moció del Grup de Convergència i Unió, s'ha de reconèixer que hi ha model. Hi ha un model molt clar, està molt clar el model. Amb nou pàgines, al final de tot i amb tres ratlles despatxa el metro i el transport públic; aquest és el model: al final i poquet. Quan el model per què aposta el Govern de Catalunya no és aquest. El model per què aposta el Govern de Catalunya és fer una anàlisi de la situació que hi ha en aquests moments, fer un pla de carreteres, fer un pla d'infraestructures ferroviàries i definir realment quines són les necessitats que hi ha, tenint en compte les previsions de creixement en el futur, com es distribuirà la població en el futur en el territori català, i no anant, com ja dèiem l'altre dia en la substanciació per part de vostès de la interpellació, no anant a buscar simplement on hi ha un forat, on hi ha un embús i posar-hi dos carrils més. Perquè si on hi ha un embús hi posem dos carrils més, d'aquí a cinc anys tornarà a haver-hi un altre embús. Aquesta no és la solució. I la solució passa necessàriament per un transport públic de qualitat, per un servei de transport públic de qualitat, eficient, que funcioni.

I per fer això, què cal? Cal planificar, cal fer tota aquella planificació que no s'ha fet durant tots aquests anys: els plans territorials, el Pla territorial general i els plans

territorials parcials que en aquests moments s'estan desenvolupant, amb el compromís clar que, al llarg d'aquesta legislatura, tindrem aquest planejament. Amb aquest planejament, i un cop sapiguem clarament quin és el model d'aquesta Catalunya nodal, que és la nostra aposta, la de la Catalunya nodal, la de les ciutats compactes, que no requereixin la quantitat de mobilitat, de moviment, de desplaçament de persones que hi ha en aquests moments, amb les mercaderies, al màxim possible, posades a través de transport ferroviari, aleshores podrem anar definint.

I mentrestant què farem? Doncs mentrestant anirem resolent moltes de les coses que vostès diuen aquí. Vostès sap perfectament, senyor Rull, vostès saben, senyors del Partit Popular i de Convergència i Unió, que nosaltres no estem genèricament en contra de tot el que planegen aquí, però sí del model que sorgeix d'aquestes mocions. Aquest no és el nostre model, no estem per aquest model. Sí que calen més recursos, sí que cal arribar a aquell 20 per cent. Hi arribarem. Abans del final d'aquesta legislatura, arribarem al 20 per cent d'inversió dins de l'Estat a què vostès durant vint-i-tres anys no van arribar. Nosaltres hi arribarem, però a poc a poc. El que no poden demanar-nos és que fem amb urgència tot allò que a vostès els va quedar per fer. Ho farem al nostre ritme i d'acord amb el nostre model.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la illustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, de les dues mocions, de fet en podem deduir dos retrats interessants dels dos grups parlamentaris. De la del Grup Popular deduïm que, quan ells eren a Madrid, ho feien tot bé, perquè resulta que només es feia malament als anys vuitanta, principis del noranta i ara, no? Quina casualitat, no? Quan en realitat, les inversions dels darrers anys, de quan el PP era a Madrid, doncs eren AVE, AVE i més AVE, i que, per tant, doncs hi havia també altres dèficits d'infraestructures. I com saben, l'AVE, precisament, no ha pas resolt els problemes de mobilitat de la major part dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I per tant, em sembla que ara no toca donar aquestes lliçons.

I la Moció de Convergència i Unió, doncs..., han quedat descansats, no? Ja s'ha dit que són nou pàgines... Jo m'he imaginat que deuen haver tret aquella carpeta que em sembla que deu tenir tothom, jo almenys la tinc, que hi tinc temes pendents i que hi vas posant coses; doncs, se la devien endur de la conselleria i avui l'han tret a la llum i han fet aquesta llarguíssima Moció.

Nosaltres ja vam dir la setmana passada que no compartim el seu model de mobilitat i que, per tant, tampoc posaríem les prioritats que vostès plantegen, i avui, doncs, aquí en tenim una prova. Evidentment, en la seva Moció comencen per les carreteres: autopistes, autovies, carreteres, i fins i tot hi inclouen la part de

peatges que a nosaltres ens sembla que, precisament, ara no toca, perquè, com ja s'ha dit, hi ha un grup de peatges, que és allà on s'ha de treballar, perquè hi ha hagut l'acord de treballar-hi consensuadament.

I després de veure aquestes prioritats, per tant, jo crec que, per la llargada o el percentatge del que ocupa cadascun dels temes en aquesta Moció, ja es veu quines són les prioritats. Després encara ens diuen, encara ha dit el senyor Rull ara fa un moment que els nostres presupostos donen poc pes al transport públic, quan és una afirmació que vostè, senyor Rull, sap que no és certa, perquè, si més no, més que abans segur que se li'n dona, quan vostès eren incapaços de signar, com ha dit el senyor Roberto Labandera, el contracte programa de 2002-2005, i, com ha dit el senyor Vendrell, la part del metro i transport públic són aquestes quatre ratlles que hi han al final de les nou pàgines.

Per tant, queda clar que no tenim coincidència en aquests temes i que segur que hi ha algun element en el qual coincidim, no hem pas de dir que no, però que globalment votarem que no a les dues mocions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula, en primer lloc, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Des de l'escó estant, president. Bé, simplement per fer una sèrie de puntualitzacions. D'entrada, dir –i així ja ho he comentat al Grup de Convergència– que nosaltres ens abstindrem. Compartim bona part de les propostes, però entenem que era difícil poder arribar a un consens en les dues propostes que feien, per la seva amplitud i complexitat.

I, amb relació a les intervencions de la resta de grups, dir que jo, sincerament, m'esperava que avui..., perquè el molt honorable conseller, en la interpellació, em venia a dir tota l'estona que al final el que proposava s'estava negociant i que més endavant –i també ho ha dit el senyor Labandera–, doncs, trobaríem una sorpresa, que les negociacions anirien bé i pujarien les inversions. I m'hauria agradat que avui, almenys, els grups que donen suport al Govern aquí a Catalunya i a Espanya ens presentessin algunes novetats de com va la negociació, si va millorant o si no va millorant, perquè de moment, que jo sàpiga, en data d'avui, estem igual que amb la interpellació de la setmana passada.

Se'm torna a retreure per part dels diferents grups que enraonem de model. Escolti, ho vaig dir la passada setmana i ho torno a dir aquesta setmana: la interpellació no era entrar a debatre sobre el model o els diferents models que tenim d'infraestructures a Catalunya els diferents grups polítics; presentarem una interpellació en aquest sentit. Nosaltres simplement el que volíem era interpellar el conseller per enraonar sobre les diferències d'inversions que es van fer els anys anteriors, amb el Govern del Partit Popular, i aquest any.

I, ja per finalitzar, dir que nosaltres, efectivament, vam invertir a l'AVE, i estem contents que es faci l'AVE i

arribi a Catalunya, encara que la força d'Iniciativa no hi estigui d'acord, perquè segons ells el que s'ha de millorar, per exemple, és rodalies. Home, millorar rodalies amb un avantprojecte en el qual hi ha una disminució del 50 per cent de la inversió a Catalunya, em sembla que no és fomentar el transport públic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor Josep Rull, també, per al posicionament sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president; també de l'escó estant. Si haguéssim de titular d'alguna manera aquest debat que hem tingut avui, per part com a mínim de les intervencions que han fet els tres grups parlamentaris que donen suport al Govern, seria «Oda a la impotència». «Oda a la impotència», justament, ara que tot havia de canviar d'una manera radical, contundent, govern amic a Madrid..., però el president de la Generalitat diu que s'ha perdut un any; govern amic a Madrid, però la llista d'inversions que presenta el mateix Govern de la Generalitat és absolutament ignorada. I, per tant, d'arguments, n'hi ha molts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres ens hem volgut mullar, i ho hem fet a fons. I per això no acceptarem l'esmena del Grup Parlamentari Popular, perquè nosaltres hem volgut llistar cadascun dels elements.

Però avui el debat em sembla que és molt més senzill. És a dir, vostès creuen que hi ha un dèficit en matèria d'infraestructura, sí o no? Escoltin, votin en conseqüència –votin en conseqüència. Què li passa, a Esquerra Republicana? Què li passa, a Iniciativa? Que el PSC ho faci, ho trobem una cosa absolutament coherent, senyor Labandera. Ni en l'època dels Jocs Olímpics, després de tretze anys de govern socialista, vostès van ser incapaços d'invertir en absolut fins al 10, 12 per cent. Per tant, coherència total. Què passa a Esquerra Republicana? Què passa a Iniciativa en relació amb aquest punt? Tenen la possibilitat de votar, de votar estrictament això. Estem d'acord que l'Estat hi inverteixi el 20 per cent, sí o no? Volem que aquest Parlament es manifesti solemnement en relació amb aquest punt i aquesta dada, sí o no? Escolti, tenen la possibilitat de fer-ho. Si volen –perquè aquí hi ha discrepàncies dins el tripartit–, em sembla que ens posaríem perfectament d'acord amb el Grup Socialista, no votin l'últim punt de la nostra Moció, votin aquests punts concrets.

I dues coses, senyor president, ja per al·lusions molt directes del senyor Labandera. Diu: «Home, faci preguntes al conseller.» Algun dia li explicaré i li ensenyaré i l'opinió pública sabrà en quins termes contesta el conseller Nadal les preguntes que fa l'oposició i les preguntes que fa Convergència i Unió amb relació a cadascuna de les actuacions que hauria de fer el Govern de l'Estat a Catalunya. Terrible. Se'n faria creus, senyor Labandera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I l'última qüestió. Escolti, avui, amb aquest debat, em sembla que ha quedat molt demostrat, i no m'agrada entrar en desqualificacions personals –vostè sí que hi ha entrat–, em sembla que Vilafranca ha perdut potser un bon professor, però, escolti, lamentem que avui el Parlament de Catalunya hagi guanyat un diputat frívol i demagog.

Moltes gràcies.

(Remor de veus. El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera... Els prego que es mantinguin en el to...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, jo el mantindré, perquè jo no he entrat en cap acusació adjectiva d'aquestes característiques. En tot cas, he fet un joc absolut..., una citació, però evidentment jo no he parlat de cap manera del comportament del senyor Rull, que en tot cas hauria de dir, contradient exactament..., i lamento, senyor Rull, que vostè se m'hagi adreçat amb aquestes paraules, perquè vostè i jo tenim un *fair play* parlamentari, fins i tot en la tensió dialèctica, que l'hauríem de continuar mantenint. Vostè és un bon diputat, és un diputat retòric i brillant; a mi m'agrada que sigui així. Podem discutir moltes coses, però jo no entraré en la seva desqualificació. Les excuso, i no les tindrè en compte.

Però vull dir dues coses, senyor president, amb relació a una contradicció de la seva intervenció. Vostè parla de la coherència en la presa de decisions. A mi m'agradaria que em pogués explicar en algun moment, vostè o algú del seu partit, aquesta coherència que fa que avui surtin les declaracions públiques d'un alt dirigent de la seva coalició dient que la postura sobre el Pla hidrològic nacional va ser culpa d'un altre dirigent del seu partit. Això és la coherència?

I quant a les inversions, senyor Rull, realment el que vostès van aconseguir va ser el 8 per cent, i nosaltres ja tenim el compromís de la ministra de Foment del 19,2, que és gairebé el 20 per cent, senyor Rull.

I gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!» El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Sí gràcies, senyor president...

El president

En la mateixa línia que abans, eh?, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Què?

El president

Dic que en la mateixa línia que he comentat al senyor Labandera.

El Sr. Rull i Andreu

No, molt ràpid. Escolti, parla de les Terres de l'Ebre, parla de la inversió a l'Ebre? Expliqui'm exactament quina és la inversió que preveu el Govern socialista, el Govern del *fair play*, el Govern del tarannà del senyor Zapatero, amb relació al delta de l'Ebre. Em vol parlar de coherència? Parli'm d'aquesta coherència, si us plau.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

El president

Posarem en primer lloc a votació la Moció sobre les prioritats en matèria d'infraestructures, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 43 abstencions i 13 vots a favor.

Seguidament, posarem a votació la Moció sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 13 abstencions i 43 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 302-00058/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que hem presentat és una moció que no té altra voluntat que situar la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència en el centre de les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És cert, no estem parlant d'un nombre important de menors. En aquest moment, segons ens va informar la consellera la setmana passada a través de la interpellació, estem parlant que la Direcció General, en aquest moment, està atenent al voltant de 6.150 menors, menors tutelats. Evidentment, no és un nombre important, és un percentatge petit, però hem de tindre molt clar que estem parlant de menors que han estat víctimes de

maltractament, de menors que han estat víctimes d'abusos, de menors que han patit les negligències per part dels seus pares o per part de persones del seu entorn més immediat. Menors –ho dèiem l'altre dia– que inicien el seu procés vital amb greus dificultats i en què totes les mesures que s'apliquen són poques. I aquestes passen per un pas previ, que és aconseguir més recursos, però també millorar el conjunt de l'organització i la gestió de treball.

En aquesta Moció demanem l'impuls de nous programes; demanem que es reforcin les polítiques de prevenció conjuntament amb el món local; demanem que es fomenti l'acolliment familiar de tots els infants tutelats; demanem que s'enforteixin els recursos per fer front a programes de millora i de manteniment dels centres residencials. Estem davant d'una societat que ha experimentat uns canvis socials notables i que han repercutit de manera molt directa en els infants. Aquests canvis han provocat noves problemàtiques que necessiten noves solucions, i la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència té d'adaptar-se a les noves demandes.

Entenc molt bé que el Grup de Convergència i Unió hagi presentat una esmena de supressió, hagi presentat una esmena amb la qual demana que suprimim l'últim punt i a part –diguem-ho d'aquesta manera– de l'aparat de la Moció en què proposem una nova reestructuració de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Tots ho sabem: Convergència i Unió, des de l'any 91 fins al 2003, va reestructurar sis vegades la Direcció General, va canviar de Departament tres vegades, en tres ocasions. I malgrat tots aquests nombrosos canvis, aquestos assaig i error, assaig i error, ells són coneixedors que l'última reestructuració no ha funcionat, i ara volen que es mantingui.

No ha funcionat perquè el model actual implica duplicitats de la feina. No ha funcionat perquè el model actual implica molta burocratització i, per tant, lentitud en la presa de decisions. Significa sobresaturació dels recursos i poca idoneïtat en l'aplicació de les mesures administratives. Només a tall d'exemple preguntin-se quants professionals diferents –quants professionals diferents– intervenen en el seguiment d'un cas. No crec que sigui el moment de fer-li'n la menció, però, si és el cas, ho podria detallar. Per tant, és necessària una simplificació del model i una major eficiència en tots els seus processos.

No, evidentment, no podem acceptar aquesta esmena de supressió, i no la podem acceptar perquè considerem del tot necessària una reestructuració de la Direcció General, però entenguin que la reestructuració no es planteja per col·locar càrrecs nous o per substituir-ne d'altres, fet que vostès van aplicar en més d'una ocasió. La reestructuració, li ho he dit abans, respon a la necessitat de racionalitzar la intervenció, de ser més àgils, de donar compliment als principis que han d'inspirar la política d'infància en el nostre país, com és la protecció de la infància i les polítiques..., és a dir, com són la protecció de la infància, que l'hem de basar sempre en l'interès superior de l'infant o del menor, o que tots els infants han de ser tractats igual per llei, o bé que les necessitats dels infants han de ser satisfetes per igual allà on viuen.

Els demano que retirin la seva esmena. I, tal com he dit al principi, colloquem la protecció de la infància i l'adolescència amb risc social en el centre de les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat. Colloquem-la-hi amb el suport i la confiança de totes les forces polítiques.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Capdevila. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries... (*La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.*) Ah..., té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. El motiu de la meua intervenció és per posicionar el meu Grup, com ja ha anticipat la diputada Carme Capdevila, a favor..., que votarem a favor fins a la primera part, fins al tema de la reestructuració; amb la reestructuració, ja explicaré per què hi votarem en contra.

La primera part, hi votarem a favor perquè parla de continuar, de recolzar, de reforçar... Tot això són accions positives que reconeixen una feina feta, contràriament al que es va dir el dia de la interpellació.

Agrair també el reconeixement que van fer de la nostra bona tasca, encara que fos involuntàriament, en tant que van dir que teníem un personal fantàstic, que és obvi que el va seleccionar Convergència i Unió mentre estava al Govern i el va saber mantenir.

Pel que fa al tema de continuar i a l'increment de pressupost que s'ha vist l'any 2004, que nosaltres reconeixem, el que voldria dir és que aquest increment pressupostari no és un increment pressupostari nou, i que aquí, a partir del 2004, s'està fent tot perquè no s'havia fet mai res, perquè el personal que feia la bona feina, la feia, i també tenia recursos. Que cal millorar? Hi estem d'acord i per això hi votarem a favor.

Quin pressupost teníem? Doncs, des de l'any 89, que ens van traspassar infància i vam començar amb 3.000 milions de pessetes, no s'ha passat als 15.000 d'ara d'avui per demà i del no-res: de 3.000 es va passar a 8.000 el 96; de 8.000 a 9.470 el 2001; el 2002, 12.000, i ara estem en 15.000. Però aquest increment que han fet vostès, també el vam fer nosaltres en el seu moment, un increment similar. Aquest increment venia reforçat també per uns pactes i unes resolucions del Parlament, on ens obligàvem tots conjuntament a incrementar en un 20 per cent el que estem destinant als CRAE. Nosaltres ho vam fer el 2001. Falta que vostès acabin de fer-ho, la part que els toca, i la Fedaia ja els ho està reclamant. De la mateixa manera que els està reclamant, la Fedaia, en una reunió que van tenir... –perquè..., per als que no ho sàpiguen Fedaia vol dir Federació de totes les associacions que treballen amb infància a Catalunya, que són setanta centres i més de cent serveis–, els van reclamar que deixin ja de planificar i que actuïn, i que els expliquin quina és la planificació. Aquesta planificació que vostès diuen que faran, encara no saben ells a què

va, quin és l'objectiu. És un pla d'urgència? Immigració, ja han augmentat els centres..., aquesta necessitat, ja la vam subvenir nosaltres.

Per tant, recursos ja en tenien. La Fedaia, que necessita explicacions; nosaltres també. A pesar de tot, com que diuen que impulsaran i que reforçaran, farem una obra de fe, de caritat, i direm «cap endavant!», perquè per a la infància..., s'ho mereix, i va en la nostra línia.

No he entès algunes coses, per exemple, de Barcelona –com jo, la Fedaia tampoc. Tres centres més. Amb les mateixes places? Noranta places. Per què? Perquè els recursos no estaven consolidats? No ho entenc.

No entenc tampoc els seus números, diu: «6.150 infants atesos, 30 per cent amb places en centres.» Són 1.845, diu que tenen 2.045 places. Vol dir que els en sobren 200, que no estan ocupades, i volen incrementar les places. Molt bé, incrementin com a previsió, però aleshores no entenc per què els centres encara estan sobreocupats. Això, no ho puc entendre.

No entenc tampoc com Figueres, que va presentar el CRAE L'Albera, que havia de ser, i és una de les seves joies –i ja els ho han dit des del Consell Comarcal–, la joia de la corona, com és que no l'han inaugurat encara, si està al centre des del mes de maig, i els menors encara estan en pisos.

Votarem que no a la reestructuració, perquè no cal reestructurar, per col·laborar amb l'ICASS, perquè no cal dividir direcció i gestió, perquè ja ho teníem dividit; perquè no cal..., per canviar el nom de l'Observatori de la Infància a Observatori dels Drets, tampoc; perquè la reestructuració..., no ens han de donar lliçons..., vostès van utilitzar la Llei de pressupostos per convertir en directora general una persona que no ho podia ser. Això és reestructurar? Això és crear més càrrecs.

Una altra cosa: els serveis transversals que volen fer en el territori ja existeixen, i vostè els coneix molt bé. Des de sempre s'han fet equips interdisciplinaris. O sigui, no fem demagògia, i política de *botafumeiro*, tampoc. I política de *botafumeiro* és el que vostè va fer l'altre dia i el que va fer en el territori, quan va anunciar, vostè i no el Govern –vostè és diputada del Parlament–, que es farien les obres de la Misericòrdia, de les quals vostè n'era directora.

Per tots aquests motius, en aquesta part nosaltres votarem que no. I votarem que sí al que creiem que ha de ser, que és la continuació d'una política decidida a favor de la infància, que no passi per constituir càrrecs que no tenen requisits, que no s'utilitzin lleis per la porta del darrere, sinó que s'utilitzi el que s'ha d'utilitzar, que són els requisits legals.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, gràcies, senyora Ribera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per explicar el sentit del nostre vot, que, no pot

ser d'una altra manera, serà afirmatiu. I és afirmatiu, entre altres coses perquè volem manifestar la inquietud i, per tant, també, la voluntat d'impulsar i de recolzar totes les polítiques per atendre de forma coherent i de forma activa la realitat dels infants i dels joves en situació de risc social. Ens agrada que parlem aquí a la cambra, en el Parlament, sobre aquesta realitat, sobre aquesta situació de molts infants i adolescents del nostre país, i crec que està bé que prenguem consciència d'aquesta situació.

Creiem que són necessàries noves mesures i la revisió del que s'està fent o del que s'ha fet fins ara. És necessari, i per això estem d'acord amb una nova organització de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, perquè aquesta estructura, aquesta nova estructuració ha de permetre més agilitat, més eficàcia en la gestió i, sobretot i especialment, més oberta i més atenta al territori. Potser és lògic que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenti l'esmena de retirar aquesta estructuració, però és molt lògic que el Govern, que el nou Govern, revisi l'organització per adequar aquesta mateixa organització a les noves prioritats del Govern.

Parlant d'organització, crec..., aclarir una qüestió que ha sortit ara fa un moment en la meua..., en la diputada que m'ha precedit en la paraula, que el personal que treballa en aquest Departament, suposo –ho crec– que l'ha de triar, l'hauria de triar i el va triar el Departament i no tant Convergència i Unió. Suposo que s'hauria d'aclarir, aquest tema.

Ens agrada especialment, d'aquesta Moció... (*veus de fons*), i sí que vull destacar –sí que ho vull destacar– el reforç de les polítiques de prevenció, i que aquestes polítiques de prevenció es facin conjuntament amb el món local, amb el territori. Creiem que la prevenció ha de ser la línia de treball. El treball comunitari és el que es pot donar en el territori concret, en el municipi, i estem parlant, com a treball comunitari, de la coordinació entre els professionals, el treball amb les famílies, el treball, en definitiva, amb l'entorn mateix dels infants i dels joves. És el món local el que té les necessitats i el que coneix prou bé aquestes necessitats, i és el món local el que té les possibilitats de treball o el que hauria de tenir..., i pot fer possibles, aquestes possibilitats, això sí, amb recursos i des de la cooperació i la col·laboració més estreta entre les diferents administracions.

És per això, perquè defensem aquest treball comunitari i la línia de treball de la prevenció, que celebrem que es reforcin els EAIA i es treballi en estreta col·laboració amb el territori. En aquest sentit, celebrem la incorporació d'educadors en aquests equips, perquè facilitin aquest treball comunitari i de prevenció, tal com disposa el Pla de xoc sobre el qual està treballant el Departament de Benestar i Família de la Generalitat.

Al costat d'aquest repte, destacar dos reptes més, que la Moció és molt genèrica i parla de programes..., però que per nosaltres són dos reptes també molt importants: un seria el repte de la inserció social i laboral dels joves tutelats. Suposo que en això també tots estem d'acord amb la proposta de l'Àrea de Suport al Jove. I l'altre repte seria la millora dels centres de menors i la creació de noves places. Cal dignificar, cal urgentment

dignificar aquests centres, perquè, en definitiva, estem dignificant la vida dels infants i dels joves que hi viuen.

És per tot això, per tot el que he exposat, que el nostre vot serà afirmatiu, i que celebrem que puguem parlar en aquesta cambra d'una realitat com és la situació d'aquests infants i d'aquests joves.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Sí, bona tarda a tothom. En nom del Grup Parlamentari Popular, haig de mostrar una certa sorpresa per la presentació no de la interpellació, que òbviament està en el dret que té qualsevol grup parlamentari, sinó pel to de la proposta de la Moció com a tal.

Ens ha dit la ponent de la Moció: «Nosaltres, amb aquesta Moció, pretenem portar les polítiques d'infància i de l'adolescència amb problemes al centre de la política del Govern.» Home, escolti'm, és que vostès governen! Vostè, que jo sàpiga, com a mínim a dia d'avui, ni és de Convergència ni és del Partit Popular. I, per tant, que a través d'una moció vostè pretengui fer això quan representa que ja hauria de fer-ho, d'entrada, com a mínim, és una cosa absolutament paradoxal.

Li haig de dir també que el repàs del que va ser la seva interpellació, que ha sigut la seva intervenció avui, em recorda a una pel·lícula nord-americana –com que vostès n'han fet, d'això, una professió, això de ser anti-nord-americà, potser no l'han vista–, que és *Atrapado en el tiempo*, però, de la seva intervenció només parlem d'ahir i tot el malament que ho va fer l'anterior Govern de la Generalitat i de tot el que farem demà –i això també li passava a la consellera–, però, en canvi, del que passa avui, no. I la realitat és que les dades pressupostàries xoquen frontalment amb quina és la realitat, a dia d'avui, de l'atenció a la infància amb problemes i també als adolescents.

Només tres dades, per no cansar-los: el nombre de nans abandonats per les seves mares en el moment de néixer, dada absolutament dramàtica, aquest any ha crescut un 40 per cent. L'atenció de nans de famílies desestructurades o de famílies dependents del reagrupament familiar, potser afortunadament, a dia d'avui a Catalunya, depèn molt més de la iniciativa social i d'entitats com, per exemple, Raval Solidari i tantíssimes altres, que no pas de la feina que està fent l'Administració.

L'increment dels problemes derivats del fracàs escolar, terminologies que no fa gaire no coneixíem, com el *bullying* i successos dramàtics com el que hem pogut veure no fa gaire temps a Fuenterrabía, no són qüestions que sembli que a dia d'avui s'estiguin encarant com Déu mana per part de la conselleria. Ara, això sí, la seva intervenció sembla la d'un grup polític que forma part del Govern a la carta: quan li convé, s'apunta totes les medalles i quan no li convé puja en aquesta estrada i explica allò que ells creuen que s'ha de fer i quasi sona com si fossin només un grup més de l'oposició.

Tant la Moció com la seva interpellació, no són res més que una relectura del pla de Govern i del que ja contenia el pla del Tinell. No hi ha ni una novetat. No s'ha tocat ni una coma. I té exactament el mateix contingut que el d'un document i que el de l'altre, sense cap actualització en un any de quines són les realitats socials, canviant dia a dia, que té en aquests moments Catalunya i que ja se'ns van explicar, i no pas per part d'aquest Grup Parlamentari, en el debat de política general de fa molt poques setmanes.

Per tant, a nosaltres, aquesta Moció ens sorprèn, perquè creiem que potser n'hi ha alguns que creuen que en entrar al Govern de la Generalitat ja han tocat el cel, però la feina que s'ha de fer a dia d'avui amb infants i amb adolescents és encara molta. I creiem que aquesta Moció destilla un to cofoista, que especialment quan parlem de mainada no és el que hauria de tenir un govern que fos autoexigent amb si mateix, i això és el que en aquest camp nosaltres els hem d'exigir.

En la seva intervenció no parla en absolut de temes que s'han desenvolupat de forma insuficient com, per exemple, tot el que els ofereix la mediació familiar. Les dades que vostès presenten, encara que en nombres globals siguin positives, quan vostès diuen, per exemple –i ho deia la consellera en la seva intervenció–, que s'incrementa la participació, la col·laboració amb centres concertats, en canvi, en el pressupost la rebaixa és d'1 milió d'euros. Sí que és veritat que l'increment de recursos a municipis creix, com ha dit la diputada senyora Prados, però també és veritat que malauradament partia de cotes absolutament simbòliques i molt baixes.

I el que és més important, per nosaltres, i sobre això ja anunciem la presentació d'una proposició no de llei per discutir a la Comissió que vostè presideix..., la Llei de l'any 2002, de protecció dels menors, preveia el Decret sobre els centres d'estada en sis mesos, que no s'ha fet, i també en sis mesos el desplegament reglamentari del conjunt de la Llei, que, des de l'any 2002, malgrat que ens donaven sis mesos, no s'ha fet. Fins que una cosa i l'altra no es porti a terme, difícilment podrem parlar que tinguem, des del Govern de la Generalitat, una política exigent en matèria d'infants i d'adolescents.

I, per tant, en això els volem exigir més, i mentrestant, el nostre vot en aquesta proposta de caràcter cofoista serà d'abstenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, en les polítiques d'atenció a la infància i l'adolescència, especialment els que estan en situació de risc social, cal fer molta feina, efectivament. Cal fer molta feina, ho acaba de dir el diputat senyor López, però cal fer molta feina precisament per l'herència que ens ha deixat Convergència i Unió en aquest terreny. Miri, jo entenc que aquesta Moció, que és molt genèrica, és senzilleta, diguéssim, però, en

canvi, bé, està presentant d'alguna manera les línies d'actuació del Govern. Nosaltres votarem que sí, i hauria dit, doncs, perquè, a més a més, explica aquestes línies d'actuació, i valoro que són molt necessàries, però la veritat és que sentint la senyora Ribera m'han vingut ganes de dir algunes coses la veritat.

Perquè, hi torno a insistir, cal fer molta feina, perquè tenim una magnífica Llei de la infància –tenim una magnífica Llei de la infància–, i, en canvi, hi ha hagut manca de polítiques decidides en protecció a la infància. I això té a veure amb el que ha fet l'anterior Govern. Miri, que em parli, senyora Ribera, que estan en desacord amb la reestructuració organitzativa i estructural de la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència quan ha sigut utilitzada, aquesta Direcció General, com a moneda de canvi entre Convergència i Unió en les anteriors legislatures, ara va a Benestar, perquè ho vol Convergència, ara va a Justícia, perquè ho vol Unió, ara torna a Benestar, perquè Convergència ha tingut el pols més fort, que vostès diguin això, havent-hi aquests precedents? Vaja, és que, la veritat, no sé com s'atreveixen a dir que no s'ha de fer una reestructuració quan vostès han fet barrabassades molt més grans. En definitiva, aquesta Direcció General ha sigut víctima de les tensions internes entre Convergència i Unió en l'anterior Govern.

I, evidentment, miri, jo considero, i és la meua opinió, que hi ha hagut un fracàs en les polítiques d'atenció a la infància, que hi ha hagut excessiva burocratització, que han sigut incapaços, van ser incapaços de fer el nou model d'atenció a la infància pactant-lo amb el món local, han sigut incapaços de fer aquest pacte. Hi han destinat pocs recursos. Hi han posat poca illusió, potser per allò que els infants no voten, precisament aquests que són els desemparats, els que estan en situació de risc social, encara més; han fet molt poca promoció de l'acolliment. Miri, només amb el present Govern s'ha incrementat un 24 per cent els recursos a l'acolliment, que no és molt, hi ha hagut més acolliments, està havent-hi més acolliments, Vull dir, no és que no hi hagués famílies acollidores, que ja és difícil..., trobar-ne és difícil, però és que resulta que aquelles que volien acollir resulta que no hi havia tampoc els recursos suficients.

Miri, en aquest Parlament hem tractat diverses vegades els temes de la situació de la infància i adolescència que estan en risc social, i recordo com l'any 2002 va haver-hi un acord en aquest Parlament, en què es va, per exemple, corregir la disparitat de mòduls que s'assignaven a les diferents entitats implicades en l'atenció a la infància, que eren d'una arbitrarietat escandalosa; que es va fer un petit increment de recursos; que es va dir que calia fer una xarxa única d'atenció. Això és un acord del Parlament que Convergència i Unió no ha sigut capaç de fer. Es va dir que calia crear nous centres, perquè encara hi ha llistes d'espera, i que un infant en situació de risc social hagi d'esperar per ser atès, això provoca molt mal, i això és maltractament institucional, i això ho havien fet vostès, el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, miri, he tingut ganes de dir-ho, perquè a més a més de votar aquesta Moció, que implica línies d'actuació d'un nou Govern que té ganes, precisament, de

fer –com ha dit l'anterior diputada–, de prioritzar aquestes polítiques d'atenció a la infància.

Gràcies.

(Crits de «Molt bé».) (La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Senyora Ribera, em demana la paraula?

La Sra. Ribera i Garijo

Per allusions dues vegades, i ho sento.

El vicepresident primer

Bé, doncs té trenta segons.

La Sra. Ribera i Garijo

A veure, des del Govern i des de la política se poden dir moltes coses, però arribar a dir que nosaltres no ens hem ocupat dels menors perquè no voten, em sembla que això ja és passar el Rubicó, però molt, eh? Jo el que veig és que hi han centres sobreocupats i hi han dues-centes places buides. Això no em quadra i no em quadra com a un centre que està sobreocupat se li està pagant només el 30 per cent del valor de la plaça, i això tot és política per fer avui i demà, no de passat ni de política de partits ni d'històries, són de nens que tenen necessitats i per això hem estat lluitant i no consento que diguin que no ens n'hem ocupat perquè no hi havien votat. Ens en vam ocupar perquè la infància era prioritària, i ho tornarem a fer quan tornem a governar, esperem que vostès collaboraran (*veus de fons*), no com van fer fa vint-i-tres anys, sinó millor, perquè tindran experiència de govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ribera. Senyora Capdevila, per posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Capdevila i Palau

El nostre posicionament és, evidentment, que no acceptem l'esmena, però sí que també voldria dir el següent. A veure, respecte al que vostè diu, que jo vaig anunciar les millores a la llar infantil de la qual jo sóc l'exdirectora, he de dir-li, senyora Ribera, que ho va fer la coordinadora dels Serveis Territorials de Benestar i Família, la senyora Pilar Heras, que crec, si no estic confosa, que forma part del Govern del... (*Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'oradora.*)

Respecte al meu contracte, li recordo, senyora Ribera, que a mi em va contractar el Departament de Benestar i Família, mai no m'ha contractat Convergència i Unió.

Quant al reforç al món local, aquest reforç s'ha fet amb quaranta-sis educadors que han reforçat els equips dels EAIA. I de demagògia cap ni una, senyora Ribera –de demagògia cap ni una–, perquè vostè sap que parlo amb tot el coneixement.

I respecte a l'últim punt de les dades pressupostàries, dir-li que l'any 2003 Convergència i Unió va incrementar un 1,9 per cent, l'any 2004 el Govern Tripartit ha incrementat un 88 per cent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Capdevila. Esperarem a votar ja. *(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)* No, senyora Ribera, ja hi han hagut les contradiccions i l'ús de la paraula per contradiccions, ja no correspon, ara ja estem a punt de votar. *(Veus de fons. Pausa llarga.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Farem votació separada: el text de la Moció fins a «recursos» i la resta.

Per tant, primer paràgraf fins a «recursos».

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquest primer paràgraf ha estat aprovat per 112 vots a favor i 13 abstencions.

La resta de la Moció.

Comença la votació.

(Pausa.)

La resta de la votació ha estat aprovada per 69 vots a favor, 43 en contra i 13 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre.